

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life
ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วิทยานิพนธ์
ของ
นริศรา คิริวงศ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
ตุลาคม 2566
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life
ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วิทยานิพนธ์
ของ
นริศรา ศิริวงศ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
ตุลาคม 2566
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

DEVELOPMENT OF ENGLISH LEARNING ACTIVITIES ON THE TOPIC OF
ENGLISH FOR DAILY LIFE BASED ON ACTIVITY-BASED LEARNING
FOR PRATHOMSUKSA 4 STUDENTS

BY

NARISSARA SIRIWONG

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
The Master of Education Degree in Research of Curriculum and Instruction
at Sakon Nakhon Rajabhat University

October 2023

All Rights Reserved by Sakon Nakhon Rajabhat University

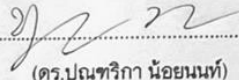
ใบรับรองวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

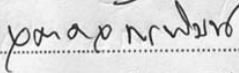
ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life
ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นริศรา ศิริวงศ์

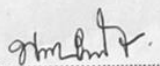
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ประธานกรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธนาพันธ์ กุลไพบุตร) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์) ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

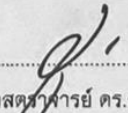
 กรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(ดร.ปุนทริกา น้อยนทร์) แต่งตั้งเพิ่มเติม (รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย) กรรมการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

 กรรมการสอบ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลาด จักรพิมพ์) ผู้ทรงคุณวุฒิ

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

(ดร.พจมาน ชำนาญกิจ)
ประธานหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 9 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2566
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างดี ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือ เป็นอย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาแนะนำ เสนอแนะ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมา ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอกราบ ขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชนานันต์ กุลไพบุตร ดร.พัทธนันท์ ชมภูมูช มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร นางจรัญญา ไชยศล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถม ศึกษาานครพนม เขต 2 คุณครูตติยา โคทังคะ โรงเรียนบ้านดอนดอนโคกกลางวิทยา และ คุณครูศิริภรณ์ ปิตะพรหม โรงเรียนบ้านนาเดื่อ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบ เครื่องมือในการวิจัย ตลอดจนให้คำปรึกษา แนะนำ และขอเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ ต่อการวิจัยจนได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ

ขอขอบคุณ นางสาววัลย์รัตน์ คะลีล้วน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านยางงอย ที่ให้ความอนุเคราะห์ใช้สถานที่ในการทดลอง ใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลในการ วิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและ เก็บข้อมูล ส่งผลให้งานวิจัยสำเร็จด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดาของ ผู้วิจัย และบูรพาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนจนผู้วิจัยสามารถดำรงตนและบรรลุผล สำเร็จในปัจจุบัน

นริศรา ศิริวงศ์

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้วิจัย	นริศรา ศิริวงศ์
กรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย
ปริญญา	ค.ม. (วิจัยหลักสูตรและการสอน)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้น และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านยางออย อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น จำนวน 14 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที ชนิดกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent samples t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.57/80.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ คือ 75/75

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้น สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.55, S.D. = 0.51)

คำสำคัญ: กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

TITLE	Development of English Learning Activities on the Topic of English for Daily Life Based on Activity–Based Learning for Prathomsuksa 4 Students
AUTHOR	Narissara Siriwong
ADVISORS	Asst. Prof. Dr. Vijitra Vonganusith Assoc. Prof. Dr. Sumran Gumjudpai
DEGREE	M.Ed. (Research of Curriculum and Instruction)
INSTITUTION	Sakon Nakhon Rajabhat University
YEAR	2023

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) develop and determine the English learning activities on the topic of English for Daily Life based on activity–based learning for Prathomsuksa 4 students to meet the efficiency criteria of 75/75, 2) compare students' English learning achievement before and after learning through the developed learning activities, and 3) examine students' satisfaction toward learning through the developed learning activities. The sample, obtained through cluster random sampling, consisted of 14 Prathomsuksa 4 students who enrolled in the second semester of the academic year 2022 at Ban Yangngoi School, Srisongkham District, Nakhon Phanom Province. The research tools included 1) five lesson plans, 2) an achievement test, and 3) a satisfaction form. The statistics for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and Dependent Samples t–test.

The findings were as follows:

1. The English learning activities on the topic of English for Daily Life based on activity–based learning for Prathomsuksa 4 students met the efficiency criteria of 84.57/80.89, which was higher than the defined criteria of 75/75.

2. The students' learning achievement after learning through the developed learning activities was higher than that before the intervention at the .01 level of significance.

3. The students' satisfaction toward learning through the developed learning activities was at the highest level (\bar{X} = 4.55, S.D. = 0.51).

Keywords: English Learning Activities, Activity-Based Learning

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
คำถามของการวิจัย	5
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
ระยะเวลาดำเนินการ	8
กรอบแนวคิดของการวิจัย	9
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน	15
วิสัยทัศน์	15
หลักการ	15
จุดหมาย	16
สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	16
คุณลักษณะอันพึงประสงค์	17
มาตรฐานการเรียนรู้	18
ตัวชี้วัด	18
สาระการเรียนรู้	19
โครงสร้างเวลาเรียน	21
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	22
การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	32
การสอนการฟัง	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การสอนการพูด	41
การสอนการอ่าน	50
การสอนการเขียน	61
แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning).....	72
ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	72
ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	74
หลักการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	76
ประเภทของกิจกรรมในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	79
กิจกรรมการเรียนรู้ที่นิยมใช้จัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	80
แผนการจัดการเรียนรู้	90
ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้	90
ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้	91
ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้	93
องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้	94
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	101
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	101
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	102
ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	102
ลักษณะของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี	103
การหาคุณภาพของเครื่องมือ	105
การหาคุณภาพของแบบทดสอบ	105
การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ	107
ประสิทธิภาพของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	108
การหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้	111

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ความพึงพอใจ	112
ความหมายของความพึงพอใจ	112
แนวทางการวัดความพึงพอใจ	113
การสร้างความพึงพอใจในการเรียน	114
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	117
งานวิจัยในประเทศ	117
งานวิจัยต่างประเทศ	120
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	123
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	123
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	124
การเก็บรวบรวมข้อมูล	138
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	140
สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล.....	141
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	147
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	147
ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	148
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	148
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	157
ความมุ่งหมายของการวิจัย	157
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	158
การเก็บรวบรวมข้อมูล	158
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	159
สรุปผล.....	160
อภิปรายผล	161

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ข้อเสนอแนะ	165
บรรณานุกรม	167
ภาคผนวก	181
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการวิจัย	183
ภาคผนวก ข รายนามผู้รายนามผู้เชี่ยวชาญ	193
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	195
ภาคผนวก ง ค่าคุณภาพเครื่องมือ	241
ประวัติย่อของผู้วิจัย	259

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.1	25
2	ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2	27
3	ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.3	28
4	ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 2 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 2.1	29
5	ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 2 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 2.2	30
6	ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 3 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 3.1	30
7	ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 3 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 4.1	31
8	ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 3 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 4.2	31
9	การวัดและประเมินผลทักษะการพูด	47
10	เกณฑ์การวัดผลประเมินผลทักษะการพูด	48
11	เกณฑ์การประเมินการเขียน	69
12	เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบ Activity Based – Learning วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life.....	130
13	กำหนดทักษะการเรียนรู้ตามเนื้อหาของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบ Activity Based – Learning วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life	135
14	รูปแบบการวิจัย One Group Pretest Posttest Design กลุ่มเดียวทดสอบก่อน และหลังรูปแบบการทดลอง.....	139

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁)	149
16 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (E ₂)	149
17 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้	
ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้ โดยใช้ กิจกรรมเป็นฐานทดสอบ โดยใช้สถิติ Dependent Samples t-test	150
18 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	151
19 ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง English for Daily Life สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	
ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ	243
20 ค่าดัชนีความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ	245
21 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้กับ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ด้านทักษะการพูด (ตอนที่ 1)	249
22 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้กับ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ด้านทักษะการพูด (ตอนที่ 2)	250
23 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะการฟังและการอ่าน	251
24 ผลการวิเคราะห์ค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะการพูด (ตอนที่ 1)	253

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
25 ผลการวิเคราะห์ค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะการเขียน	254
26 ผลการประเมินความสอดคล้องค่า IOC ของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยผู้เชี่ยวชาญ	255
27 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/E_2) ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	257

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	9
2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน	20
3 กรอบโครงสร้างเวลาเรียนหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	21
4 กิจกรรมการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) ตั้งคำถามและตอบคำถาม เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family	153
5 กิจกรรมการเรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง (Simulation) หน่วยการเรียนรู้ ที่ 5 เรื่อง Buying and Selling Things	154
6 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง People around me	156
7 ผลงานนักเรียน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง People around me	237
8 ผลงานนักเรียน หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง buying and selling	238

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่โลกพัฒนาไปอย่างรวดเร็วด้วยบทบาทของเทคโนโลยีและการสื่อสารที่รวดเร็วทันสมัย เป็นตัวขับเคลื่อนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ประกอบกับ “Thailand 4.0” เป็นโมเดลการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยในขณะนี้ภาครัฐจึงมีภารกิจสำคัญในการขับเคลื่อนปฏิรูปประเทศในด้านต่าง ๆ เพื่อเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับโอกาสและความท้าทายใหม่ อันนำไปสู่การพัฒนาประเทศตามเป้าหมายที่กำหนด การจัดการศึกษาถือเป็นหัวใจสำคัญที่จะเตรียมความพร้อมผู้เรียนให้มีทักษะการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 มีทักษะความเป็นนานาชาติ (Internationalization Skill) และทักษะภาษาต่างประเทศนับเป็นทักษะที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองของสังคมโลก นอกจากภาษาแม่ คือ ภาษาไทยแล้ว ทักษะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะทักษะภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างมาก เพราะเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้สื่อสารในสังคมโลก เป็นเครื่องมือสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและสร้างความร่วมมือในการดำเนินงานต่าง ๆ ทั้งในส่วนบุคคล สังคมและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่นานาชาติประเทศใช้ติดต่อสื่อสารถึงกันทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกยุควิทยาการและสังคมแห่งเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีการพัฒนาทำให้ข้อมูลข่าวสารเผยแพร่อย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง สิ่งแวดล้อมและอื่น ๆ มีการเชื่อมโยงถึงกันเป็นเครือข่าย และส่งอิทธิพลถึงกันความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเข้าถึงข้อมูลทางเทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทียบเท่าระดับนานาชาติจึงเป็นการยกระดับความสามารถด้านภาษา (Language proficiency) และเป็นพันธกิจที่สำคัญของการพัฒนาการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพทั้งด้านทักษะ (Skill) คุณลักษณะ (Characteristic) และสมรรถนะ (Competency) ที่สำคัญต่อการเป็นประชากรโลก (Global Citizen) ในศตวรรษที่ 21 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562, หน้า 9)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2545 มาตรา 22 ได้กำหนดแนวทางของการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักการว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ฉะนั้นครูผู้สอนและผู้จัดการศึกษาจะต้องเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเป็นผู้ชี้แนะ ผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริมและสนับสนุนผู้เรียนในการแสวงหาความรู้จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้น ไปใช้สร้างสรรค์ความรู้ของตนเองและแนวการจัดการศึกษาในหมวด 4 มาตรา 23 กล่าวว่าการจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้ง ความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา

ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงเห็นความสำคัญในการพัฒนา การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนทุกระดับและมีนโยบายให้ปรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง ตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ ทั้งนี้การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ควรคำนึงถึงธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา กระบวนการเรียนการสอนควรมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่ใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแรก คือ ภาษาไทย ที่เริ่มการเรียนรู้จากการฟังและเชื่อมโยงเสียงกับภาพ เพื่อสร้างความเข้าใจแล้วจึงนำไปสู่การเลียนเสียง คือ การพูดและนำไปสู่การอ่านและเขียนในที่สุด การจัดการเรียนการสอนจึงควรเป็นการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง หน่วยงานต่าง ๆ ที่มีหน้าที่ส่งเสริม สนับสนุนและจัดการเรียนรู้จึงมีบทบาทภารกิจในการพัฒนาสนับสนุนช่วยเหลือให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ตามธรรมชาติของภาษา เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้และสื่อสารภาษาอังกฤษ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557 หน้า 10)

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร แม้เด็กไทยจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานก็ตาม ปัญหาสำคัญที่พบ คือ เด็กไทยมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำและไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ จากผลการทดสอบระดับชาติ (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนบ้านยางงอย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ในปีการศึกษา 2564 มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 29.46 ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้นี้น้อยกว่าระดับเขตพื้นที่ ซึ่งค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.37 และระดับชาติค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 39.22 ด้วยโรงเรียนบ้าน

ยางงอยเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก มีครูสอนไม่ครบชั้นเรียน สอนไม่ตรงตามเอกวิชา อีกทั้งครูยังขาดเทคนิคและวิธีในการสอน

อย่างไรก็ตาม สาเหตุสำคัญประการหนึ่งของปัญหาในระบบการศึกษาไทย มาจากการจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษา ทำให้โรงเรียนและครูไม่สามารถยกระดับการเรียนการสอนให้ดีขึ้นได้ (Lathapipat, 2014 อ้างถึงใน อัศรณัย ขวัญอยู่, 2558, หน้า 4) อีกทั้งโรงเรียนอนุบาลและโรงเรียนประถมขนาดเล็กต้องการครูที่สามารถสอนได้หลากหลายวิชาหรือจบวิชาเอกประถม แต่ปัจจุบันกลับมีครู 1 หมื่นคนที่จบศึกษาศาสตร์วิชาเอกอื่นสอนทุกวิชา (พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ และคณะ, 2544, หน้า 44)

ในฐานะที่ผู้วิจัย เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและต้องการที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นและมีความพึงพอใจที่ดีต่อการเรียนการสอน ตลอดจนมีความสุขในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าและหาแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งด้านทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน ซึ่งรูปแบบวิธีการสอนที่ผู้วิจัยสนใจนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนก็คือการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ตามหลักการของ Constructionism โดยมีนักวิชาการ นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่าน อาทิเช่น Buehl (2001) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่เปลี่ยนรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปจากเดิม นอกจากนี้ Ayotola and Ishola (2013) ได้อธิบายว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน มีพื้นฐานมาจากการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivist Theory) ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติและสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับ รัชนิกร ทัพชัย (2552, หน้า 4) การเรียนรู้ผ่านกิจกรรม (Activity-Based Learning) มุ่งเน้นให้เด็กซึมซับความรู้ ความเข้าใจ ผ่านการเล่น เกม กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเน้นการกระตุ้นให้เด็กเข้าใจและได้รู้จักคิดเองในเนื้อหาสาระระหว่างทำกิจกรรม และศศิธร ลิจันทรพร (2556, หน้า 13) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน ผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้จัดประสบการณ์ มีหน้าที่เป็นผู้แนะนำ ชี้แนะและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินกิจกรรม ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจะเกิดทักษะกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองจากการลงมือปฏิบัติจริง โดยกระบวนการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ เป็นแนวคิดหรือความเชื่อที่สนับสนุนให้คนเราปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองตามความสนใจ ตามความถนัดและศักยภาพ ด้วยการศึกษาค้นคว้า ผึกปฏิบัติ ผึกทักษะจนถึงการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพราะเชื่อว่าหากคนเราได้กระทำจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นเป็นแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ผู้เรียนจะสนุกสนานที่จะสืบค้นหาความรู้ต่อไป มีความสุขที่จะเรียน ซึ่งการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม (Activity-Based Learning) ยึดหลักในการให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง “Child Centered” การเรียนโดยการปฏิบัติจริง Learning by Doing และปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และแก้ปัญหาได้ Doing by Learning และสถานศึกษาได้นำมาใช้อย่างจริงจัง ในการปฏิรูปการศึกษาของไทยเป็นการเรียนรู้แบบ “สอนแต่น้อย ให้เรียนมาก ๆ Teach less. Learn More” การเรียนแบบ Learning by Doing นั้นใช้ “กิจกรรม Activity” เป็นหลักในการเรียนการสอน โดยการ “ปฏิบัติจริง Doing” ในเนื้อหาทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทุกคนในกลุ่มเป็นผู้ปฏิบัติ คุณครูเป็นพี่เลี้ยงและเทรนเนอร์ แต่กิจกรรมที่นำมาใช้นี้ต้องมีประสิทธิภาพ ในการเรียนรู้เนื้อหา นั้น ๆ มีจุดมุ่งหมาย สนุก และน่าสนใจ ไม่ซ้ำซากจนก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย ดังนั้น คุณครูจึงเป็น “นักออกแบบกิจกรรม Activity Designer” มีอาชีพ ที่สามารถ “มองเห็นภาพกิจกรรม” ได้ทันที (เขาวเรศ ภัคดีจิตร, 2557, หน้า 1-7) ซึ่งสอดคล้องงานวิจัยของ เพ็ญญา ตลับกลาง (2562, หน้า 49) พบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมจะทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในตนเอง ทำให้เกิดการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เป็นแรงขับที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ในเนื้อหารายวิชา และช่วยสร้างองค์ความรู้จากการลงมือปฏิบัติเอง ก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ และยังทำให้การเรียนรู้สนุกสนาน ตื่นเต้น และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ญัฐพร พรมวัง (2562, หน้า 156) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไข การกระทำ ที่ส่งผลต่อความสามารถ

ในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดอังกฤษโดยใช้ Activity Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของชุดการสอนเท่ากับ 0.72 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ .05 เนื่องจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) มีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผู้สอนสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคล ทั้งยังเป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่ตื่นตัวเป็นสิ่งเร้า เสริมพลังทางบวกให้ผู้เรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียน เกิดความพึงพอใจในการเรียนการสอน อีกทั้งส่งเสริมและกระตุ้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ส่งผลให้การเรียนการสอนเป็นไปได้อย่างมีชีวิตชีวา ส่งผลให้การเรียนการสอน เกิดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในระดับประถมศึกษา โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้นเรียนและเป็นผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จึงเหมาะแก่การจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) อย่างยิ่ง เพราะจะทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและมีบทบาทในการเรียนรู้จากการได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อมุ่งเน้นที่จะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนเกิดทักษะและกระบวนการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษตามมาตรฐานตัวชี้วัดการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษา ให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และจุดหมายของหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 หรือไม่ อย่างไร

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ อย่างไร

3. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สมมติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานของการวิจัยในการวิจัย ไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียน

3. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับมากขึ้นไป

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ได้กิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งด้านทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน
2. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่สนใจในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในระดับชั้นเรียนอื่น หรือเนื้อหาอื่นต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มโรงเรียนลุ่มน้ำสงคราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งประกอบด้วย โรงเรียนบ้านยางออย โรงเรียนบ้านปฏิรูป โรงเรียนบ้านปากอูน (ปากอูนผดุงวิทย์) โรงเรียนบ้านหาดแพง โรงเรียนบ้านเสี้ยวสงคราม โรงเรียนบ้านท่าบ่อ (บ่อศรีรัตนอำนวย) โรงเรียนบ้านอ้วน โรงเรียนบ้านคำไฮ และโรงเรียนบ้านหนองบาท้าว รวมทั้งหมด 9 โรงเรียน จำนวน 13 ห้องเรียน นักเรียนรวมทั้งสิ้น จำนวน 288 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านยางออย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 14 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เนื่องจากโรงเรียนในเครือข่ายมีระบบการจัดนักเรียนคละความสามารถใกล้เคียงกันและลักษณะโรงเรียนใกล้เคียงกัน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น

2.1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.3 ความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านยางงอย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 พุทธศักราช 2566 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง English for Daily Life ซึ่งมีเนื้อหาทั้งหมด 5 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 My Family

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 People around me

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Telling the time

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Places to visit

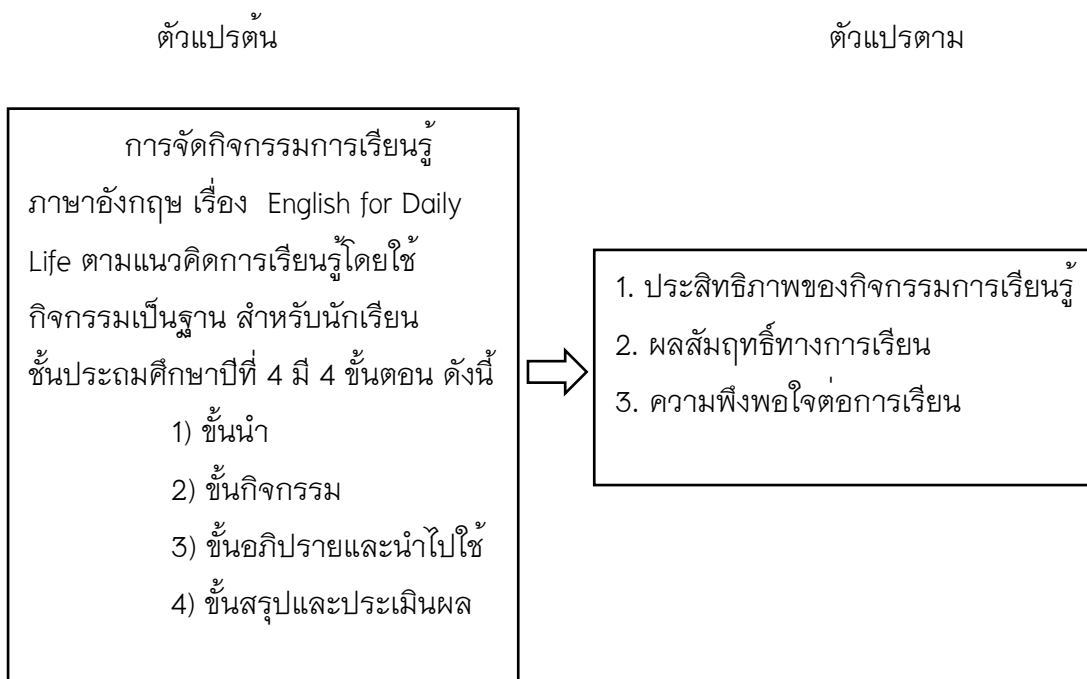
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Buying and selling things

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาในการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ทดลองใช้ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้คำนิยามศัพท์เฉพาะไว้ ดังนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้ด้วยตนเองและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ผ่านการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกม การฟังจากวีดิทัศน์และนำเสนอ การจัดสถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) การสำรวจ การฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ (One-minute Paper) จนเกิดทักษะและองค์ความรู้จากกิจกรรมที่ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ส่งผลให้บรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งมีเนื้อหาทั้งหมด 5 หน่วยการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ดังนี้

2.1 ขั้นนำ คือ การเตรียมความพร้อมผู้เรียนก่อนเริ่มบทเรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียน และสร้างความสนใจ รวมถึงการทบทวนความรู้เดิม โดยการใช้เกมหรือคู่มือที่ค้น ก่อนรับเนื้อหาความรู้ใหม่ อีกทั้งยังเป็นการให้คำแนะนำ บอกรายละเอียด คำสั่ง เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและสามารถดำเนินกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

2.2 ขั้นกิจกรรม คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมปฏิบัติกิจกรรมตามแผนการดำเนินงานที่ได้เตรียมไว้ โดยกิจกรรมที่กำหนดไว้ ได้แก่ เกม การฟังจากวีดิทัศน์และนำเสนอ การอ่านและสนทนาโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) การสนทนาโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) กิจกรรมเชิงสำรวจ และการฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ (One-minute Paper)

2.3 ขั้นอภิปรายและนำไปใช้ คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นและรวบรวมความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติกิจกรรมจากนั้นร่วมกันอภิปรายประโยชน์ที่ได้เพื่อนำไปปฏิบัติใช้จริงในชีวิตประจำวัน

2.4 ขั้นสรุปและประเมินผล คือ ครูผู้สอนและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากกิจกรรม จากนั้นครูผู้สอนประเมินผลการจัดกิจกรรมว่าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้หรือไม่

3. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน หมายถึง คุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกำหนดไว้ 75/75 ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

75 ตัวแรก (E₁) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ซึ่งหาได้จาก ค่าร้อยละของคะแนนรวมเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากการทำใบงานและแบบทดสอบย่อยหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75

75 ตัวหลัง (E₂) เป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพของผลลัพธ์และการหาประสิทธิภาพของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) หลังการเรียนเสร็จสิ้น ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนความรู้ความสามารถวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เกิดจากการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน รวมจำนวน 32 ข้อ 40 คะแนน ได้แก่

4.1 ทักษะด้านการฟัง หมายถึง กระบวนการที่ใช้ในการรับข่าวสารเพื่อความเข้าใจความหมายและสามารถตอบสนองได้จากสิ่งที่ได้ยินหรือฟังตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด ฟังแล้วสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ จับใจความสำคัญได้ วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวให้คะแนนโดย ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

4.2 ทักษะด้านการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูด ออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ และการใช้ภาษาในการพูดเพื่อสื่อสารกับบุคคลอื่น มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารให้ตรงตามความหมายและความต้องการ สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง รวมทั้งการใช้บุคลิกท่าทางประกอบการสนทนาได้อย่างเหมาะสม วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะด้านการพูดก่อนและหลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบการพูดตอบคำถาม จำนวน 1 ข้อ มีข้อย่อยจำนวน 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 5 คะแนน โดยครูเป็นผู้ถามคำถามและนักเรียนเป็นผู้ตอบคำถาม และตอนที่ 2 การทดสอบการพูด โดยให้นักเรียนเลือกพูดหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งที่นักเรียนสนใจ จำนวน 1 ข้อ 5 คะแนน โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบรูปริก (Rubric Assessment)

4.3 ทักษะด้านการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การตีความ หรือการแปลความ รวมถึงสามารถเข้าใจความหมายจากเรื่องที่อ่าน และสามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย

ชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน ซึ่งมีคำตอบ
ที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว ให้คะแนนโดย ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

4.4 ทักษะด้านการเขียน หมายถึง ความสามารถด้านโครงสร้างทาง
ไวยากรณ์ การเขียนสะกดคำ การให้ข้อมูลและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนทางภาษาอังกฤษ
วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน

5. ความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง
English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน หมายถึง ความรู้สึก
นึกคิดของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เรื่อง English for
Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมขึ้น
โดยมีการสอบถามในด้านครูผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านเนื้อหาและความรู้
และด้านการวัดและประเมินผล โดยวัดจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
จำนวน 20 ข้อ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยสามารถสรุปสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.1 วิสัยทัศน์

1.2 หลักการ

1.3 จุดหมาย

1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1.6 มาตรฐานการเรียนรู้

1.7 ตัวชี้วัด

1.8 สาระการเรียนรู้

1.9 โครงสร้างเวลาเรียน

1.10 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ

2. การจัดเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.1 การสอนการฟัง

2.2 การสอนการพูด

2.3 การสอนการอ่าน

2.4 การสอนการเขียน

3. แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)

3.1 ความหมายของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

3.2 ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

3.3 หลักการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

3.4 ประเภทของกิจกรรมในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

- 3.5 กิจกรรมการเรียนรู้ที่นิยมใช้จัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
4. แผนการจัดการเรียนรู้
 - 4.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 4.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 4.3 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 4.4 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.3 ประเภทของแบบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.4 ลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. การหาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 6.1 การหาคุณภาพของแบบทดสอบ
 - 6.2 การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
 - 6.3 ประสิทธิภาพของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 6.4 การหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้
7. ความพึงพอใจ
 - 7.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 7.2 แนวทางการวัดความพึงพอใจ
 - 7.3 การสร้างความพึงพอใจในการเรียน
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 1-10) ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และคุณภาพผู้เรียนไว้ดังนี้

1. วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐาน ของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาส ได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัด การเรียนรู้

2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และ ประสบการณ์

3. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมาย เพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต

3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์ และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคมและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐาน การเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ นั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

4.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและ ส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจน การเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

4.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิด อย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิด

เป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างสรรค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง และสังคมได้อย่างเหมาะสม

4.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรม และข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาและมีการตัดสินใจ ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็นความสามารถในการนำ กระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์ อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัว ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรม ไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

4.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนา ตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนให้มีคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะ เป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

- 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- 2) ซื่อสัตย์สุจริต
- 3) มีวินัย
- 4) ใฝ่เรียนรู้
- 5) อยู่อย่างพอเพียง
- 6) มุ่งมั่นในการทำงาน
- 7) รักความเป็นไทย
- 8) มีจิตสาธารณะ

6. มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) ภาษาไทย
- 2) คณิตศาสตร์
- 3) วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 4) สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 5) สุขศึกษาและพลศึกษา
- 6) ศิลปะ
- 7) การงานอาชีพ
- 8) ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไรและประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าว เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

7. ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้การสอนและเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

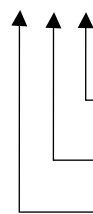
1) ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3)

2) ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย(มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

หลักสูตรได้มีการกำหนดรหัสกำกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด เพื่อความเข้าใจและให้สื่อสารตรงกัน ดังนี้

ว 1.1 ป.1/2

ว 1.1 ป.1/2

ป.1/2

ตัวชี้วัดชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ข้อที่ 2

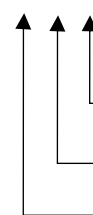
1.1

สาระที่ 1 มาตรฐานข้อที่ 1

ว

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

ต 2.2 ม.4-6/3

ม.4-6/3

ตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้อที่ 3

2.2

สาระที่ 2 มาตรฐานข้อที่ 2

ต

กลุ่มสาระการเรียนรู้

8. สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วย องค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำเป็นต้องเรียนรู้ โดยแบ่งเป็น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังภาพประกอบนี้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ภาพประกอบ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ (2551 หน้า 10)

9. โครงสร้างเวลาเรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนด
กรอบโครงสร้างเวลาเรียน ดังนี้

กลุ่มสาระการเรียนรู้/ กิจกรรม	เวลาเรียน									
	ระดับประถมศึกษา						ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น			ระดับ มัธยมศึกษา ตอนปลาย
	ป. ๑	ป. ๒	ป. ๓	ป. ๔	ป. ๕	ป. ๖	ม. ๑	ม. ๒	ม. ๓	ม. ๔ - ๖
● กลุ่มสาระการเรียนรู้										
ภาษาไทย	๒๐๐	๒๐๐	๒๐๐	๑๖๐	๑๖๐	๑๖๐	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๒๔๐ (๖ น.ก.)
คณิตศาสตร์	๒๐๐	๒๐๐	๒๐๐	๑๖๐	๑๖๐	๑๖๐	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๒๔๐ (๖ น.ก.)
วิทยาศาสตร์	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๒๔๐ (๖ น.ก.)
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๒๔๐ (๖ น.ก.)
สุขศึกษาและพลศึกษา	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐ (๒น.ก.)	๘๐ (๒ น.ก.)	๘๐ (๒ น.ก.)	๑๒๐ (๓น.ก.)
ศิลปะ	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐ (๒น.ก.)	๘๐ (๒ น.ก.)	๘๐ (๒ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)
การงานอาชีพและ เทคโนโลยี	๔๐	๔๐	๔๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐ (๒น.ก.)	๘๐ (๒ น.ก.)	๘๐ (๒ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)
ภาษาต่างประเทศ	๔๐	๔๐	๔๐	๘๐	๘๐	๘๐	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๑๒๐ (๓ น.ก.)	๒๔๐ (๖ น.ก.)
รวมเวลาเรียน (พื้นฐาน)	๘๐๐	๘๐๐	๘๐๐	๘๐๐	๘๐๐	๘๐๐	๘๔๐ (๒๑ น.ก.)	๘๔๐ (๒๑ น.ก.)	๘๔๐ (๒๑ น.ก.)	๑,๕๖๐ (๓๙ น.ก.)
● กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๓๖๐
● รายวิชา / กิจกรรมที่ สถานศึกษาจัดเพิ่ม เดิม ตาม ความพร้อมจุดเน้น	ปีละไม่เกิน ๘๐ ชั่วโมง						ปีละไม่เกิน ๒๔๐ ชั่วโมง			ไม่น้อยกว่า ๑,๕๖๐ ชั่วโมง
รวมเวลาเรียนทั้งหมด	ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ชั่วโมง/ปี						ไม่เกิน ๑,๒๐๐ ชั่วโมง/ ปี			รวม ๓ ปี ไม่น้อยกว่า ๓,๖๐๐ ชั่วโมง

ภาพประกอบ 3 กรอบโครงสร้างเวลาเรียนหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2551

ที่มา : หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

10. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

10.1 ความสำคัญ

ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็น อย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและ วิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมอง ของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียน ให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดี ต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึง องค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอด หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษา ฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษา ต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและ วัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตาม วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน ความแตกต่างระหว่างภาษาและ วัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการ พัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษา ต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือ พื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

10.2 คุณภาพผู้เรียน

คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนจะต้องมีความรู้ และความสามารถในภาษาอังกฤษ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551: 3) ดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอก ความหมายของคำ และกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่าน ประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ
2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตาม แบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ ข้อมูล เกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือ กิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง
3. จัดหมวดหมู่คำตามประเภท ของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที ฟังหรืออ่าน
4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว สังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับ เทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรม ทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
5. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
6. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
7. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

8. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่าง และนันทนาการ ภายในวงบอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ คำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม

9. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

10.3 สารและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระการเรียนรู้และมาตรฐานตัวชี้วัดในรายวิชาภาษาต่างประเทศ จำนวน 4 สาระ 8 มาตรฐาน ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้ กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

10.4 สารและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำ (instructions) ง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน และคำแนะนำในการเล่นเกม การวาดภาพ หรือการทำอาหารและเครื่องดื่ม <ul style="list-style-type: none"> - คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there. / Say it again. / Read and draw. / Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't go over there. etc. - คำขอร้อง เช่น Please take a queue. / Take a queue, please. / Can you help me, please? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read every day. /Think before you speak. / คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่น Start. / My turn. / Your turn. / Roll the dice. / Count the number. / Finish. / คำบอกลำดับขั้นตอน First, ... Second, ... Then, ... Finally...etc.
	2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะถูกต้องตามหลักการอ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ บทพูดเข้าจังหวะ และการสะกดคำ การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	3. เลือก/ระบุภาพ หรือ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ตรงตามความหมายของ ประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง หรืออ่าน	กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและ นันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 550-700 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)
	4. ตอบคำถามจากการฟัง และอ่านประโยค บทสนทนา และนิทานง่าย ๆ	ประโยค บทสนทนา นิทานที่มีภาพประกอบ คำถาม เกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน - Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc. - Who-Question เช่น Who is/are...? He / She is.../They are... What...?/ Where...? It is .../They are... What...doing? ...is/am/are... etc. - Or-Question เช่น Is this/it a/an... or a/an...? It is a/an.... etc.

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล
 ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 2 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร
มาตรฐาน ต 1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi/Hello/Good morning/Good afternoon/Good evening/I am sorry./How are you?/I'm fine. Thank you. And you?/ Hello.I am... Hello,...I am... This is my sister.Her name is... Hello,.../Nice to see you. Nice to see you too./Goodbye./ Bye./See you soon/later./ Thanks./Thank you./Thank you very much./You're welcome./It's O.K. etc.
	2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตต่าง ๆ	คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตที่ใช้ในห้องเรียน
	3. พูด/เขียนแสดงความต้องการ	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้แสดงความต้องการ และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น I want .../ Please.../ May...?/ I need your help./ Please help me./ Help me! etc.
	4. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สิ่งใกล้ตัว เพื่อน และครอบครัว เช่น What's your name? My name is... What time is it? It is one o'clock. What is this? It is a/an... How many...are there? There is a/an.../There are... Where is the...? It is in/on/under... etc.

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	5. พุดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ รัก ไม่รัก เช่น I/You/We/They like.../He/She likes... I/You/We/They love.../He/She loves... I/You/We/They don't like/love/feel... He/She doesn't like/love/feel... I/You/We/They feel... etc.

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูด และการเขียน

ตาราง 3 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พุด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล สัตว์ และเรื่องใกล้ตัว เช่น ชื่อ อายุ รูปร่าง สี ขนาด รูปทรง สิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-100 วัน เดือน ปี ฤดูกาล ที่อยู่ของสิ่งต่าง ๆ เครื่องหมายวรรคตอน
	2. พุด/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำที่มีความหมายสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว เช่น การระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของภาพกับคำ หรือกลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง
	3. พุดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตาราง 4 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 2 ภาษาเพื่อการสื่อสาร
มาตรฐาน ต 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูดและทำท่าประกอบอย่าง สุภาพ ตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัส มือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล/วัน สำคัญ/ งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ เป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา	คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของ ภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและ วัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง บทบาทสมมุติ วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา
และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้อง
และเหมาะสม

ตาราง 5 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 2 ภาษาเพื่อการสื่อสาร
มาตรฐาน ต 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตาราง 6 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 3 ภาษาเพื่อการสื่อสาร
มาตรฐาน ต 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด / การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตาราง 7 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 3 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 4.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาในการฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษา
ต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตาราง 8 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 3 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 4.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น และรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ

สำหรับงานวิจัยนี้ได้นำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.1 มาตรฐาน ต 1.2 และ มาตรฐาน ต 1.3 สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.1 และมาตรฐาน ต 2.2 สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มาตรฐาน ต 3.1 และสาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก มาตรฐาน ต 4.1 และมาตรฐาน ต 4.2 มาใช้ในการจัดทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และสาระแกนกลางรวมทั้งสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และตอบสนองต่อคุณภาพผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม โดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด จำนวน 15 ชั่วโมง

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. การสอนการฟัง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะในการฟังภาษาอังกฤษ ดังนี้

1.1 ความหมายของการฟัง

มีนักวิชาการ นักการศึกษาและนักวิจัย ได้กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ดังนี้

พรสวรรค์ ศรีป้อ (2550, หน้า 151) การฟัง หมายถึง ทักษะการรับ (Receptive Skill) ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร ผู้รับสารต้องประมวลข้อมูลที่ได้รับโดยใช้ความรู้เดิมและความรู้ด้านภาษาต้องมีความสามารถในการแยกแยะ และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด ซึ่งต้องเข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียงไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้พูด พร้อมกับจับความหมาย

ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย (2561, หน้า 18) การฟัง คือการได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ หรือรับสารผ่านทางหู จากผู้พูดโดยตรงหรือผ่านทางสื่ออุปกรณ์ทางเสียงต่าง ๆ ซึ่งต้องอาศัย กระบวนการคิด ตีความ วิเคราะห์ความหมายจากการได้ฟังให้เข้าใจ เพื่อจับใจความสำคัญของสารและสามารถนำสารที่ได้ฟังไปปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของการฟังได้ถูกต้อง

Underwood (1989, p. 1) กล่าวว่า การฟังเป็นกิจกรรมที่ต้องให้ความสนใจและพยายามที่จะทราบความหมายสิ่งที่ได้ยิน การที่จะฟังภาษาพูดได้อย่างประสบความสำเร็จนั้นเราจำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้พูด พูดออกมาว่ามีความหมายว่าอย่างไร เมื่อผู้พูดใช้คำเฉพาะ ในวิธีเฉพาะ ในโอกาสพิเศษที่แตกต่างกัน เช่น ผู้พูดกล่าวว่า คุณมาสาย ซึ่งอาจจะสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้ เช่น ระบุตรงๆว่า คุณได้มาสาย หรือบ่นเพราะเขาต้องคอย หรือแสดงความแปลกใจเพราะเขาไม่คาดหวังว่าคุณจะมาสาย เพราะฉะนั้น ผู้ฟังจำเป็นต้องทำความเข้าใจและตีความหมายขององค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งใช้สื่อความหมายกับผู้ฟังด้วย

สรุปได้ว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถในการสื่อสาร สามารถรับรู้ เข้าใจข้อความ หรือประโยคใดประโยคหนึ่งที่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ จากผู้พูดหรือผู้ส่งสารที่ได้ยินและฟังแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมาจากการฟัง จนสามารถแยกแยะ ตีความหมายและเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการฟัง

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการฟังไว้ ดังนี้

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 47) กล่าวว่า การฟังในชีวิตประจำวันเกิดขึ้นได้ใน 2 กรณี คือ การฟังที่ได้ยินโดยมิได้ตั้งใจในสถานการณ์รอบตัว ทัว ๆ ไป (Casual Listening) และการฟังอย่างตั้งใจที่มีจุดมุ่งหมาย (Focused Listening) ซึ่งเป็นการรับรู้และทำความเข้าใจใน “สาร” ที่ผู้อื่นสื่อความมาสู่เรา ทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ และมีความสามารถในการฟังอย่างเข้าใจในสารที่ได้รับฟัง ครูผู้สอนควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการฟังเพื่อจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จ

1.3 หลักการสอนการฟัง

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงหลักในการสอนการฟังไว้ ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 56) ได้กล่าวเกี่ยวกับหลักการฟังไว้ว่า

1. เริ่มต้นด้วยการฟังคำเดี่ยว พยางค์และประโยค ซึ่งผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพอาจจะเป็นภาพที่สวยงามหรือตลกเพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. การฟังเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่ผู้เรียนมีความรู้เดิม โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

4. การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่ใช้ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

Harmer (1998, p. 135) ได้กล่าวเกี่ยวกับหลักการฟังไว้ว่า

1. ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ฟังบ่อย ๆ และมากที่สุดเท่าที่จะมาก
ได้

2. ช่วยนักเรียนเตรียมตัวที่จะฟัง
 3. การฟังครั้งเดียวอาจจะไม่เพียงพอ
 4. ส่งเสริมนักเรียนให้โต้ตอบต่อเนื้อหาเรื่องที่ฟังด้วย ไม่ใช่แค่คำนิ่งถึงตัวภาษา
 5. ขั้นตอนการฟังที่แตกต่างกัน ย่อมต้องการภาระงานการฟังที่แตกต่างกัน
 6. ครูที่ดีต้องนำบทสำหรับฝึกฟังไปใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุด
- สรุปได้ว่า หลักการสอนการฟัง ควรเริ่มต้นจากการฟังคำเดี่ยว วลีและประโยคโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่ายหรือการฟังเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่ผู้เรียนมีความรู้เดิม อาจเป็นการฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันจากการที่ได้ฟังบ่อย ๆ ฝึกซ้ำ ๆ และควรฝึกการตอบโต้เนื้อหาจากเรื่องที่ฟังด้วย

1.4 กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง

นักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 47) กล่าวว่า การออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ครูควรคำนึงถึงสถานการณ์หรือบริบทโดยเลือกเนื้อหาและออกแบบกิจกรรมที่หลากหลาย น่าสนใจ มีข้อควรพิจารณา 2 ประการ คือ

1. สถานการณ์ในการฟัง สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการฟังภาษาอังกฤษได้นั้น ควรเป็นสถานการณ์ของการฟังที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง สถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองในห้องเรียนซึ่งอาจเป็น การฟังคำสั่งครูการฟังเพื่อนสนทนา การฟังบทสนทนาจากบทเรียน การฟังรายการวิทยุ โทรทัศน์ วิทยุทัศน์
2. กิจกรรมในการสอนฟัง แบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมก่อนการฟัง (pre-listening) กิจกรรมระหว่างการฟัง หรือขณะที่สอนฟัง (while-listening) และกิจกรรมหลังการฟัง (post-listening) แต่ละกิจกรรมอาจใช้เทคนิค ดังนี้

2.1 กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) ผู้เรียนจะฟังข้อความได้อย่างเข้าใจ ควรต้องมีข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับข้อความที่ฟัง โดยครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำให้ผู้เรียนได้มีข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบท ก่อนการรับฟังสาร

ที่กำหนดให้ เช่น การใช้รูปภาพ อาจให้ผู้เรียนดูรูปภาพที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง สนทนา อภิปราย หรือหาคำตอบ เกี่ยวกับภาพนั้น ๆ การเขียนรายการคำศัพท์ อาจให้ผู้เรียน จัดทำรายการคำศัพท์เดิมที่รู้จัก โดยใช้วิธีการเขียนบันทึกคำศัพท์ที่ได้ยินขณะรับฟังสาร หรือการขีดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่านและฟังไปพร้อม ๆ กัน การอ่านคำถาม อาจให้ผู้เรียนอ่านคำถามที่เกี่ยวข้อง กับเรื่องราวในสารที่จะฟังเพื่อให้ผู้เรียน ได้ทราบแนวทางว่าจะได้ฟังเกี่ยวกับเรื่องใด เป็นการเตรียมตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูล ประกอบการฟัง และค้นหาคำตอบที่จะได้จากการฟังสารนั้น ๆ การทบทวนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง อาจทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่ แล้วซึ่งจะปรากฏอีกในสารที่จะได้ฟัง เป็นการช่วยทบทวนข้อมูลส่วนหนึ่งของสารที่จะได้เรียนรู้ใหม่จากการฟัง

2.2 กิจกรรมระหว่างฟังหรือกิจกรรมขณะที่สอนฟัง (while-listening) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่ฟังสารนั้น ๆ กิจกรรมนี้มีใช้การ ทดสอบการฟัง แต่เป็นการฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ

2.3 กิจกรรมหลังการฟัง (post-listening) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาภายหลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการฟังแล้ว เช่น อาจ ฝึกทักษะการเขียน สำหรับผู้เรียนระดับต้นโดยให้เขียนตามคำบอก (Dictation) ประโยคที่ได้ ฟังมาแล้ว เป็นการตรวจสอบความรู้ ความถูกต้องของการเขียนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ ของประโยคนั้น ๆ หรือฝึกทักษะการพูด สำหรับผู้เรียนระดับสูงโดย การให้อภิปรายเกี่ยวกับสารที่ได้ฟัง หรืออภิปราย เกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของผู้พูด

Johnson & Morrow (1981, p. 77) กล่าวถึงการสอนทักษะการฟังว่า ครู ควรสอนให้ผู้เรียนสามารถทำสิ่งต่อไปนี้ได้ คือ

1. เดาสิ่งที่ผู้พูดพูดค้างไว้ได้ เป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าได้โดยใช้ แบบฝึกหัดนำเข้าสู่บทเรียน
2. เลือกฟังเพื่อค้นหาคำตอบที่ต้องการ ครูทำได้โดยบอกจุดประสงค์ หรือเหตุผลในการฟัง
3. จับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง โดยเน้นให้ผู้เรียนเกิดความ แตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียนเพื่อให้ผู้เรียนและสวอนที่ไม่จำเป็นต้องฟังได้
4. สามารถใช้ข้อความข้างเคียง ช่วยในการเดาความหมายของคำ หรือข้อความที่ตนไม่รู้จัก

5. ระบุรายละเอียดของบทสนทนาได้ว่าเป็นบทสนทนายระหว่างผู้ใด
สนทนาที่ใด ซึ่งอาจใช้รูปภาพหรือผู้เรียนช่วยกันคิด ตลอดจนฝึกให้ผู้เรียนฝึกที่จะสังเกต
ความรู้สึก อารมณ์ ความคิดและเจตคติของผู้พูดเพื่อเตรียมให้ผู้เรียนรู้ว่าลักษณะของ
ภาษาที่จะได้ยินนั้นเป็นภาษาที่แสดงถึงความเป็นกันเองหรือค่อนข้างเป็นทางการเพื่อให้
ผู้เรียนเข้าใจพูดพูดดีขึ้น

Littlewood (1989, pp. 25–28) กล่าวว่าสิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องเตรียมก่อน
บทเรียนสอนการฟังมีดังนี้

1. เลือกเนื้อหาที่สำหรับการฟัง
2. ตรวจสอบกิจกรรมที่เหมาะสม
3. ปรับระดับความยากของกิจกรรมถ้าคิดว่าจำเป็น
4. พิจารณาเวลาที่ใช้ในการฟัง
5. คิดเกี่ยวกับสื่อที่ใช้ในการมองเห็น Visual aids เพื่อช่วยนักเรียน

เข้าใจ

6. ตัดสินใจว่า มีอุปกรณ์พิเศษอื่นใดอีกที่จำเป็นต้องใช้ เช่น นักเรียน
ต้องการใช้ไม้บรรทัด กรรไกร ดินสอสี หรือสิ่งอื่นใดที่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนทราบและเตรียมมา
ล่วงหน้า

7. ตัดสินใจว่า จะใช้กระบวนการวิธีใดที่จะใช้เกี่ยวกับการฟัง

8. ถ้าครูผู้สอนจะต้องนำเสนอบทฟังแบบสด ๆ ครูจะต้องฝึกออก
เสียง เพื่อตรวจสอบดูว่า มีตรงไหนที่จะต้องหยุดชั่วขณะ หรือหยุดพัก ระหว่างบทเรียนครู
สามารถสร้างและรักษาบรรยากาศในห้องเรียนที่มีแต่การสนับสนุนช่วยเหลือได้ดังนี้

1. ครูจะต้องให้ความช่วยเหลือเมื่อใดก็ได้ แต่ไม่ใช่กีดขวางต่อผู้ไม่

ต้องการ

2. ส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อเน้นหนักการ

ทำงานให้ประสบผลสำเร็จมากกว่าการได้ผิดหรือถูก

3. กิจกรรมไม่ใช่การทดสอบเพื่อที่จะได้แต้มหรือคะแนน

4. หลังจากให้ผู้เรียนฟังแล้ว อาจจะให้ให้นักเรียนแก้ไขคำตอบได้ถ้า

พวกเขาต้องการ

5. การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้จับบันทึกคำที่แปลก ความคิด

6. แนะนำให้นักเรียนได้ใช้พจนานุกรมเมื่อคิดว่าเป็นประโยชน์

7. ให้มีงานคู้ งานกลุ่ม
8. ทำให้งานการฟังเป็นงานที่สนุก
9. ถ้ามีส่วนของการฟังอยู่หลายส่วน ควรจะต้องละบางส่วนออกไปบ้างเพื่อจะได้ไม่เร่งรีบจนเกินไป
10. ควรจะมีการให้ผลสะท้อนกลับทันที เพราะนักเรียนชอบที่จะรู้ผลว่าฟังได้ดีในระดับใด

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟังนั้นผู้สอนควรให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอในเรื่องทักษะการฟังซึ่งผู้สอนต้องจัดเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับผู้เรียนอย่างเพียงพอและทักษะการพูดนั้นต้องได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นไปจึงทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะการฟังได้ดียิ่งขึ้น

1.5 การประเมินความสามารถในการฟัง

นักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงการประเมินความสามารถในการฟังไว้ ดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531, หน้า 116-122 อ้างถึงใน ภัทราวดี ยวนชื่น, 2553) ให้ไว้รูปแบบทดสอบเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการฟัง เป็นแบบทดสอบชนิดเขียนตามคำบอก โดยแยกออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนในการเตรียม ประกอบด้วย
 - 1.1 เลือกข้อความและลำดับขั้นตอนในการเตรียมทำแบบทดสอบ กำหนด จุดมุ่งหมายของการทดสอบ
 - 1.2 เลือกชนิดของแบบทดสอบให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการทดสอบ
 - 1.3 กำหนดเนื้อหาต่าง ๆ ที่จะออกข้อสอบ
 - 1.4 กำหนดเวลาที่ใช้ในการทดสอบ การตรวจให้คะแนน และกำหนดวิธีแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ
2. ขั้นตอนในการดำเนินการสอบการเขียนตามคำบอกแบบมาตรฐาน
 - 2.1 ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติผู้สอบตั้งใจฟังพยายามทำความเข้าใจเนื้อเรื่องในข้อความนั้นให้มากที่สุด

2.2 ผู้สอนอ่านข้อความครั้งที่ 2 ซึ่งการอ่านครั้งนี้ผู้อ่านจะอ่านวลีหรือประโยค ซ้ำ ๆ และมีการหยุดพักเป็นช่วง ๆ จะมีการแบ่งวรรคตอน ผู้สอนจะอ่านออกเสียงด้วย ในขั้นนี้ผู้สอบ จะฟังแล้ว เขียนประโยคหรือวลีที่ได้ยิน

2.3 ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติอีกครั้ง เพื่อให้ผู้สอบได้ ตรวจทานสิ่งที่เขียนไว้เติมส่วนที่ขาดตกบกพร่องให้สมบูรณ์

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 31) การวัดผลและประเมินผลทักษะการฟัง หมายถึง การวัดและประเมินความสามารถในการฟังเสียง ภาษาอังกฤษและความสามารถที่จะเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง มีวิธีวัดได้หลายวิธี ทั้งวิธีวัดทางตรง และ วิธีวัดโดยใช้แบบทดสอบ

ฐปทอง กว่างสวาสดี (2549, หน้า 80) กล่าวสรุปได้ว่าการทดสอบการฟังในชั้นก่อนพูด และชั้นเริ่มต้นใช้ภาษาเน้นให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์และข้อความสั้น ๆ ที่สำคัญที่นำไปสู่การเดาความหมาย

Hubbard (1983, pp. 263–265) จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure listening test) เป็นการทดสอบการฟังและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

1.1 การทดสอบจำแนกเสียงโดยใช้การเทียบเสียง

1.2 การทดสอบจำแนกเสียงโดยวัดการฟังเสียงเน้นหนัก (Stress)

ในคำและประโยค

1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening comprehension test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น การฟังเสียงและตอบคำถาม เป็นต้น ซึ่งสรุปการทดสอบความเข้าใจในการฟังไว้ ดังนี้

2.1 ฟังข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง จบแล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งเดียวแล้วให้ผู้เรียนบอกว่าถูกหรือผิดจากข้อความที่ฟัง

2.2 ฟังข้อความ 1 ครั้งจบแล้วมีคำถามพร้อมคำตอบที่เป็นตัวเลือก นักเรียนเลือกตอบที่ถูกต้องที่สุด

2.3 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น ๆ สำหรับผู้เริ่มเรียนคำถามอาจเป็นภาษาแม่

2.4 แจกแผนที่ของสถานที่ เช่น ถนน เมือง หรือรถไฟใต้ดิน พร้อมทั้งบอก จุดเริ่มต้นในแผนที่ให้กับผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง แล้วผู้เรียนทำ เครื่องหมายว่าจุดหมายปลายทางคือที่ไหนในแผนที่

2.5 ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น อุณหภูมิของอากาศในแต่ละภาค หรือหมายเลขของผู้เล่นในทีมเบสบอล หรืออื่น ๆ แล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตาราง

2.6 สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน เช่น รถไฟ ขบวนใดที่จะพาไปสู่จุดหมายปลายทางตรงตามเวลาหรือรถไฟขบวนใดที่ผู้เรียนจะพลาด เป็นต้น

2.7 การจดโน้ตสามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้

2.8 การเขียนตามคำบอก แต่เดิมใช้กับภาษาแม่เพื่อดูว่าสะกดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องหรือไม่และการบอกให้เขียนจะพูดประโยคอย่างซ้ำ ๆ ไม่เป็น

Cohen (1964, pp. 257–258) กล่าวถึงการวัดผลการฟังไว้สรุปได้ว่าการวัดผลการฟัง มีหลากหลายวิธีขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะเลือกใช้วิธีใดที่เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนี้

1. ฟังเพื่อแยกเสียง (discrimination of sounds) เป็นการทดสอบการฟังเพื่อแยกแยะ เสียงที่แตกต่างกัน เช่น แยกความหมายที่ต่างจากพวก อาจเป็นคำศัพท์หรือประโยค แยกความเหมือนและความต่างของประโยคที่ได้ฟัง และฟังเพื่อบ่งบอกความรู้สึกของน้ำเสียงผู้พูด

2. ฟังเพื่อแยกไวยากรณ์ (listening for grammatical distinctions) เป็นการฟัง ประโยคเพื่อแยกแยะไวยากรณ์เช่น แยกว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์

3. ฟังคำศัพท์ (listening for vocabulary) เป็นการฟังคำศัพท์แล้วแสดงท่าทาง เช่น คำสั่งต่าง ๆ

4. ฟังเพื่อความเข้าใจ (unitary comprehension) เป็นการฟังเพื่อทดสอบความ เข้าใจ เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับบทสนทนา

Flowerdew and Miller (2005, pp. 202–203) ได้กล่าวถึง การทดสอบและการประเมินการฟังว่ามีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป เช่น แบบทดสอบวัดความสามารถและจัดระดับความรู้ (Proficiency and Placement Test) เป็นการทดสอบเพื่อวัดและประเมิน

ความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียนในวิชาเฉพาะเจาะจง ผู้สอนจึงต้องออกแบบแบบทดสอบที่เหมาะสมกับการฟังแต่ละรูปแบบ มีคำถามที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังหลากหลายรูปแบบ ยกตัวอย่างต่อไปนี้

การเขียนตามคำบอก (Dictation) คือ วิธีการทดสอบที่ผู้สอนอ่านเรื่องที่มีความยาวประมาณ 150 คำ ให้ผู้เรียนฟังทีละประโยคหรือวลี ผู้เรียนเขียนประโยคหรือวลี ที่ได้ยิน ซึ่งการทดสอบประเภทนี้นิยมใช้เป็นการทดสอบความสามารถทางภาษาของผู้เรียน

การเขียนตามคำบอกแบบเติมคำ (Partial Dictation) คือ วิธีการทดสอบที่ผู้เรียนได้รับแบบทดสอบที่ละเว้นข้อความส่วนใหญ่ไว้ แล้วฟังเรื่องหรือเนื้อหาฉบับเต็มเพื่อให้ผู้เรียนเติมคำหรือวลี ลงในช่องว่างให้ได้เนื้อเรื่องที่สมบูรณ์

การฟังเรื่องแล้วตอบคำถาม (Text with Questions) คือ วิธีการทดสอบที่ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาที่ผู้สอนอ่านหรือการฟังจากแถบบันทึกเสียงแล้วทำแบบทดสอบแบบเลือกตอบ (multiple-choices test) การตอบสนองต่อประโยคที่ได้ยิน (Responding to Statement) คือ วิธีการทดสอบที่ผู้เรียนฟังประโยคหรือคำถามแล้วตอบสนองต่อสิ่งที่ได้ยินโดยการเลือกคำหรือรูปภาพ ระบุว่าประโยคหรือคำถามที่ได้ฟังนั้น ถูกหรือผิด หรือตอบสนองด้วยคำตอบแบบสั้น ๆ

การตอบคำถามถูก-ผิดแบบสามตัวเลือก (Three Choices True-False) คือ วิธีการทดสอบที่พัฒนามาจากแบบทดสอบประเภทเลือกคำตอบแบบถูก-ผิด (true or false test) โดยเพิ่มการแสดงความคิดเห็น หรือการเพิ่มตัวเลือก “ไม่ได้รับรู้ไว้”

การเติมคำจากการฟังแถบบันทึกเสียง (Recorded Cloze) คือ วิธีการทดสอบที่ให้ผู้เรียนฟังเทปหรือแถบบันทึกเสียง ซึ่งในทุก ๆ คำที่ 15 จะถูกแทนที่ด้วยเสียงสัญญาณอื่น ๆ ที่ไม่ใช่คำ หรือวลีจากเรื่องและมีการหยุดระหว่างประโยค เพื่อให้ผู้เรียนเติมคำหรือวลีให้เนื้อเรื่องสมบูรณ์

กล่าวโดยสรุป การประเมินความสามารถในการฟัง คือการประเมินความสามารถที่จะเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง โดยมีวิธีการประเมินได้หลายวิธี ทั้งทางตรงและวิธีประเมินโดยใช้แบบทดสอบ ซึ่งจุดประสงค์ในการทดสอบการฟังนั้นครูผู้สอนควรกำหนดไว้ให้ชัดเจนว่าจะวัดสิ่งใด เช่น จำแนกเสียง ความเข้าใจในการฟัง และควรเลือกวิธีการวัดและออกแบบการทดสอบที่เหมาะสมกับผู้เรียน

2. การสอนการพูด

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

2.1 ความหมายของการพูด

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วยอย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

นิภาพร บุญกุล (2557, หน้า 28) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกของผู้พูดเพื่อให้บุคคลอื่นได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของตนเอง และการฝึกพูดนั้นควรมีความรู้ในระบบภาษา สามารถออกเสียงพยัญชนะ เสียงเน้นหนักระดับเสียงสูงต่ำ และสามารถนำคำศัพท์ผู้ถูกเป็นประโยคถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้ฟังเข้าใจได้

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558, หน้า 47) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารความคิด ประสบการณ์และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง ตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face To Face Communication) ระหว่างบุคคล ดังนั้นการพูดจะประสบความสำเร็จย่อมต้องมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูดถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการรู้จักใช้ภาษา เสียง อากัปกริยา และรู้จักสะสม

ความคิดอ่านที่มีคุณค่า มีประโยชน์และรวบรวมการเตรียมความคิดต่าง ๆ เหล่านั้น ให้เป็นระเบียบ เพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังทราบ ผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

2. สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตน ถนัดและมีความรู้ในด้านนั้น มีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดี และถูกต้อง

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อ ทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้น หากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) สิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึงโสตทัศนอุปกรณ์อื่น ๆ

5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิด จะต้องมีความมุ่งหมายหรือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

Scott (1981, p 70) การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้อง กับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟังและมีปฏิกริยาตอบโต้กับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้า ว่ามีรูปแบบภาษาใดและมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิด ประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

William, Litterwood (1995, p.1-8 อ้างถึงใน ทวีศักดิ์ ชูมา 2560) ได้อธิบายว่า การพูดหมายถึงการแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ระหว่าง บุคคลตั้งแต่สองคน ขึ้นไป โดยมีผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดจำเป็นต้องพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการ จะสื่อ ดังนั้นจึงต้องพูดให้ถูกต้องตามหลักภาษา และใช้คำพูดที่เหมาะสมรวมถึงพูดได้ ถูกต้องตาม สถานการณ์ นอกจากนั้นยังได้ให้ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารว่า มิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำ และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่เป็นการพูด ตามหน้าที่ของภาษา การทำให้ผู้อื่นเข้าใจ จุดประสงค์ในสิ่งที่ผู้พูดพูด และการพูดของผู้ ที่มีความสามารถในระดับที่สูงขึ้นไป ยังต้องมีการเลือกใช้ สำนวนภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วยได้ให้ความหมายว่าทักษะการ พูดคือคำพูดที่เกิด จากความตั้งใจของผู้พูดและก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ ในการสื่อสาร

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึง ความสามารถในการสื่อสารที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งกันและกัน ในการสื่อสารแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้องอีกครั้งสามารถให้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

2.2 กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนการพูดไว้ดังนี้

นิภาพร บุญกุล (2557, หน้า 28) การสอนพูดนั้นต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายอย่าง การเตรียม กิจกรรมที่จะนำไปสู่การสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน ทักษะการฟัง-พูด จะต้องได้รับการพัฒนาควบคู่กันไปอย่างที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพราะความสามารถในการฟังที่ดีย่อมส่งผลต่อการพูด ดังนั้นผู้สอนควรฝึกกิจกรรมการฟังและการพูดอย่างต่อเนื่อง เพื่อผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้มาใช้สื่อสารกับบุคคลอื่นได้

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 49) ในการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษควรจัดให้เหมาะสม โดยออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการพูดจากง่ายไปหายากเพื่อลดความวิตกกังวลของนักเรียน กิจกรรมควรเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย นักเรียนควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดที่เหมาะสมและได้ฝึกบ่อย ๆ เพื่อการสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้น้ำเสียง อากัปกริยาซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย และพูดให้ถูกต้องและชัดเจนขึ้น การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ กัน ดังต่อไปนี้

1. ชื่นบอจุดประสงค์และขั้นเสนอเนื้อหา ครูควรระบุให้นักเรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน โดยการตั้งคำถาม เล่าเรื่อง หรือใช้สื่อต่าง ๆ ช่วงหลังจากนำเสนอเนื้อหาซึ่งอยู่ในรูปบริบท ครูจะต้องให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด เช่น ผู้พูดเป็นใคร พูดเกี่ยวกับอะไร สถานที่พูด และจุดประสงค์ในการพูด

2. ขั้นการฝึก การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กันหรือเป็นคู่โดยการฝึกเริ่มจากการฝึกโดยมีกรอบหรือการควบคุม ต่อมาก็คัดการควบคุมลงจนนักเรียนสามารถใช้ภาษาได้

3. ขั้นถ่ายโอน เป็นขั้นตอนที่นำความรู้ที่ได้นำมาใช้ในรูปแบบ การใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น การทำบทบาทสมมติ การนำเสนอ การสาธิต เป็นต้น

Scott (1981, p. 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหาการเสนอเนื้อหาคนที่อยู่ในบริบทผู้สอน จะต้องให้ผู้เรียนสังเกต ลักษณะของภาษาความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใครมีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไรผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไรสิ่งทีพูดสถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอนการฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อมกันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินฟังสำนวนภาษาอะไรหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

Finocchiaro and Brumfit (1983, p. 141) ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอน ทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ถาม
2. ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ถาม
3. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
4. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนนักเรียนในชั้นเดียวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
5. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
6. ให้เราประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียนโดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
7. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
8. จากสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ ต่างกันไป เช่น ร้านขาย ของร้านอาหารธนาคาร เป็นต้น

9. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
10. ให้ได้วาทีอภิปรายแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
11. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
12. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษา

จากกิจกรรมการสอนทักษะการพูดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนพูดนั้นต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายอย่าง ฉะนั้นครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับ สถานการณ์และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน และควรออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการพูดจากง่ายไปหายาก เพื่อลดความวิตกกังวลของนักเรียนในการฝึกทักษะการพูดนั้น ครูผู้สอนควรให้นักเรียนฝึกพูดบ่อยๆ เพื่อลดความเขินอายและสร้างความเคยชิน อีกทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกในการพูดมากยิ่งขึ้น

2.3 องค์ประกอบของการพูด

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ดังนี้

จินดา งามสุทธิ (2556, หน้า 13) ให้ความเห็นว่า การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นมีองค์ประกอบ 5 อย่างคือ

1. ผู้พูด คือ ผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป
 2. เนื้อเรื่อง คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูดตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
 3. ผู้ฟัง คือ ผู้รับฟังเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้พูดให้ฟังและนำมาวิเคราะห์หรือตีความหมาย
 4. เครื่องมือสื่อความหมาย คือ การใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจและเข้าใจมากยิ่งขึ้น เครื่องมือที่ช่วยสื่อความหมายนี้อาจได้แก่ลักษณะท่าทางของผู้พูดหรือจะเป็นอุปกรณ์ต่าง ๆ ก็ได้
 5. สถานการณ์ในการพูด คือ สิ่งที่ผู้พูดจะเป็นผู้ตัดสินใจพูดให้เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะ เช่น โอกาสในการพูด เวลา สถานที่ หรือสภาวะแวดล้อม
- Harris (1969, pp. 81-82) กล่าวว่า การพูด คือ ความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการ ต่อไปนี้มาใช้ในกระบวนการพูด

1. เสียง
2. ไวยากรณ์

3. คำศัพท์
4. ความคล่องแคล่ว
5. ความเข้าใจ

Bartz (1979, pp. 18–22) ยังให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการพูดประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่อง ตลอดจนจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
4. คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดหรือท่าทางในการสื่อสาร

จากองค์ประกอบของการพูดสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการพูดนั้นประกอบไปด้วย เสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่ว และความเข้าใจ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ผู้พูดจะต้องอาศัยทักษะในการพูด เพื่อเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด

2.4 การประเมินความสามารถในการพูด

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงการประเมินความสามารถในการพูดไว้ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 64–68) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการพูดสามารถทำได้ 6 วิธี ดังนี้

1. ให้นักเรียนดูรูปภาพ หรือวีดิทัศน์ แล้วอธิบายโดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่เรียนแล้วและให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับภาพเรื่อง เพศ วัย วุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ สภาพแวดล้อม สี หน้า น้ำเสียง อากัปกริยา และความรู้สึก ตลอดจนให้ข้อสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้อง คู่สนทนาในภาพหรือวีดิทัศน์
2. ให้สนทนาเป็นคู่ ๆ โดยกำหนดสร้างสถานการณ์ให้
3. ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดประชุมครั้งต่อไป

4. ให้อ่านงานเพื่อน ๆ ในชั้น หลังจากสำรวจว่ากิจกรรมที่เพื่อน ๆ ทำมากที่สุดในวันอาทิตย์

5. ให้สัมภาษณ์เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

6. ให้เล่าเรื่องโดยใช้จินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง
 ฐปทอง กว่างสวาสดี (2549, หน้า 96) กล่าวสรุปไว้ว่า การวัดผลและประเมินผลทักษะการพูด มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการคือ ความคล่องในการใช้ภาษาพูด (fluency) ความสามารถในการพูด ให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehensibility) ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสารได้ (amount of communication) คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อสารได้ (quality of communication) และความพยายามในการสื่อสาร (effort of communication) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 เกณฑ์การวัดผลประเมินผลทักษะการพูด

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 1 0-2 คะแนน	ไม่สามารถทำกิจกรรมที่กำหนดได้ - ออกเสียงผิดทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด - พูดเป็นคำ ๆ ขาดความต่อเนื่องจนสื่อความไม่ได้
ระดับ 2 3-4 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดไม่ได้ผล เนื่องจาก - ออกเสียงผิดบ่อยครั้งมาก - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและใช้ไวยากรณ์ผิดเป็นส่วนใหญ่ - พูดขาดความต่อเนื่องและเข้าใจยาก
ระดับ 3 5-6 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้บ้าง แต่ยังไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจาก - ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้ไวยากรณ์ผิดและไม่สามารถพูดใหม่ (paraphrase) ให้เข้าใจได้ - หยุดคิดนานในขณะที่พูด ทำให้ผู้ฟังต้องใช้ความอดทนในการรอฟัง
ระดับ 4 7-8 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้แต่ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เนื่องจาก - ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ - หยุดคิดในขณะที่พูดบ้าง แต่ไม่ทำให้การสนทนาขาดตอน

ตาราง 9 (ต่อ)

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 5 9-10 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพโดย - พุดให้เข้าใจได้ง่าย แม้จะมีสำเนียงจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม สามารถอธิบายหรือพุดใหม่ (paraphrase) ได้เมื่อจำเป็น - สนทนาได้อย่างต่อเนื่องเหมาะสมกับสถานการณ์และอายุมีการหยุด

ที่มา: (ฐปทอง กว่างสวัสดิ์ 2549, หน้า 96)

กระทรวงศึกษาธิการ (2548, หน้า 57 อ้างถึงใน มณี แก้วมณี, 2554, หน้า 34-35) ได้แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนการพุดไว้ ดังนี้

ตาราง 10 เกณฑ์การให้คะแนนการพุด

ระดับ คะแนน					น้ำหนัก	คะแนน
ประเด็น การ ประเมิน	4	3	2	1	ความ สำคัญ	รวม
ความ ถูกต้อง ด้าน เนื้อหา	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้อง ตาม หัวข้อที่กำหนด ออกเสียง ถูกต้องใช้ศัพท์ สำนวน โครงสร้างภาษา ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ ออกเสียงได้ ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วนเนื้อหา และการออก เสียงถูกต้อง เป็นบางส่วน	สื่อสารได้ เนื้อหาน้อย ออกเสียงไม่ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่	3	12
รวม					5	20

ตาราง 10 (ต่อ)

ระดับ คะแนน					น้ำหนัก	คะแนนรวม
ประเด็น การ ประเมิน	4	3	2	1	ความ สำคัญ	
ความสามารถ ในการพูด	พูดได้ คล่องแคล่ว พูดเป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังมีการ แสดงออก ทางสีหน้าและท่าทางอย่าง เหมาะสม	พูดได้ คล่องแคล่ว พูด เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังมีการ แสดงออก ทางสีหน้าและท่าทางบ้าง เล็กน้อย	พูดได้ คล่องแคล่ว แต่ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย	พูดเหมือน ท่องจำมีการ ประสานสายตากับผู้ฟังบ้างเป็น ระยะ	2	8
	รวม				5	20

ที่มา: กระทรวงศึกษาธิการ (2548, หน้า 57)

Carroll (1982, pp. 53–55, 134–139) ได้ให้แนวทางการให้คะแนนการพูดไว้

ดังนี้

- 5 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้อง ให้รายละเอียดได้ไม่ติดขัด
- 4 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้อง ให้รายละเอียดได้เมื่อถามต่อ
- 3 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบมีความลั้งเล ไม่ตอบทันที
- 2 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่แก้ไขให้ถูกต้องได้
- 1 คะแนน ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักแต่แก้ไขได้บ้าง
- 0 คะแนน ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย

กล่าวโดยสรุป การประเมินความสามารถในการพูด เป็นการประเมินความสามารถในการพูด ซึ่งในการออกแบบทักษะการพูดที่ครูผู้สอนต้องการวัดการพูดของผู้เรียน เพื่อประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยครูผู้สอนจะต้องกำหนดสิ่งที่ต้องการวัดและแนวทางในการให้คะแนนไว้อย่างชัดเจน

3. การสอนการอ่าน

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษ ดังนี้

3.1 ความหมายของการอ่าน

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558, หน้า 49) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสื่อความรู้ ความรู้สึกนึกคิดระหว่างผู้เขียน และผู้อ่าน โดยผู้อ่านเข้าใจในสัญลักษณ์ เครื่องหมายรูปภาพ ประโยค ข้อความ ตัวอักษร คำ และข้อความที่พิมพ์หรือเขียนขึ้นมา ด้วยการสังเกต และพิจารณาซึ่งมีความหมายตรงกับผู้สื่อสารเขียน โดยเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์และการตีความระหว่าง ผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งจะเข้ามากหรือน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับความรู้เดิมและการทำนาย ความรู้เกี่ยวกับเรื่องความหมายของศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ตลอดจนความเข้าใจในเรื่องความสอดคล้องต่อเนื่องของประโยคแต่ละประโยค และโครงสร้างของข้อเขียนด้วย

วันเพ็ญ วัฒนฐานะ (2558, หน้า 25) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การรับรู้ความหมายจากข้อความ ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ แปลความ ตีความ ขยายความ และจับใจความสำคัญ โดยอาศัยทักษะความรู้ด้านภาษาและประสบการณ์ที่ให้ผู้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ และพิรุณ อนุวัชศิริวงศ์ (2559, หน้า 17) ได้อธิบายว่า การอ่านเป็นการเรียนรู้กระบวนการถอดรหัส (Coding) และเมื่อคนเราพัฒนาถึงความสามารถได้ในระดับหนึ่งประโยชน์ของมันจะกลายเป็นผลที่เอื้อให้อ่านได้มากขึ้นเรื่อย ๆ นั่นคือการอ่านจะช่วยให้สมองเราเก็บข้อมูลได้เพิ่มขึ้น

Smith (1963, p. 4) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การอ่านเป็นการทำความเข้าใจในสิ่งที่เห็นตามตัวอักษรเป็นการอ่านด้วยการสืบสวน สอบสวน สามารถประเมิน หรือตัดสินว่า ส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง หรือความลำเอียงของผู้แต่งและจะต้อง

สามารถวิจารณ์โดยใช้ความเห็นส่วนตัวเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับผู้เขียนโดยใช้
ประสบการณ์ ความจริง หรือเหตุผลเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

Carr (1983, p. 27) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน คือ
ความสามารถในการตีความจากเรื่องที่อ่าน และจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่อ่านกับ
ความรู้เดิมของผู้อ่าน ผู้อ่านสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ในการตีความ และตัดสินใจ
อย่างมีเหตุผล

Widdowson (1986, p. 116) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน คือ
การทำความเข้าใจเนื้อหา การมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยผู้อ่านใช้
ประสบการณ์เดิมมาช่วยในการตีความจากเรื่องที่อ่านเพื่อนำมาให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่
ผู้เขียนได้เขียนไว้

สรุปจากความหมายของการอ่านที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้น
สรุปว่าการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการตีความ แปลความจากเรื่องที่อ่าน เพื่อการ
ทำความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน โดยใช้ประสบการณ์หรือความรู้เดิมของผู้อ่านช่วยในการ
ตีความจากเรื่องที่อ่าน จนผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาและรายละเอียด อีกทั้งสามารถประเมิน
ความรู้จากเรื่องที่อ่านได้

3.2 องค์ประกอบของกระบวนการอ่าน

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของ
กระบวนการอ่านไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2545, หน้า 89-90) ได้กล่าวว่า การอ่านจะได้ผลดี
ต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. ความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน ผู้ที่มีความรู้มากก็ย่อม
อ่านหนังสือได้เข้าใจกว่าผู้ที่มีความรู้น้อย นอกจากนี้แล้ว ประสบการณ์ของผู้อ่านก็จะมี
ส่วนทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว

2. ความรู้ทางด้านภาษา ผู้อ่านจะอ่านเรื่องเข้าใจและได้รับ
ประโยชน์คุ้มค่าก็ควรที่จะเข้าใจในเรื่องคำที่ใช้ในหนังสือที่อ่าน คำบางคำมีความหมายหลาย
อย่าง ความหมายตรง ความหมายแฝงและความหมายเปรียบเทียบ คำใหม่ ศัพท์บัญญัติ
คำย่อต่าง ๆ

3. วิธีการเขียนของผู้แต่ง ผู้อ่านควรรู้จักแบบการเขียนของผู้แต่ง ซึ่งแตกต่างกันตามยุคสมัยและความสามารถแต่ละบุคคล แบบการเขียนของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน

4. นิษฐ์รักการอ่าน

5. รู้จักสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ การรู้จักลักษณะสิ่งพิมพ์แต่ละประเภทจะทำให้อ่านได้เร็วยิ่งขึ้น

วิชรี บุรณสิงห์ และนิรมล ศตวุฒิ (2542, หน้า 6-7) ได้กล่าวว่า การอ่านจะดีได้หรือเกิดประโยชน์เพียงใดนั้นจะต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญของการอ่าน ดังนี้

1. ความรู้ทางภาษา
2. ประสบการณ์ในเรื่องที่อ่าน
3. ความสามารถในการคิด
4. ความสนใจและความเชื่อ
5. จุดประสงค์ในการอ่าน
6. การรู้จักและเข้าใจในองค์ประกอบของหนังสือ
7. รู้จักเลือกใช้วิธีอ่านให้เหมาะสมกับประเภทของหนังสือและตรงกับจุดประสงค์ของการอ่าน
8. รู้จักเลือกหนังสือสำหรับการอ่านตามจุดมุ่งหมาย รู้ว่าหนังสือเล่มใดนั้นดีหรือไม่ควรใช้เวลาในการอ่านมากนักน้อยเพียงไร หรือควรให้ความสำคัญมากน้อยเพียงใด
9. รู้จักแหล่งของหนังสือ รู้ว่าหนังสือประเภทใดอยู่ที่ไหน หรือจะหาความรู้หรือจะอ่านเนื้อหาความรู้นั้นได้จากหนังสือประเภทใด

Harris and Carl (1980, pp. 14 - 17) ได้แบ่งองค์ประกอบของกระบวนการอ่านออกเป็น 6 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นการมองเห็นภาพ (Perceive Image) เป็นก้าวแรกของการเกิดความคิดรวบยอด (Concept) เกี่ยวกับความหมายของคำ เช่น เมื่อมองเห็นคำว่า Dog ภาพที่ผู้เรียนมองเห็นคือ สัตว์ที่มี 4 ขา และอาจจะนึกถึงชื่อสุนัขที่เป็นสัตว์เลี้ยงของตน
2. ขั้นสรุปพาดพิง (Generalize) เป็นขั้นที่ผู้อ่านนำภาพ dog ที่มองเห็นมารวมไว้เป็นสมาชิกประเภทหนึ่งของสัตว์ สัตว์เลี้ยง หรือเป็นสุนัขชนิดหนึ่ง

ในสุนัขหลายชนิด นั่นคือ นำสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันหรือมีส่วนที่สัมพันธ์กันมารวมพวกเข้าด้วยกัน ในลักษณะที่มีขอบเขตกว้างมากขึ้น

3. ขั้นบ่งชี้และระลึกได้ (Identify and Recall) เป็นขั้นที่ผู้อ่านสามารถบ่งชี้และระลึกได้ถึงใจความสำคัญและรายละเอียดที่มีอยู่ในบทความซึ่งเปรียบเทียบกับได้กับความเข้าใจตรงตามตัวอักษร (Literal Comprehension)

4. ขั้นวิเคราะห์ (Analyze) เป็นขั้นที่ผู้อ่านสามารถผสมผสานเรื่องราวความคิดจากบทความในลักษณะที่เจาะลึกมากขึ้นได้ เช่น วิเคราะห์ส่วนประกอบต่าง ๆ ของเรื่องราว (Categorizing Elements)

5. ขั้นการลงความคิดเห็น (Judge) เป็นขั้นที่ผู้อ่านใช้วิจารณ์ญาณในการประเมิน เพื่อหาคุณค่าจากสิ่งที่อ่าน ซึ่งอาจใช้ในการศึกษาอย่างมีหลักเกณฑ์ตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หรือความรู้สึกของผู้อ่านที่มีต่อข้อความที่อ่าน เป็นเกณฑ์ในการประเมิน ในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะตัดสินคุณค่าของสิ่งที่อ่านตามไปด้วย การอ่านในขั้นนี้จึงอาจเรียกว่าเป็นการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ (Critical Reading)

6. ขั้นนำไปใช้ (Extend) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการอ่านไปประยุกต์ใช้ ผู้อ่านสามารถแสดงความคิดเห็นที่มีต่องานเขียนนั้น ๆ ได้ทั้งในลักษณะที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย โดยการกลั่นกรองความคิดออกมาเป็นคำพูด การเขียนหรือแสดงกริยาท่าทางที่แสดงถึงอารมณ์ความรู้สึก ที่มีต่อเรื่องราวที่อ่าน แต่บางครั้งปฏิบัติการตอบสนองต่อสิ่งที่อ่านก็ไม่สามารถสังเกตได้ ถ้าไม่มีการแสดงออก

Burmeister (1978, pp. 193–194) ได้แบ่งองค์ประกอบของกระบวนการอ่านตามระดับความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถจำในสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้ เช่น จำได้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่อง คำสั่งและลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง เป็นต้น

2. ระดับการแปลความหมาย (Translation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านนำข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านไปแปลเป็นรูปอื่น เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การให้คำจำกัดความ การนำใจความไปแปลเป็นรูปแผนภูมิ เป็นต้น

3. ระดับการตีความ (Interpretation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนมิได้เขียนไว้โดยตรง เช่น หาเหตุเมื่อกำหนดผลมาให้หรือให้

เหตุมาแล้วสามารถหาผลได้ การคาดคะเนหรือทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง เป็นต้น

4. ระดับการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในหลักการและนำไปประยุกต์ใช้จนประสบความสำเร็จ

5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนย่อย ที่ประกอบเข้าเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ การวิเคราะห์การโฆษณา การวิเคราะห์คำประพันธ์การเข้าถึงความไม่สมเหตุสมผลของเรื่องที่เขียนตลอดจนการลงความเห็นในเรื่องที่อ่านได้

6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำเอาความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านมารวบรวมและจัดเรียงใหม่

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของกระบวนการอ่านนั้น ประกอบไปด้วยขั้นตอนหลายขั้นซึ่งในแต่ละขั้นก็มีระดับความสามารถการเข้าใจในการอ่าน ดังนั้นการสอนการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากจะให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่องที่อ่านแล้ว ผู้สอนควรให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านโดยการวิจารณ์ญาณ ใช้ความมีเหตุผลในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ตลอดจนสามารถประเมินลงความเห็นและตัดสินคุณค่าเรื่องที่อ่านได้ด้วยตนเอง

3.3 กิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึง กิจกรรมการสอนการอ่านไว้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 178-179) ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมในการสอนอ่าน ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) ผู้สอนต้องหาวิธีสร้างแรงจูงใจในการอ่านให้แก่ผู้เรียน ซึ่งจะมีกิจกรรม เช่น การคาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยดูจากประโยค ข้างเคียงหรือรูปภาพ เป็นต้น

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading Activities) ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อหา ในเรื่องที่จะอ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การลำดับเรื่องจากการตัดเรื่องออกเป็น ส่วน ๆ (Strip Story) การเขียนแผนผัง ความสัมพันธ์ในเรื่อง (Semantic Mapping) การเติมข้อความลงในแผนผัง (Graphic Organizer) และการเล่าเรื่องโดยสรุป

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading Activities) เป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน กิจกรรม อาจโยงไปสู่ทักษะอื่น เช่น การแสดงบทบาทสมมติ เขียนเรื่องหรือโต้ตอบจากจดหมายพูดแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 52) กล่าวว่า กิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน แบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ

1. กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะอ่าน ครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำให้นักเรียนได้ข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบท ก่อนเริ่มตนอ่านสารที่กำหนดให้ โดยทั่วไปมี 2 ขั้นตอน คือ

1.1 ชั้น Personalization เป็นขั้นสนทนา โต้ตอบ ระหว่างครูกับนักเรียน หรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียน เพื่อทบทวนความรู้เดิมและเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน

1.2 ชั้น Predicting เป็นขั้นที่ให้นักเรียนคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน โดยอาจใช้รูปภาพ แผนภูมิ หัวเรื่อง ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะได้อ่าน แลวงนามาสนทนา หรืออภิปราย หรือหาคำตอบเกี่ยวกับภาพนั้น ๆ หรืออาจฝึกกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น ชีตเสนาไต หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่าน หรืออ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้อ่าน เพื่อให้นักเรียนได้ทราบแนวทางว่าจะได้อ่านสารเกี่ยวกับเรื่องใด เป็นการเตรียมตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูลประกอบการอ่าน และค้นหาคำตอบที่จะได้จากการอ่านสารนั้น ๆ หรือทบทวนคำศัพท์ จากความรู้เดิมที่มีอยู่ ซึ่งจะปรากฏในสารที่จะได้อ่าน โดยอาจใช้วิธีบอกความหมาย หรือทำแบบฝึกหัดเติมคำ ฯลฯ

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน หรือขณะที่สอนอ่าน (While-Reading Activities) เป็นการทำความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมนี้มีใช้การทดสอบการอ่าน แต่เป็นการ “ฝึกทักษะ การอ่านเพื่อความเข้าใจ” กิจกรรมระหว่างการอ่านนี้ ควรหลีกเลี่ยงการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง หรือการเขียน อาจจัดกิจกรรมให้พูดโต้ตอบได้บ้างเล็กน้อย เนื่องจากจะเป็นการเบี่ยงเบนทักษะที่ต้องการฝึกไปสู่ทักษะอื่นโดยมิได้เจตนา กิจกรรมที่จัดให้ในขณะอ่าน ควรเป็นประเภทต่อไปนี้

- Questioning คือ การตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ขณะอ่านจบย่อหน้า เพื่อให้ทราบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน และอย่างไร
- Predicting คือ การให้คาดเดาวายย่อหน้าต่อไปน่าจะพูดเกี่ยวกับอะไร
- Clarifying คือ การหาความชัดเจนของคำศัพท์ หรือวลี ในเนื้อเรื่องที่อ่าน
- Summarizing คือ การสรุปในแต่ละย่อหน้าที่อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
- Matching คือ อ่านแล้วจับคู่คำศัพท์ กับ คำจำกัดความ หรือ จับคู่ประโยค เนื้อเรื่องกับภาพแผนภูมิ
- Ordering คือ อ่านแล้วเรียงภาพ แผนภูมิ ตามเนื้อเรื่องที่อ่าน หรือ เรียงประโยค (Sentences)ตามลำดับเรื่องหรือเรียงเนื้อหาแต่ละตอน (Paragraph) ตามลำดับของเนื้อเรื่อง
- Completing คือ อ่านแล้วเติมคำ ลํานวน ประโยค ข้อความ ลงในภาพ แผนภูมิ ตาราง ฯลฯ ตามเรื่องที่อ่าน
- Correcting คือ อ่านแล้วแก้ไขคำ ลํานวน ประโยค ข้อความ ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน
- Deciding คือ อ่านแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (Multiple Choice) หรือ เลือกประโยคถูกผิด (True/False) หรือ เลือกว่ามีประโยชน์นั้น ๆ ในเนื้อเรื่องหรือไม่ หรือ เลือกว่าประโยคนั้นเป็นข้อเท็จจริง (Fact) หรือเป็นความคิดเห็น (Opinion)
- Supplying / Identifying คือ อ่านแล้วหาประโยคหัวข้อเรื่อง (Topic Sentence) หรือ สรุปใจความสำคัญ (Conclusion) หรือ จับใจความสำคัญ (Main Idea) หรือตั้งชื่อเรื่อง (Title) หรือ ย่อเรื่อง (Summary) หรือ หาข้อมูลรายละเอียดจากเรื่อง (Specific Information)
- เขียนแผนผังความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง
- เติมข้อความลงในแผนผังของเนื้อเรื่อง

สรุป กิจกรรมการสอนการอ่านเป็นกระบวนการที่ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ในการอ่าน ซึ่งการอ่านไม่ใช่การสื่อความหมายจากตัวอักษรที่ปรากฏเท่านั้น แต่เป็นกระบวนการที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

หากผู้อ่านมีความรู้หรือประสบการณ์เดิมในเรื่องที่อ่าน จะช่วยในการแปลความหมายได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หากเรื่องที่อ่านนั้นผู้อ่านไม่เคยพบเห็นมาก่อน ผู้อ่านก็ยิ่งต้องใช้ความพยายามในการหาความหมายจากสิ่งที่อ่านมากขึ้นเท่านั้น อาจจะใช้วิธีการเดาจากบริบทหรือสิ่งชี้หน้าที่ปรากฏในข้อความซึ่งถ้าผู้อ่านรู้จักนำกลวิธีต่าง ๆ มาใช้ในการอ่านได้อย่างถูกต้อง ผู้อ่านก็จะเข้าใจข้อความได้ดียิ่งขึ้น และทำให้บรรลุจุดประสงค์ในการอ่าน

3.4 การประเมินความสามารถในการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญในการศึกษาทุกระดับ เนื่องจากการเรียนวิชาต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียนต้องใช้ทักษะการอ่านเป็นสื่อในการเรียนรู้ โดยเฉพาะในการเรียนภาษาเพราะผู้เรียนมีโอกาสใช้ทักษะ การฟัง การพูด และการเขียนน้อยกว่าทักษะการอ่าน ดังนั้นการอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำไปสู่การแสวงหาความรู้ทั้งปวง มีนักการศึกษา นักวิชาการ และนักวิจัยได้เสนอแนวทางการประเมินผลการอ่าน ในแง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 154-155) ได้เสนอแนวทางการประเมินผลการอ่าน โดยกำหนดเป็นเกณฑ์การประเมินสามารถในการอ่าน กำหนดตามส่วนประกอบของภาษา แบบแยกย่อยและเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถรวมในการรับสาร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การประเมินความสามารถทางภาษาที่เป็นเกณฑ์แบบย่อยได้แก่
 - 1.1 ความรู้ในด้านศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ
 - 1.2 ความรู้ในด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบทที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง การเชื่อเชิญ หรือการขออนุญาต เป็นต้น
2. การประเมินความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวมได้แก่
 - 2.1 ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจบทอ่านและสามารถตอบคำถามที่ให้โดยเรียบเรียงเป็นถ้อยคำ

ใหม่ให้ได้ใจความเดิม หรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความได้

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด

หมายถึง ความสามารถในการโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือเป็นรายละเอียดที่ขัดแย้งเพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดจนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่าง ๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง

ความสามารถในการระบุแก่นของเรื่อง หัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องที่สามารถอ่านได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์

ของเนื้อความ และสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่าน และความรู้เกี่ยวกับรูปแบบลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่านเป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ ประเมิน และสรุปบทอ่านว่าเป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาภาษาแบบเป็นทางการหรือไม่ เข้าใจเจตนาทัศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้ ตลอดจนสามารถประเมินบทอ่านได้ว่ามีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไรหรือไม่ และใช้ภาษาได้กระชับความสามารถในระดับนี้เป็นระดับสูงซึ่งต้องอาศัยความรู้ในระดับต้น ๆ เป็นพื้นฐาน

การกำหนดระดับความสามารถข้างต้นเป็นลำดับขั้นตอนที่ขึ้นต่อกัน และสามารถกำหนดความสามารถตามเกณฑ์ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่าเป็นระดับ ดังนี้

ระดับ 1 หมายถึง ไม่มีความสามารถ

ระดับ 2 หมายถึง มีความสามารถน้อย

ระดับ 3 หมายถึง มีความสามารถพอประมาณ

ระดับ 4 หมายถึง มีความสามารถมาก

ระดับ 5 หมายถึง มีความสามารถยอดเยี่ยม เป็นต้น

Finocchio and Sako (1983, pp. 56-60) ได้เสนอแนวทางการประเมินผลการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบ ดังนี้

1. แบบทดสอบอัตนัย (Subjective Test) ได้แก่ แบบทดสอบความเรียงที่ให้ผู้เรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน โดยเขียนคำตอบเป็นประโยคยาว ๆ หรือข้อความยาว ๆ

2. แบบทดสอบปรนัย (Objective Test) ได้แก่ แบบทดสอบแบบเลือกตอบแบบถูกผิดแบบจับคู่ และแบบเติมคำเป็นต้น นอกจากนี้ในการวัดและประเมินผลความสามารถในการอ่านควรครอบคลุมถึงสิ่งต่อไปนี้

- 2.1 การวัดความหมายคำศัพท์โดยการเดาคำศัพท์จากบริบทที่อยู่รอบ ๆ เพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้องและเหมาะสมกับคำศัพท์นั้น ๆ
- 2.2 การวัดใจความหลัก หรือใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
- 2.3 การวัดรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน
- 2.4 การวัดการสรุปเรื่อง และตีความที่ปรากฏโดยนัย หรือเรื่องที่ไม่ปรากฏอยู่ในข้อความ
- 2.5 การวัดอารมณ์ ความรู้สึก และเจตนาของผู้เขียน
- 2.6 การวัดความสัมพันธ์ของข้อความ หรือประโยคที่ปรากฏในเรื่อง

2.7 การวัดโครงสร้างของประโยคโดยการแปลความของประโยค หรือโดยการกำหนดมาให้ 1 ประโยคแล้วเลือกประโยคเทียบเคียงที่มีความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้

Madsen (1995, pp. 85–95) กล่าวถึงการพัฒนาความสามารถในการอ่านสำหรับผู้เรียนระดับพื้นฐาน และระดับสูง ไว้ดังนี้

1. ระดับพื้นฐาน การทดสอบความเข้าใจทางการอ่าน อาจทดสอบได้ดังนี้

1.1 การใช้รูปภาพ (Pictures Cues) ได้แก่ การนำเสนอรูปภาพแล้วให้ผู้อ่านตอบคำถามจากภาพที่กำหนด ซึ่งอาจตอบในลักษณะการตอบถูกผิด หรือการเลือกตอบ จากตัวเลือกก็ได้

1.2 การใช้วลี หรือประโยค (Phrase and Sentence Cues) ส่วนใหญ่ใช้กับเริ่มเรียนภาษา โดยการกำหนดวลี หรือประโยคที่เป็นความจริง และไม่จริง ให้ผู้อ่านตัดสินจากสิ่งที่อ่านว่าเขียนถูกหรือไม่ เช่น “The sun sets in the east. T F” หรือการจับคู่ระหว่างวลีกับประโยค ซึ่งมีหลักในการตั้งประโยคคำถามดังนี้

1.2.1 ไม่ควรกำหนดคำตอบที่ผู้ตอบสามารถตอบได้โดยไม่ต้องใช้ทักษะทางภาษาในการอ่าน เช่น การถามถึงรายละเอียดในเนื้อเรื่องที่ผู้อ่านไม่มีความรู้ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านไม่สามารถตอบคำถามได้ทั้ง ๆ ที่เข้าใจประโยคที่อ่าน

1.2.2 ไม่ควรใช้คำถามที่มีเนื้อหาทำให้เกิดความ
ลำเอียงเช่นการถามในเรื่องที่ผู้อ่านบางคนมีความรู้ดีสามารถตอบได้

1.2.3 การกำหนดตัวเลือกในโจทย์แบบมีตัวเลือก
ต้องชัดเจนไม่กำกวม

1.3 การทดสอบความเข้าใจบทอ่านโดยการให้ตอบ
ถูกผิด และการจับคู่วลี หรือประโยค กับรูปภาพ และตอบคำถามจากบทอ่าน

2. เทคนิคการทดสอบการอ่านสำหรับผู้อ่านขั้นสูง

2.1 การทดสอบโดยใช้คำตอบที่มีตัวเลือก (Standard Multiple – choice) เหมาะกับการใช้ถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านในทุก ๆ 35–37 คำ สำหรับบทอ่านที่มีความยาวประมาณ 100–300 คำ บทอ่านที่เหมาะสมกับผู้อ่านขั้นพื้นฐานควรมีความยาวประมาณ 100–200 คำ สำหรับผู้อ่านขั้นสูงควรมีความยาวประมาณ 150–300 คำ ในการตั้งคำถามควรตั้งประมาณ 3–4 คำถามในทุก ๆ 100 คำ หรือจะถามมากกว่านั้นก็ได้ ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการถามของผู้ถาม และเนื้อหาเรื่องที่อ่านจะมีรายละเอียดให้ถามได้เพียงใด คำถามที่ใช้อาจเป็นทั้งในลักษณะที่ผู้อ่านสามารถหาคำตอบจากเนื้อหาในบทอ่าน และการหาคำตอบที่ต้องบูรณาการความคิดหรือข้อความที่อ่านหลาย ๆ ข้อความมาประกอบกัน เป็นการถามแบบให้สังเคราะห์สิ่งที่ได้จากการอ่าน หรือคำถามที่นักเรียนต้องใช้การสรุปอ้างอิงจากสิ่งที่อ่าน โดยทั่วไปผู้อ่านระดับกลางจะใช้เวลาการอ่าน และการตอบคำถามโดยเฉลี่ยประมาณข้อละ 1 นาที แต่นักเรียนที่อ่านช้าจะต้องใช้เวลาเป็นสองเท่า ในการทำข้อสอบผู้อ่านมักจะใช้เวลาทั้งหมดที่กำหนดให้ในการทำข้อสอบ ในการพัฒนาข้อสอบจึงต้องมีการนำไปลองใช้และประมาณเวลาที่เหมาะสมโดยการลองถามเป็นระยะ ๆ ว่ามีผู้ใดทำเสร็จแล้วบ้าง โดยให้ผู้ทำข้อสอบยกมือ เมื่อมีผู้ทำเสร็จประมาณร้อยละ 80 ก็นับว่าเวลานั้นเป็นเวลาที่เหมาะสม

2.2 การทดสอบโดยใช้แบบโคลสมิตัวเลือก (Multiple-choice Cloze) ได้แก่ แบบทดสอบที่มีการตัดคำบางคำออกไป และกำหนดตัวเลือกเป็นคำตอบให้แบบทดสอบแบบนี้ข้อจำกัดอยู่ที่มีบางคนแย้งว่าในการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น แม้จะไม่ได้อ่านคำบางคำผู้อ่านก็สามารถเข้าใจเรื่องในภาพรวมได้ แต่บางคนก็ให้เหตุผลว่าการทดสอบแบบนี้ ยังใช้ทดสอบได้ดี เพราะในทุก ๆ ประโยคต้องมีข้อมูลที่จะชี้ให้เห็นสิ่งที่กล่าวถึงอย่างเฉพาะเจาะจง

จากแนวทางการประเมินผลการอ่านที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้น สรุปว่า การประเมินผลการอ่าน ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้เครื่องมือในการประเมินผลการอ่านได้ ทั้งที่เป็นแบบทดสอบอัตนัย และแบบปรนัย ทั้งนี้จะต้องออกแบบการประเมินให้ครอบคลุม เนื้อหาหลาย ๆ ด้าน อาทิเช่น ความหมายคำศัพท์ ใจความหลัก รายละเอียดในเรื่องที่อ่าน โครงสร้างของประโยค ความสัมพันธ์ของข้อความ หรือประโยคสั้น ๆ ในเรื่องโดยอาจ ประเมินความรู้ในด้านศัพท์ ไวยากรณ์ หรือประเมินแบบรวมเพื่อวัดความสามารถในการ เรียบเรียงข้อความ การอ่านข้อมูลที่ เป็นรายละเอียด การอ่านจับใจความสำคัญ การวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของข้อความ

4. การสอนการเขียน

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

4.1 ความหมายของการเขียน

นักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

กัณฑ์ดิษฐ์ วรจิตติพล (2542, หน้า 12) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ออกมาเป็นตัวอักษร โดยต้องใช้ความสามารถทาง ไวยากรณ์ การใช้คำและสำนวน การเรียบเรียงข้อความ และเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมาย

มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2542, หน้า 48) กล่าวว่า การเขียน เป็นการรวบรวมและเรียบเรียงกระบวนการทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร อย่างเป็นระบบ เพื่อถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ โดยอาศัยความสามารถทาง ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำและสำนวนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสาร ข้อมูลไปยังผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 49) กล่าวว่า การเขียน คือ กระบวนการของการถ่ายทอดความรู้ สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมา โดยใช้สัญลักษณ์ ตัวอักษรซึ่งผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ และถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของการเขียน เพื่อสื่อ ความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การเขียนคือการสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ ด้วยข้อความที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดความคิดของผู้ส่งสารคือ ผู้เขียนไปสู่ผู้รับสารคือ ผู้อ่าน มีการเขียนได้ถูกต้องทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ การสะกด

ตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบแผนแบบสร้างตามภาษานิยมของเจ้าของภาษา การสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย จุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเลียนแบบเจ้าของภาษา มิใช่การสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบ แต่จะเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสูงได้ต่อไป ดังนั้นสิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงให้มากที่สุด คือ ต้องให้นักเรียนมีข้อมูลเกี่ยวกับ คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) และเนื้อหา (Content) อย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางให้นักเรียนสามารถคิดและเขียนได้

Arapoff (1975, p. 235–237) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิดที่ใช้ระบบสัญลักษณ์แทนคำพูด เพื่อถ่ายทอดข้อเท็จจริงและความคิดของผู้เขียน ออกมาในรูปประโยคตามหลักไวยากรณ์และสื่อความหมายได้ การเขียนจึงควรเริ่มจากง่ายไปสู่ระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น

Zamel (1982, p. 197) กล่าวว่า การเขียน คือ กระบวนการสำรวจความคิดและการเรียนรู้ของผู้เขียนจากการถ่ายทอดความคิดออกมาด้วยตนเอง โดยใช้ความคิดที่เกิดขึ้นลับไปมา ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้เป็นลำดับขั้นตอน แต่ไม่สามารถกำหนดได้ว่าแต่ละขั้นตอนจะเกิดขึ้นเมื่อใด

จากความหมายของการเขียนที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า การเขียน คือ กระบวนการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยการเรียบเรียงภาษาอย่างมีระบบ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และกลไกทางภาษา รวมทั้งการใช้รูปแบบและลีลาภาษาได้อย่างเหมาะสม เพื่อเป็นการส่งสารถึงผู้อ่านให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสารที่ต้องการนำเสนอ

4.2 แนวทางการสอนการเขียน

นักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงแนวทางการสอนการเขียนไว้ว่ามีแนวทางในการสอน ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 39 – 119) กล่าวว่า ครูสอนภาษาอังกฤษควรศึกษาวิธีสอนแต่ละวิธีว่ามีข้อดีและข้อจำกัด เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพซึ่งวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่รู้จักกันดีและที่นิยมใช้มีดังต่อไปนี้

1. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar–Translation Method) จะเป็นการเน้นการเรียนรู้ไวยากรณ์และการแปลเพื่อให้

นักเรียนสามารถอ่านตำราและวรรณคดี ภาษากรีกและภาษาละตินได้ โดยมีวัตถุประสงค์
เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านได้เข้าและเห็นคุณค่าของคำประพันธ์ภาษาต่างประเทศ
เน้นการท่องจำ และความถูกต้องในการใช้ภาษา

2. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตรง (The Direct Method) วิธีการ
จัดการเรียนรู้ที่มีแนวคิดทางภาษา คือ ภาษาพูด ซึ่งการให้นักเรียนได้สื่อสารด้วยภาษาที่
เรียนนั้นเพื่อให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น ดังนั้นการเรียนรู้อาษา จึงควรใช้ภาษาต่างประเทศที่
เรียนนั้นตลอดเวลา และสื่อสารราวกับอยู่ในสถานการณ์จริง มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียน
ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้

3. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบฟัง-พูด (The Audio-Lingual
Method) เริ่มจากการฟัง-พูด ซึ่งเป็นพื้นฐานไปสู่การเรียนรู้และการเขียน ดังนั้นภาษาที่
นำมาให้นักเรียนเรียน ควรเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน จึงมีการ
เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษาด้วย

4. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเงียบ (The Silent Way) วิธีการ
สอนนี้มีหลักการที่เน้นความรู้ ความเข้าใจแก่นักเรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนคิดเอง ผู้สอนจะ
พูดน้อยที่สุดและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูด การแก้ไขปัญหาเป็นสวนสำคัญของการ
เรียนรู้ผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม เพื่อให้นักเรียนได้ใช้
ความคิดความเข้าใจที่ค้นพบกฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยตนเองและจากเพื่อน ๆ

5. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบธรรมชาติ (The Natural Approach)
เป็นการเรียนรู้การรับรู้อาษาที่หนึ่งของเด็กเล็ก ซึ่งเป็นการรับรู้ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติโดย
ที่ไม่มีใครสอน

6. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia)
เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่อิงแนวคิดที่วาสมองของมนุษย์เต็มไปด้วยพลัง แต่ถูกนำมาใช้
เพียงเล็กน้อย ผู้สอนจึงควรโนมน้าวให้นักเรียนได้ใช้พลังสมองของตนอย่างเต็มที่โดยขจัด
ความกลัว ความวิตกกังวล และข้อห้ามต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษา

7. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based
Learning) การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เป็นการเรียนรู้ที่ใช้ภาระงาน (Tasks) เป็นหลัก โดย
ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการเรียนการสอน โดยภาระงานที่นำมาใช้ในการจัดการ
เรียนรู้ ต้องเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติภาระงานนั้นให้สำเร็จ

8. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ (Project-Based Learning) โครงการ คือ งานศึกษาคนควาที่นักเรียนทำร่วมกันเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่นักเรียนต้องการศึกษาแล้วดำเนินการศึกษาคนควาภายในเวลาที่ตกลงกันได้จนได้ผลตามจุดประสงค์ที่กำหนด

9. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) การจัดการเรียนรู้ที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2551, หน้า 109– 110) กล่าวว่า ในการสอนเขียน ครูควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ เช่น แบบเล่าเรื่อง (Narrative) แบบบรรยาย (Descriptive) เป็นต้น
2. ผู้เรียนต้องทราบกลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เช่น การเขียนตัวอักษรการเรียงลำดับประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้เครื่องหมายสัมพันธข้อความ (Discourse Marker)

3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิต

4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่าไม่มีวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนอาจใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การเลียนแบบบริบทต่าง ๆ การเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน การเขียนอิสระ การวิเคราะห์บริบท เป็นต้น

Raimes (1987, pp. 83–84) ได้กล่าวถึงแนวการสอนเขียนไว้ 5 รูปแบบ คือ

1. แนวการสอนเขียนแบบอิสระ (Free-Writing Approach)

ในการสอนเขียนวิธีนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเขียนข้อมูลหรือเนื้อหาจนเกิดความคล่องแคล่ว มากกว่าการเน้นรูปแบบงานเขียนและความถูกต้องของการใช้ภาษา กิจกรรมการสอนเขียนจึงอยู่ในรูปของการเขียนเช่น การเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนวิธีนี้ผู้เขียนต้องเขียนถ่ายทอดความคิดให้มากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ กิจกรรมเหล่านี้มุ่งเน้นการพัฒนาความเชื่อมั่นในการเขียนให้เกิดขึ้นก่อน แล้วจึงค่อยให้ความสำคัญต่อหลักเกณฑ์การเขียนและการใช้ภาษา

2. แนวการสอนเขียนแบบเน้นรูปแบบอนุเจต (Paragraph-Pattern Approach) การสอนเขียนแนวนี้ เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา ตลอดจนการ

เรียบเรียงเนื้อความ โดยการใช้ตัวอย่างงานเขียนมาให้ผู้เรียนได้ศึกษาในระดับอนุเจท แล้วให้ผู้เรียนเลียนแบบการเขียนอนุเจทชนิดต่าง ๆ กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการฝึกเขียนประโยค เพื่อรวมเป็นอนุเจท ตลอดจนการฝึกหาประโยคหลัก (Topic Sentence) และประโยคสนับสนุน (Supporting Sentence) ของเนื้อเรื่อง

3. แนวการสอนเขียนแบบเน้นการเรียบเรียงไวยากรณ์ และวากยสัมพันธ์ (Grammar Syntax Organization Approach) การสอนจะเริ่มต้นจากการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้องค์ประกอบที่สำคัญของประโยครูปแบบกริยาและการวางแผนการเขียน โดยเน้นลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เป็นต้น โดยเชื่อว่าการเขียนที่ดีเกิดจากความสามารถในการนำองค์ประกอบที่สำคัญของภาษามารวมกัน แล้วสื่อความหมายได้

4. แนวการสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นการสอนที่เน้นการคำนึงถึงการสร้างเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นจึงให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์ในการเขียนและผู้อ่านมาก กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการกำหนดบทบาทหรือคำถามที่ว่า ทำไมจึงต้องเขียนและใครเป็นผู้อ่าน โดยกิจกรรมจะมุ่งเน้นและฝึกให้นักเรียนได้เขียน หรือคำนึงถึงโลกทัศน์ของผู้อ่าน

5. แนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Approach) ครูจะสอนให้นักเรียนให้ความสำคัญต่อคำถามที่ว่า วัตถุประสงค์ในการเขียนคืออะไร ใคร คือ ผู้อ่าน จะเขียนอย่างไร จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร โดยในการเขียนนักเรียนจะต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับ จากเพื่อนและครู การสอนเขียนแนวนี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งประสบการณ์ของตนตลอดจนการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

Byrne (1988, pp. 21-24) ได้กล่าวถึงแนวทางการสอนเขียนไว้ 4 รูปแบบ ได้แก่

1. การสอนเขียนแบบเน้นความถูกต้อง เป็นการสอนเขียนที่ให้ความสำคัญกับการควบคุมการเขียนของผู้เรียนเพื่อการจัดข้อผิดพลาดที่เกิดในงานเขียน โดยเป็นการสอนเขียนที่มีต้นแบบให้นักเรียนเขียนตามตัวอย่างโดยในขั้นต้นจะมีการควบคุมมากและค่อยๆ ลดลง ซึ่งการสอนเขียนรูปแบบนี้อยู่ในยุคของวิธีการสอนภาษาแบบ Audio-lingual

2. การสอนเขียนแบบเน้นความคล่องแคล่ว เป็นการสอนเขียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเขียนให้ได้มากที่สุดและเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ เช่น เขียนบันทึกประจำวัน โดยไม่ต้องกังวลถึงข้อผิดพลาด เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกกับการเขียน

3. การสอนเขียนแบบเน้นตัวบทเป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับการเขียนอนุเจต โดยสอนให้นักเรียนรู้จักโครงสร้างของอนุเจตและเรียบเรียงอนุเจตเข้าด้วยกัน

4. การสอนเขียนแบบเน้นเป้าหมาย เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับเป้าหมายของงานเขียนนั้น ๆ เช่น เขียนถึงใคร เขียนเพื่ออะไร

จากแนวทางการสอนการเขียนที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ในการสอนทักษะเขียนนั้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้ออกคำสั่ง อธิบาย อ่านให้ฟัง บอกให้จด เปลี่ยนมาเป็นชี้แนะแนวทางให้ผู้เรียน อำนวยความสะดวก จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมหลาย ๆ แบบมาประกอบการสอน เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้

4.3 กิจกรรมการสอนการเขียน

นักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนการเขียนไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒน์กุล (2540, หน้า 164) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเขียนสามารถจัดได้เป็น 3 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกทางการเขียนในเรื่องต่าง ๆ เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน ครูผู้สอนหากิจกรรมช่วยแนะแนวทางให้ เช่น การระดมความคิด (Brainstorming) เกี่ยวกับศัพท์ที่จะใช้เขียนในหัวข้อต่าง ๆ

2. กิจกรรมระหว่างเขียน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียน เช่น นำภาพภาพประกอบมาให้ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำเทปบทสนทนา มาเปิดให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่า หรือสรุปเรื่องที่ได้ยิน

3. กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาจให้นำมาอ่านในชั้นเรียนให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นดี ถูกต้องในการสื่อความมากน้อยเพียงไร และการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน(2558, หน้า 135) กล่าวว่า กิจกรรมการสอนทักษะการเขียนมีกิจกรรมดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการเขียนซึ่งเป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกทางการเขียนในเรื่องต่าง ๆ เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน

2. กิจกรรมระหว่างการเขียน เป็นกิจกรรมที่ครูนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียน เช่น นำภาพประกอบมาให้ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำเทปบทสนทนามาให้ให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่า หรือสรุปเรื่องที่ได้อ่าน กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาจนำมาอ่านในชั้นเรียนผู้ให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นว่าดี ถูกต้องในการสื่อความมากน้อยเพียงไรและการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และมีข้อที่ต้องปรับปรุง แก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

3. กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาจนำมาอ่านในชั้นเรียนผู้ให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นว่าดี ถูกต้องในการสื่อความมากน้อยเพียงไรและการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่และมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

Byrne (1988, pp. 32 -47) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเขียนต้องคำนึงถึงเป้าหมายต่าง ๆ ได้แก่ ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน คือ ให้การสนับสนุนที่เพียงพอเพื่อให้ผู้เรียนจัดการกับการเขียนได้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการเขียน และให้ผู้เรียนได้มีการสื่อสารกันละสนุกกับการเขียน โดยได้เสนอกิจกรรม ดังนี้

1. การคัดลอก (copying) เป็นกิจกรรมในระดับ เริ่มต้นของการเขียนซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การสะกดคำ คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค รวมทั้งเป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการจดบันทึก

2. กิจกรรมการให้แรงเสริม (reinforcement) เป็นกิจกรรมการเขียนที่มีตัวอย่างเป็นต้นแบบหรือมีข้อความที่เป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้ เช่น มีตัวอย่างบทสนทนาเป็นต้นแบบ แล้วให้นักเรียนเขียนเองโดยมีคำ คำพ้องมาให้รวมทั้งการเขียนตามคำบอก (dictation) โดยควรใช้ข้อความที่นักเรียนคุ้นเคยอยู่แล้ว แต่เปลี่ยนบริบท

3. กิจกรรมเชื่อมประโยค (sentence linking) เป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกการใช้คำเชื่อมโยงต่าง ๆ ได้แก่ คำสันธาน คำบอกลำดับเหตุการณ์ และคำวิเศษณ์ที่ใช้เชื่อมโยงแสดงเหตุผลหรือความขัดแย้ง

4. กิจกรรมการสื่อสาร (communication) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้สื่อสารกัน โดยใช้การเขียน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใช้รูปแบบภาษาง่าย ๆ และกระตุ้นให้นักเรียนถ่ายทอดความคิดของตนเองโดยการเขียน เช่น ให้นักเรียนเขียนคำสั่งเพื่อให้อื่น ๆ ในห้องปฏิบัติตาม หรือเขียนเพื่อสอบถามข้อมูลของเพื่อน ๆ

Harmer (1991, p. 56) เสนอกิจกรรมการเขียน ได้แก่ การผลัดกันให้ข้อมูล การแลกเปลี่ยนข้อมูล เกมสการเขียน การเขียนแบบคล่องแคล่ว การเขียนตามโครงสร้างเรื่อง การเขียนรายงานและการประกาศโฆษณา และการแก้ไขงานเขียน

White & Arndt (1991, pp. 3-178) เสนอกิจกรรมการเขียน ได้แก่ การระดมความคิด การใช้คำถาม การจับบันทึกสั้น ๆ การใช้สื่อที่เป็นภาพ การแสดงบทบาทสมมติหรือการเลียนแบบ การให้คำปรึกษา เป็นต้น

จากกิจกรรมการสอนการเขียนที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ในการสอนทักษะการเขียนนั้นประกอบไปด้วยกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ ทั้งนี้ครูผู้สอนสามารถเลือกกิจกรรมการเขียนให้เหมาะสมกับผู้เรียนและวัตถุประสงค์ของการสอนการเขียนเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้

4.4 การประเมินความสามารถในการเขียน

นักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้กล่าวถึงการประเมินความสามารถในการเขียนไว้ ดังนี้

บุญเรือน จันทร์โต (2546, หน้า 36) กล่าวว่า การประเมินผลการเรียนของนักเรียนวัดได้จากการที่นักเรียนสามารถใช้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่คล้ายกับสถานการณ์ในบทเรียน วิธีการประเมินผลประเมินจากแฟ้มสะสมงาน (Portfolio) และการประเมินผลทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี เช่น การเขียนบรรยายภาพด้วยประโยคง่าย ๆ ได้ การเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างได้ การเขียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้

สุดศิริ สิริคุณ (2543, หน้า 14) การวัดและประเมินผลความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเน้นการวัดและประเมินจากองค์ประกอบที่สำคัญทางภาษา ได้แก่ เนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และกลไก

ในการเขียน และมีการเสนอเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อให้ครอบคลุมการตรวจให้คะแนนงานเขียนมากที่สุดในการตรวจให้คะแนนงานเขียนภาษาอังกฤษสามารถทำได้ 3 รูปแบบคือ

1. การตรวจโดยการวิเคราะห์ (Analytic Method) เป็นการตรวจโดยการแยกคะแนนเป็นส่วน ๆ ตามองค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ การกำหนดน้ำหนักของคะแนนของแต่ละองค์ประกอบขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน
2. การตรวจโดยอาศัยความประทับใจ (Impression Method) เป็นการตรวจที่ใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสิน
3. การตรวจโดยภาพรวม (Holistic Method) จะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมายข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อย ๆ และรบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยจะถูกหักคะแนนน้อยมาก

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 153) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินการเขียนภาษาอังกฤษเป็นตารางไว้ดังนี้

ตาราง 11 เกณฑ์การประเมินการเขียน

ระดับ คะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
เกณฑ์การ ประเมิน						
โครงสร้าง ทาง ไวยากรณ์	เขียนโดยใช้ โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ ถูกต้อง ทุกประโยค	เขียนโดยใช้ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผิดพลาด เล็กน้อย	เขียนโดยใช้ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผิดพลาด หลายแห่ง	เขียนโดยใช้ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผิดพลาด เกินครึ่งหนึ่ง ของงานเขียน	2	8
การสะกด คำและ การใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน	สะกดคำ และใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน ถูกต้อง	สะกดคำ และใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาด เล็กน้อย	สะกดคำ และใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาด หลายแห่ง	สะกดคำ และใช้เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาด เกินครึ่งหนึ่ง ของงานเขียน	1	4

ตาราง 11 (ต่อ)

ระดับ คะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความ สำคัญ	คะแนน รวม
การใช้ คำศัพท์	ใช้คำศัพท์ และสำนวน เหมาะสม อ่านแล้ว เข้าใจชัดเจน ทั้งหมด	มักใช้คำศัพท์ และสำนวน เหมาะสมแต่ อ่านแล้ว ไม่เข้าใจบาง แห่ง	มีปัญหาอยู่ บ้างในการใช้ คำศัพท์และ สำนวน อ่าน แล้วไม่เข้าใจ หลายแห่ง	ใช้คำศัพท์ และสำนวน ผิดพลาดหลาย แห่งอ่านแล้วไม่ เข้าใจเป็น ส่วนมาก	1	4
การ นำเสนอ เนื้อหา	เขียนได้ตรง ประเด็น ตามที่ กำหนด และ สามารถ เรียบเรียง เนื้อหา ตามลำดับ เหมาะสม	เขียนได้ค่อนข้าง ตรง ประเด็น ตามที่ กำหนดและ สามารถ เรียบเรียง เนื้อหาได้ ค่อนข้าง เหมาะสม	เขียนไม่ค่อย ตรงประเด็น ตามที่หนด และเรียบ เรียงเนื้อหา ไม่ค่อย เหมาะสม เท่าที่ควร	เขียนไม่ตรง ประเด็นตามที่ กำหนดและไม่ เรียบเรียงเนื้อหา ตามลำดับ	2	8
					6	24

ที่มา: กระทรวงศึกษาธิการ (2558, หน้า 153)

Valette (1977, pp. 220–260) ได้เสนอเกณฑ์การตรวจงานเขียนแบบมีการแนะแนวทาง (directed composition) จากคะแนนเต็ม 5 คือ ให้ 2 คะแนน หากเขียนข้อความได้เหมาะสมกับรูปภาพหรือเนื้อหาที่กำหนด ในกรณีที่ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ถูกต้องแม้จะสะกดผิดบ้าง ได้บวก 3 คะแนน หรือได้บวก 2 คะแนน ถ้าอ่านเข้าใจได้ แต่ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ผิดบ้าง หรือได้บวก 1 คะแนน ถ้าเจ้าของภาษายังอ่านเข้าใจได้ยาก ในกรณีที่เขียนแบบทดสอบแบบมีตัวแนะให้เขียน (written cue) ที่ให้เติมข้อมูลในแบบฟอร์มต่าง ๆ อาจให้ 1 คะแนนสำหรับแต่ละช่องที่เติมได้ถูกต้อง

Reid (1993, pp.235–241) กล่าวว่า โดยพื้นฐานมีเกณฑ์ในการประเมินงานเขียน 2 รูปแบบ คือ แบบแยกส่วน (analytic grading) และแบบองค์รวม (holistic grading) โดยทั้งสองแบบใช้ประเมินงานเขียนได้ แต่มีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน โดยการประเมินแบบแยกส่วนแบ่งเกณฑ์การประเมินเป็นประเด็นย่อย ๆ เพื่อวิเคราะห์ข้อดี และข้อควรปรับปรุงในงานเขียนนั้น ๆ ส่วนการประเมินแบบองค์รวมเป็นการประเมินความสามารถในการเขียนโดยรวม โดยไม่ได้วิเคราะห์ปัญหาหรือแนะข้อควรปรับปรุง

การประเมินความสามารถในการเขียนที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนรู้ต้องมีการวัดผลและประเมินผลเพื่อดูว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ในการประเมินผลความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยส่วนใหญ่จะเน้นการประเมินจากองค์ประกอบหลัก ได้แก่ เนื้อหาการเรียบเรียงไวยากรณ์การใช้คำศัพท์และกลไกในการเขียน

กล่าวโดยสรุป ในการสอนการเขียนนั้นถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ เพราะนอกจากจะเขียนเพื่อสื่อสารความรู้สึกนึกคิดหรือความรู้ให้ผู้อ่านเข้าใจแล้ว ยังต้องเขียนให้ถูกต้องตามหลักทางภาษา หลักไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา รวมทั้งการใช้รูปแบบและลีลาภาษาได้อย่างเหมาะสม โดยครูผู้สอนจะต้องออกแบบการจัดการจัดการเรียนรู้อันเอื้อต่อการสอน และเหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้

จากการที่ได้นำเสนอมาทั้งหมดข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ นั้น ทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีหลายแนวคิดและกลวิธีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยให้ครูผู้สอนตัดสินใจในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน การเลือกกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน การเลือกสื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลเพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)

นักวิชาการ นักการศึกษาและนักวิจัยได้ให้ความหมายของลักษณะการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) และประเภทของการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning)

นักวิชาการ นักการศึกษาและนักวิจัย ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ดังนี้

รัชนิกร ทัพชัย (2552, หน้า 4) การเรียนรู้ผ่านกิจกรรม (Activity-Based Learning) มุ่งเน้นให้เด็กซึมซับความรู้ ความเข้าใจ ผ่านการเล่นเกมส์ กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเน้นการกระตุ้นให้เด็กเข้าใจ และได้รู้จักคิดเองในเนื้อหาสาระระหว่างทำกิจกรรม และเล่นเกมส์ เพื่อให้เด็ก ๆ สามารถพัฒนาแนวคิดความรู้เฉพาะตนขึ้นมาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากกิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นกิจกรรมกลุ่มด้วยแล้ว ก็จะทำให้เด็กสามารถพัฒนา ภาวะผู้นำ มนุษย์สัมพันธ์ การทำงาน

ศศิธร ลิจันทรพร (2556, หน้า 13) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน ผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจากการเล่นเกม การทดลอง การสร้างสรรค์ผลงาน และการทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม และมีการวางแผนในการใช้สื่อที่ดี จะนำไปสู่การพัฒนาความรู้ในตัวบุคคล

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, หน้า 8-9) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ซึ่งหมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียน "ใช้กิจกรรมเป็นฐาน" หมายถึง นำกิจกรรมเป็นที่ตั้งเพื่อที่จะฝึกหรือพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด

Buehl (2001, อ้างถึงใน เพ็ญนภา ตลับกลาง 2562, หน้า 49) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่เปลี่ยนรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปจากเดิม คือ การนำนักเรียนออกมาจากตารางเรียน เปลี่ยนจาก

การให้นักเรียนนั่งเรียนเพียงอย่างเดียวเป็นกิจกรรมที่ปฏิสัมพันธ์หรือกิจกรรมเชิงรุก บางกิจกรรมนำนักเรียนไปจัดประสบการณ์เรียนรู้นอกชั้นเรียน บางกิจกรรมเป็นการนำผู้เรียนออกจากกฎ ทฤษฎี หรือเนื้อหาในบทเรียนนอกเหนือจากสิ่งที่คิดไว้หรือข้อมูลสำเร็จรูป โดยการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมและทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำให้เกิดการเรียนรู้ของทุกคนในชั้นเรียนโดยสองประเด็นหลักที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน คือ

1. กลยุทธ์ในการจัดการเรียนการสอน ไม่ว่าจะจะเป็นระบบการสอน โครงสร้างของเนื้อหา เทคนิคและกระบวนการต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนใช้ในการสอนผู้เรียน โดยการสอนด้วยวิธีนี้ครูมีหน้าที่ช่วยเหลือให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

2. กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งครูเป็นผู้ดำเนินการช่วยเหลือให้คำแนะนำและมอบหมายให้นักเรียนปฏิบัติและให้นักเรียนดำเนินกิจกรรม

Ayotola and Ishola (2013, อ้างถึงใน เพ็ญญา ตลับกลาง, 2562, หน้า 49) ได้อธิบายว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน มีพื้นฐานมาจากการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivist Theory) ซึ่งเชื่อว่าการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจะทำให้การเรียนรู้มีความหมายและมีประสิทธิภาพมากกว่าการป้อนความรู้ให้กับผู้เรียน การเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานจะช่วยให้ผู้เรียนกล้าลงมือปฏิบัติ กล้าคิดและกล้าแสดงออก สามารถค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ผ่านการสังเกต การทดลองและการลงมือทำ โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางในการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

จากความหมายของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้ว่าการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้ด้วยตนเองและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ผ่านการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกมส์ การทำกิจกรรมกลุ่ม การเรียนรู้จากสถานการณ์ และ ฯลฯ จนเกิดทักษะและองค์ความรู้จากกิจกรรมที่ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ส่งผลให้บรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ได้กำหนดไว้

2. ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีนักวิชาการ นักวิจัย และนักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, หน้า 8-9) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีลักษณะสำคัญ 6 ข้อ ดังนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและกระตือรือร้นด้านการรู้คิด
2. กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้จากตัวผู้เรียนเอง มากกว่าการฟังผู้สอนในห้องเรียน และการท่องจำ
3. พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องนอกห้องเรียนด้วย
4. ได้ผลลัพธ์ในการถ่ายทอดความรู้ใกล้เคียงกับการเรียนรู้รูปแบบอื่น แต่ได้ผลดีกว่าในการพัฒนาทักษะด้านการคิด และการเขียนของผู้เรียน
5. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับการเรียนรู้แบบนี้มากกว่ารูปแบบที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบตั้งรับ (Passive Learning)
6. มุ่งเน้นความรับผิดชอบของผู้เรียนในการเรียนรู้โดยผ่านการอ่าน เขียน คิด อภิปราย และเข้าร่วมในการแก้ปัญหา และยังสัมพันธ์กับการเรียนรู้ตามลำดับขั้น การเรียนรู้ของบลูม ทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย

ฝ่ายส่งเสริมการจัดการเรียนการสอน สำนักพัฒนาคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2555, อ้างถึงใน ศศิธร ลิขจันทร์พร 2556, หน้า 15) กล่าวว่า วิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เน้นให้ผู้เรียนท่องจำ แต่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงและมีบทบาทในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์และเรียนรู้จากกิจกรรมที่ได้ทำจริง (Learning by doing) โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสร้างองค์ความรู้ การสร้างปฏิสัมพันธ์ และการร่วมมือกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ มีความรับผิดชอบร่วมกัน โดยผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง โดยการใช้วิธีการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน มาบูรณาการร่วมกับเนื้อหาบทเรียน

Nunan (1995, p.44, อ้างถึงใน ปิยะนุช แจ่มหม้อ, 2563, หน้า 24) ได้กล่าวอธิบายลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานไว้ ดังนี้

1. การทำงานกลุ่มย่อยกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้การเรียนรู้ภาษา มากกว่ากิจกรรมของชั้นเรียน
2. การเจรจามีความหมายมากขึ้นในกิจกรรมที่มีการแลกเปลี่ยน ข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการทำกิจกรรมให้สำเร็จ
3. การแก้ปัญหาได้รับการกระตุ้นให้มีการโต้ตอบมากกว่าการโต้ว่าที่
4. มีปฏิสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งผู้เรียนที่ใช้ภาษา และระดับความสามารถที่ต่างกัน

Okwudishu (2011, อ้างถึงใน เพ็ญญา ตลับกลาง 2562, หน้า 52)

ได้อธิบายลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานไว้ว่าเป็นการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้น ให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้แนะนำและ อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Facillitator) คือ ครูผู้สอนมีหน้าที่กำกับดูแลชั้นเรียนและ ควบคุมการจัดกิจกรรมให้นักเรียนในขณะปฏิบัติกิจกรรมและแนะแนวทางการเรียนรู้ของ นักเรียนไปยังจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้นั้น ๆ ได้โดยมีลักษณะสำคัญ คือ

1. การเรียนรู้ที่สำคัญจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับรู้จุดมุ่งหมายที่ครูวางไว้
2. การเรียนรู้ได้มาจากการลงมือทำ
3. การเรียนรู้โดยผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้อย่างจริงจัง
4. การเรียนรู้ที่เริ่มจากตนเองโดยเกี่ยวข้องกับความรู้และอารมณ์

โดยตรง

Festus (2013, อ้างถึงใน เพ็ญญา ตลับกลาง, 2562, หน้า 53) ได้อธิบาย

ลักษณะและหลักการของการจัดการเรียนการสอน โดยใช้ กิจกรรมเป็นฐานไว้ 3 ประการ คือ

1. ครูและผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการสอนและกระบวนการเรียนรู้
2. ผู้เรียนจะต้องค้นพบความรู้ ภายใต้คำแนะนำจากครูผู้สอน
3. จุดจำสิ่งที่ได้รับจากการพบเจอ โดยผู้เรียนจะต้องนำสิ่งที่ได้เรียนรู้

ไปใช้

จากลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน คือ การจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ นักเรียนจะมีบทบาทในกระบวนการเรียนรู้

มากที่สุด ซึ่งครูเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนได้จัดขึ้น โดยครูผู้สอนมีหน้าที่แนะนำและช่วยเหลือเมื่อนักเรียนเกิดปัญหาขึ้นระหว่างเรียน เพื่อหาแนวทางแก้ไขให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวจะส่งผลให้นักเรียนเกิดทักษะและกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านประสบการณ์ในการทำกิจกรรม และสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง

3. หลักการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

หลักการของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีนักวิชาการ นักวิจัยและนักการศึกษาได้กล่าวถึงหลักการ ดังนี้

ทิตนา แชมมณี (2545, หน้า 45) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดกิจกรรมกลุ่มให้สอดคล้องกับหลักการ เรียนรู้ไว้เป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ คือ การเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม เช่น การทบทวน
2. ขั้นกิจกรรม คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ลงมือทำกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้
3. ขั้นอภิปราย คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้น
4. ขั้นสรุปและนำไปใช้ คือ การรวบรวมความคิดเห็นและข้อมูลต่าง ๆ จากขั้น กิจกรรมและอภิปราย ให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนำเอาการเรียนรู้ที่ได้รับไปปฏิบัติและใช้จริงในชีวิตประจำวัน
5. ขั้นประเมินผล คือ ผู้ดำเนินกิจกรรมต้องประเมินผลการบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

นฤมล มณีงาม (2547, บทคัดย่อ) ได้เสนอการจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามหลักการเรียนรู้ด้วยการรับใช้สังคม ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ เป็นการให้ความรู้และปูพื้นฐานความรู้ และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและต้องการที่จะศึกษาเรื่องดังกล่าวโดยใช้วิธีการสนทนา การถามเพื่อชี้แนะ การอภิปรายกลุ่ม

2. ชั้นเตรียมการ เป็นชั้นที่ผู้เรียนกำหนดขอบเขตของการศึกษา เพื่อเรียนรู้ แล้วทำการศึกษา สํารวจ และระบุสภาพปัญหาและความต้องการ โดยเลือก กิจกรรมที่จะรับใช้สังคมจากนั้นผู้เรียนวางแผนการรับใช้สังคมในกิจกรรมที่เลือก
3. ชั้นปฏิบัติการ เป็นชั้นที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติการรับใช้สังคมตาม แผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้
4. ชั้นผลสะท้อนกลับ เป็นชั้นที่ผู้เรียนคิด วิเคราะห์เหตุการณ์และ สิ่งต่าง ๆ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, หน้า 8-9)

หลักการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

1. ให้ความสนใจที่ตัวผู้เรียน
2. เรียนรู้ผ่านกิจกรรมการปฏิบัติที่น่าสนใจ
3. ครูผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก
4. ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการเรียน
5. ไม่มีการสอบ แต่ประเมินผลจากพฤติกรรม ความเข้าใจ และ ผลงาน
6. เพื่อนในชั้นเรียนช่วยส่งเสริมการเรียน
7. มีการจัดสภาพแวดล้อม และบรรยากาศที่เอื้อต่อการพัฒนา

ความคิดและเสริมสร้างความมั่นใจในตนเอง

Lakshmi (2007 อ้างถึงใน เพ็ญญา ตลับกลาง, 2562, หน้า 55) ได้ เสนอแนวคิดเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่ง มี 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ช้่นนำ ครูให้โอกาสการเรียนรู้และชี้แนะการเรียนรู้ให้กับนักเรียน
2. ชั้นประสบการณ์ ครูให้สถานการณ์การเรียนรู้ โดยให้นักเรียน มีโอกาสที่จะสังเกต สํารวจให้ประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจของตนเอง
3. ชั้นกิจกรรม นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรม ที่แตกต่างกัน
4. ชั้นสร้างความรู้ นักเรียนทุกคนสร้างความรู้ของตัวเองโดยขึ้นอยู่กับ ประสบการณ์

5. ชั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นักเรียนในกลุ่มพูดคุยร่วมกันแลกเปลี่ยน
ความคิด

6. ชั้นประเมินผล เป็นการประเมินตนเอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของกระบวนการเรียนรู้ และการจัดการเรียนการสอน

NCSALL (2006, อ้างถึงใน เพ็ญญา ตลับกลาง, 2562, หน้า 55)

ได้เสนอโครงสร้างการจัดกิจกรรมเป็นฐาน โดยมีขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ คือ การบอกบทบาทหน้าที่ของผู้เรียน กล่าวถึง
วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และสนับสนุนความสะดวกในการเรียน
2. ขั้นศึกษาและอภิปราย โดยให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาบทเรียน
ที่ผู้สอนได้จัดเตรียมให้และ นำมาอภิปรายร่วมกันเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
3. ขั้นกิจกรรม ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและทำงานร่วมกันตาม
กิจกรรมที่จัดไว้
4. ขั้นผลสะท้อนจากกิจกรรม ให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นที่ได้รับ
จากการเข้าร่วมกิจกรรม
5. ชั้นประเมินผล ประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียน
และทำกิจกรรม

สรุป ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีขั้นตอน
ดังนี้

1. ขั้นนำ คือ การเตรียมความพร้อมผู้เรียนก่อนเริ่มบทเรียน เพื่อเป็นการ
กระตุ้นผู้เรียน และสร้างความสนใจ รวมถึงการทบทวนความรู้เดิม โดยการใช้เกมหรือดู
วิดีโอทัศน์ ก่อนรับเนื้อหาความรู้ใหม่ อีกทั้งยังเป็นการให้คำแนะนำ บอกกติกา คำสั่ง เพื่อให้
เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและสามารถดำเนินกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

2. ขั้นกิจกรรม คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมปฏิบัติกิจกรรมตามแผน
การดำเนินงานที่ได้เตรียมไว้ โดยกิจกรรมที่กำหนดไว้ ได้แก่ เกม การฟังจากวิดีโอทัศน์และ
นำเสนอ การอ่านและสนทนาโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) การสนทนาโดยใช้
บทบาทสมมติ (Role-Play) กิจกรรมเชิงสำรวจ การฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ (One-minute
Paper)

3. **ชั้นอภิปรายและนำไปใช้** คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้น และรวบรวมความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติกิจกรรมจากนั้นร่วมกันอภิปรายประโยชน์ที่ได้เพื่อนำไปปฏิบัติใช้จริงในชีวิตประจำวัน

4. **ขั้นสรุปและประเมินผล** คือ ผู้ดำเนินกิจกรรมต้องสรุปผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อประเมินผลการจัดกิจกรรมตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้

4. ประเภทของกิจกรรมในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ประเภทของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีนักวิชาการ นักวิจัย และนักการศึกษาได้กล่าวถึงประเภทของการเรียนรู้ ดังนี้

ทิตนา แคมมณี (2536) ได้อธิบายการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมกลุ่ม สามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play)
2. การสอนโดยใช้เกมส์ (Game)
3. การสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง (Case)
4. การใช้กลุ่มย่อยในการสอนหรือการเรียนแบบกลุ่มย่อย (Small

Group)

5. การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, หน้า 8-9) ได้ระบุประเภทของ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีหลากหลายกิจกรรม การเลือกใช้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมนั้น ๆ ว่ามุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ หรือพัฒนาในเรื่องใด สามารถจำแนกออกเป็น 3 ประเภทหลัก คือ

1. กิจกรรมเชิงสำรวจ เสาะหา ค้นคว้า (Exploratory) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรวบรวม สังสม ความรู้ ความคิดรวบยอด และทักษะ

2. กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ (Constructive) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรวบรวม สังสมประสบการณ์ โดยผ่านการปฏิบัติ หรือการทำงานที่ริเริ่มสร้างสรรค์

3. กิจกรรมเชิงการแสดงออก (Expressional) ได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอ การเสนอผลงาน

จากประเภทของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้ว่า การเรียนการสอนโดยผ่านกิจกรรมซึ่งมีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การสอนโดยใช้เกม การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ การสอนโดยใช้กรณีตัวอย่าง การสอนโดยการแสดงละคร การสอน สอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม

5. กิจกรรมการเรียนรู้ที่นิยมใช้จัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีนักวิชาการ นักวิจัย และนักการศึกษาได้กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานประเภทต่าง ๆ ดังนี้

5.1 การอภิปรายในชั้นเรียน (class discussion) ที่ใช้ได้ทั้งในห้องเรียนปกติ และการอภิปราย ออนไลน์

วัชรวิ เกษพิชัยณรงค์ และคณะ (2557) กล่าวว่า การอภิปรายในชั้นเรียน เป็นการอภิปรายร่วมกันถึงประเด็นที่ได้กำหนดไว้ โดยผู้เรียนสามารถนำเสนอความเห็นทั้งที่เห็นพ้องกับเห็นต่างได้ แต่ต้องแสดงเหตุผล หรือข้อมูลเพื่อสนับสนุนข้อคิดเห็น จากนั้นต้องลงความเห็นเพื่อหาข้อสรุป ร่วมกัน

5.2 การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion)

พิศนา แชมมณี (2547, หน้า 49) ได้ให้ความหมายของ วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-8 คน และให้ผู้เรียนในกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนด และสรุปผลการอภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม วัตถุประสงค์วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนกว้างขึ้น องค์ประกอบสำคัญของวิธีสอน

1. มีการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละประมาณ 4-8 คน
2. มีประเด็นในการอภิปราย
3. มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก และประสบการณ์กันระหว่างสมาชิกในกลุ่มตามประเด็นการอภิปราย
4. มีการสรุปสาระที่สมาชิกกลุ่มได้อภิปรายกันเป็นข้อสรุปของกลุ่ม
5. มีการนำข้อสรุปของกลุ่มมาใช้ในการสรุปบทเรียน ขั้นตอนสำคัญของการสอน ดังนี้

- 5.1 ผู้สอนจัดผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละประมาณ 4-8 คน
- 5.2 ผู้สอน/ผู้เรียนกำหนดประเด็นในการอภิปราย
- 5.3 ผู้เรียนพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันตามประเด็นอภิปราย
- 5.4 ผู้เรียนสรุปสาระที่สมาชิกกลุ่มได้อภิปรายร่วมกันเป็นข้อสรุปของกลุ่ม
- 5.5 ผู้สอนและผู้เรียนนำข้อสรุปของกลุ่มย่อยมาใช้ในการสรุปบทเรียนเทคนิคและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

5.5.1 การจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย จำนวนสมาชิกในกลุ่มย่อยควรมีประมาณ 4-8 คน จำนวนที่เหมาะสมที่สุด คือ ระหว่าง 4-6 คน คือเป็นกลุ่มที่ไม่เล็กเกินไป และไม่ใหญ่เกินไป เพราะถ้ากลุ่มเล็กเกินไป กลุ่มจะไม่ได้ความคิดที่หลากหลายเพียงพอ ถ้ากลุ่มใหญ่เกินไปสมาชิกกลุ่มจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็นได้น้อยหรือได้ไม่ทั่วถึง การแบ่งผู้เรียนเข้ากลุ่ม อาจทำโดยวิธีสุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้รวมกลุ่มกับเพื่อนไม่ซ้ำกัน หรืออาจจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถ เพื่อให้ผู้เรียนที่เก่งช่วยเหลือผู้ที่เรียนอ่อน หรืออาจจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มจำแนกตามเพศ วัย (ถ้าผู้เรียนมีหลายวัย) ความสนใจ ความสามารถ หรือเลือกอย่างเจาะจงตามปัญหาที่มีก็ได้ ขึ้นกับวัตถุประสงค์ของผู้สอนและสิ่งที่จะอภิปราย เทคนิคที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มมีหลากหลาย เช่น ใช้การนับหมายเลขหรือเป็นภาพ เป็นข้อความ ให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน จนกระทั่งในที่สุดครูสั่งให้จับกลุ่มตามจำนวนที่ครูต้องการ เทคนิคการจัดกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการแบ่งกลุ่ม โดยเฉพาะเมื่อครูจำเป็นต้องแบ่งกลุ่มบ่อย ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกและสนใจที่จะเรียนรู้ในกิจกรรมต่อไป เมื่อจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มแล้ว ผู้สอนควรดูแลให้กลุ่มจัดที่นั่งภายในกลุ่มให้เรียบร้อย ให้อยู่ในลักษณะที่ทุกคนมองเห็นกัน และรับฟังกันได้ดี นอกจากนั้นในกรณีที่มีหลายกลุ่ม ผู้สอนควรจัดกลุ่มให้ห่างกันพอสมควร เพื่อไม่ให้เสียงอภิปรายจากกลุ่มรบกวนกันและกัน

5.5.2 ประเด็นการอภิปราย การอภิปรายจำเป็นต้องมีประเด็นในการอภิปราย มีวัตถุประสงค์ของการอภิปรายที่ชัดเจน ประเด็นการอภิปราย

อาจจะมาจากผู้สอนหรือผู้เรียนก็ได้ แล้วแต่กรณี การอภิปรายแต่ละครั้งไม่ควรมีประเด็น มากจนเกินไป เพราะจะทำให้ผู้เรียนอภิปรายได้ไม่เต็มที่

5.5.3 การอภิปราย การจัดกลุ่มอภิปรายมีหลายแบบ

ผู้สอนควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ ในการอภิปรายที่ดีโดยทั่วไป ควรมีการ กำหนดบทบาทหน้าที่ที่จำเป็นในการอภิปราย เช่น ประธานหรือผู้นำในการอภิปราย เลขานุการผู้จัดบันทึกการประชุม และผู้รักษาเวลา เป็นต้น นอกจากนั้นสมาชิกทุกคน ควรมีความเข้าใจตรงกันว่า ตนมีบทบาทหน้าที่ ที่จะต้องช่วยให้กลุ่มทำงานได้สำเร็จ มิใช่ ปล่อยให้เป็นการรับผิดชอบของสมาชิกเพียงบางคน หากสมาชิกกลุ่มมีความรู้ ความเข้าใจว่า สมาชิกกลุ่มที่ดีควรทำอะไรบ้าง เช่น ให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็น ชักถาม โต้แย้ง สนับสนุน ช่วยไม่ให้ออกนอกเรื่อง และสรุป เป็นต้น การอภิปรายจะเป็นไปได้ดี ผู้สอนจึงควรให้ความรู้ความเข้าใจหรือคำแนะนำแก่กลุ่มก่อนการอภิปราย และควรย้ำ ถึงความสำคัญของการให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการอภิปรายอย่างทั่วถึง ไม่ให้ มีการผูกขาดการอภิปรายโดยผู้ใดผู้หนึ่ง เพราะวัตถุประสงค์หลักของการอภิปรายก็คือ การให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นอย่างทั่วถึง และได้รับฟังความคิดเห็นที่หลากหลาย อันจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดที่ลึกซึ้ง และรอบคอบขึ้น การอภิปรายที่ดีควรดำเนินการไป ที่ละประเด็น จะได้ไม่เกิดความสับสน และในกรณีที่มีหลายประเด็น ควรมีการจำกัดเวลา ของการอภิปรายแต่ละประเด็น มิฉะนั้นการอภิปรายอาจยืดยาว เยิ่นเย้อ และประเด็นที่อยู่ ท้าย ๆ จะไม่ได้รับการอภิปราย เพราะหมดเวลาเสียก่อน ประเด็นการอภิปรายกับเวลาทำให้ ควรมีความพอเหมาะกัน

5.5.4 การสรุปผลการอภิปราย ก่อนที่การอภิปรายจะยุติ

กลุ่มจำเป็นต้องมีการสรุปผลการอภิปราย เพื่อให้ได้คำตอบตามประเด็นที่กำหนด ผู้สอนควรบอกหรือให้สัญญาณแก่กลุ่มอภิปรายประมาณ 3-5 นาที ก่อนหมดเวลา เพื่อกลุ่มจะได้สรุปผลการอภิปรายเป็นข้อสรุปของกลุ่ม ซึ่งหลังจากนั้นผู้สอนอาจให้แต่ละ กลุ่มนำเสนอผลการอภิปรายแลกเปลี่ยนกัน หรือดำเนินการในรูปแบบอื่นต่อไป

5.3 กิจกรรม “คิด-จับคู่-แลกเปลี่ยน” (think-pair-share)

มนต์ชัย เทียนทอง (2551, หน้า 99) ได้สังเคราะห์ขั้นตอนของเทคนิค เพื่อนคู่คิดไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) Think เป็นขั้นตอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในประเด็นปัญหาต่าง ๆ การกล่าวถึงสาระสำคัญของบทเรียน รวมทั้งการแนะนำให้ผู้เรียนได้คิดถึงเรื่องที่จะต้อง

ศึกษาในขั้นตอนต่อไป ในขั้นนี้จะต้องดำเนินการทั้งชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งหมดเกิดความ
ความคิดรวบยอดและประสานความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2) Pair เป็นขั้นตอนที่จัดให้ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ ๆ เพื่อให้แต่ละกลุ่ม
ร่วมกันศึกษาบทเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน
ให้สามารถศึกษาบทเรียนได้สำเร็จลุล่วง และสามารถค้นหาคำตอบของประเด็นปัญหาที่
ต้องการได้ การเรียนรู้ในขั้นตอนนี้ เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ที่ประกอบด้วย 4
ขั้นตอนย่อย ๆ ดังนี้

2.1) Motivation ขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน

2.2) Information ขั้นตอนการศึกษาเนื้อหาบทเรียน โดยใช้
บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่พัฒนาขึ้น หรือจากใบความรู้

2.3) Application ขั้นตอนทดสอบความสำเร็จในการเรียนรู้

2.4) Progress ขั้นตอนการประเมินผลความสำเร็จทางการ
เรียนของผู้เรียน

3) Share เป็นขั้นตอนสุดท้าย หลังจากการศึกษบทเรียนแล้ว
โดยการทำการสลายกลุ่มผู้เรียนที่จับกันเป็นคู่ แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้น
อีกครั้งหนึ่ง เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ สรุปผล และอภิปรายผลการค้นพบจากการศึกษา
บทเรียนในขั้นตอนที่ผ่านมา รวมทั้งให้ข้อสรุปหรือเสนอแนะใด ๆ ต่อผู้สอนได้

คณะกรรมการพัฒนาครุ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
(2554, หน้า 1 อ้างถึงใน กรรณีกา ปัญญาดี, 2558, หน้า 19) ได้กล่าวถึงกิจกรรม
“คิด-จับคู่-แลกเปลี่ยน” (think-pair-share) ว่าครูกำหนดปัญหา ผู้เรียนคิดหาคำตอบด้วย
ตนเองก่อน 4-5 นาที จับคู่กับเพื่อน อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้
ร่วมกันทั้งชั้นเรียน

5.4 เซลล์การเรียนรู้ (Learning Cell)

ชาตรี เกิดธรรม (2545, หน้า 29) กล่าวใน เทคนิคการจัดการเรียนรู้
ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การเรียนเป็นคู่ (Learning cell) คือ ปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับสิ่งที่เรียน
ระหว่างผู้เรียน 2 คน โดยที่ผู้เรียน 2 คน กระทำกิจกรรมเรียนรู้ร่วมกัน กิจกรรมดังกล่าว
อาจอยู่ในรูปการถาม ตอบปัญหา อภิปราย หรือแสดง ความคิดเห็นซึ่งกันและกันเกี่ยวกับ
เรื่องที่เรียนหรืออาจอยู่ในรูปอื่น

5.5 การฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ (One-minute Paper)

วัชรวิ เกษพิชัยณรงค์ และคณะ (2557, หน้า 45) กล่าวไว้ใน การเรียนเชิงรุกและเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนเชิงรุกว่า กิจกรรมนี้ใช้ในการสำรวจตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้เดิม/ประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียนรู้อะไร หรือใช้ติดตามความก้าวหน้าในการเรียนโดยให้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาหรือตอบคำถามสั้นๆ ใช้เวลาเพียง 1-3 นาที

Mazur (1997, p. 26 อ้างถึงใน พิสมร ชูเอม, 2561, หน้า 28) ได้สรุปว่า เพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นเทคนิคหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) ซึ่งพัฒนาขึ้นในปี คริสต์ศักราช 1981 โดย ศาสตราจารย์แฟรงค์ ลีแมน (Lyman Frank) จาก มหาวิทยาลัยแมริแลนด์ (University of Maryland) ในเมือง คอลเลจพาร์ก รัฐแมริแลนด์ สหรัฐอเมริกา ได้รับการยอมรับจากนักวิชาการหลายคน ในด้านการศึกษาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นเทคนิคที่ออกแบบมาเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แบ่งปันและหารือเกี่ยวกับปัญหาหัวข้อ หรือแนวคิดในเรื่องต่าง ๆ เป็นเทคนิคที่ง่ายต่อการนำมาใช้ เนื่องจากถูกออกแบบมาให้เข้ากับธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน เทคนิคนี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่กำหนดเพราะมีการกรองข้อมูล เป็นระดับชั้น หาข้อสรุปเป็นขั้นตอน และที่สำคัญยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกทำงานเป็นกลุ่ม และได้สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมชั้นอีกด้วย

5.6 การโต้วาที (Debate)

วัชรวิ เกษพิชัยณรงค์ และคณะ (2557) การโต้วาที เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพมากที่ช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะในหลาย ๆ ด้าน ทั้งการนำเสนอ สรุปประเด็น ค้นคว้าข้อมูล และการอภิปรายเพื่อสนับสนุนและคัดค้าน เหมาะสำหรับเนื้อหาที่แยกประเด็น 2 ด้าน ชัดเจนและเท่าเทียม

5.7 การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)

วัชรวิ เกษพิชัยณรงค์ และคณะ (2557) การแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกการ แสดงออกตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ เพื่อเป็นประสบการณ์ที่จะนำไปแก้ไขปัญหาและสถานการณ์จริงในชีวิต ผู้เรียนจะได้แสดงออก ฝึกวางแผน การทำงานและทำงานร่วมกัน เข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเอง และของผู้อื่น และได้เรียนรู้จากการแสดงบทบาทสมมติ

5.8 การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ (Situational Learning)

สมจิตต์ ลินธุ์ชัย (2560, หน้า 29) การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเสมือนจริงเป็นวิธีการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองเสมือนอยู่ใน สถานการณ์จริงการสรุปผลการเรียนรู้โดยการสะท้อนคิด ประสบการณ์จากสถานการณ์จำลองช่วยถ่ายโยงความรู้จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติผู้เรียนได้ทำความเข้าใจวิเคราะห์ความคิดความรู้สึกต่อกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในสถานการณ์และสรุปหลักการหรือแนวคิดที่จะนำไปประยุกต์ในสถานการณ์ใหม่

5.9 การเรียนแบบกลุ่มร่วมมือแรงร่วมใจ (Collaborative learning group)

ชาตรี เกิดธรรม (2545, หน้า 1) กล่าวใน เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ (Cooperative Learning) สเปนเซอร์ คาแกน (Spenser Kagan) นักการศึกษาชาวสหรัฐอเมริกา ได้ทำการวิจัยและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ (Cooperative Learning) อย่างจริงจังมาตั้งแต่ปี คริสต์ศักราช 1985 และได้เผยแพร่ผลงานอย่างกว้างขวางในสหรัฐอเมริกาและหลายประเทศในแถบเอเชีย โดยมีการนำมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์และได้นำเสนอแนวคิดหลักที่จะนำไปสู่การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจกันอย่างมีประสิทธิภาพไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. การจัดกลุ่ม (Teams) หมายถึง การจัดกลุ่มเด็กที่จะเข้าร่วมทำกิจกรรมด้วยกันเพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด ซึ่งควรจัดเด็กเข้ากลุ่มดังนี้
 - 1.1 จำนวนเด็กในกลุ่ม 3- 4 คน
 - 1.2 ประกอบด้วยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำคละกันไป
 - 1.3 จัดให้มีทั้งเด็กนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในกลุ่มเดียวกัน ถ้าในห้องเรียนมีทั้งเด็กนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย
 - 1.4 จัดให้เด็กอยู่ในกลุ่มเดียวกันประมาณ 6 สัปดาห์
 - 1.5 บางกรณีอาจจัดกลุ่มโดยวิธีอื่น เช่น จัดกลุ่มเด็กที่มีความสนใจเหมือน ๆ กันในเรื่องเดียวกันในการศึกษาเฉพาะ เช่น การทำโครงการวิทยาศาสตร์หรือจัดกลุ่มแบบสุ่มเมื่อต้องการทบทวนความรู้
2. ความมุ่งมั่น (Will) หมายถึง ความมุ่งมั่นและอุดมการณ์ของเด็กที่จะทำงานร่วมกัน ซึ่งจะต้องมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้และมีความกระตือรือร้นในการ

ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันเพื่อให้เกิดประสิทธิผลร่วมกันสามารถสร้างความมุ่งมั่นร่วมกันให้เกิดขึ้นได้โดยใช้กิจกรรมอื่น ๆ ที่ไม่ใช่กิจกรรมทางวิชาการ เช่น การเล่นเกมส์ การสัมภาษณ์ โดยใช้วิธีการต่อไปนี้

- 2.1 สร้างความมุ่งมั่นของกลุ่มที่จะทำงานร่วมกัน
- 2.2 สร้างความมุ่งมั่นของชั้นที่จะช่วยกัน
- 2.3 การทำงานร่วมกันโดยเลือกกิจกรรมที่คนเดียว ไม่สามารถ

ทำได้สำเร็จ

3. การจัดการ (Management) หมายถึง การจัดการกลุ่มให้สามารถทำกิจกรรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และรวมถึงการจัดการของครูการจัดการภายในกลุ่มเพื่อให้การทำกิจกรรมของกลุ่มประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น

- 3.1 การจัดที่นั่งของนักเรียนในกลุ่ม
- 3.2 การแบ่งงานกันภายในกลุ่ม
- 3.3 การสร้างกฎของห้อง (Class Rule)
- 3.4 การให้สัญญาณเงียบ (Quiet Signal)
- 3.5 การดูแลกลุ่มให้ทำงานตามที่มอบหมายหรือที่สนใจ
- 3.6 การดูแลกลุ่มไม่ให้อุญวายกับกลุ่มอื่น

4. ทักษะทางสังคม (Social Skills) หมายถึง การพัฒนาให้เด็กมีทักษะในการทำงาน ทำกิจกรรมร่วมกัน ร่วมมือช่วยเหลือกันอย่างจริงจัง ให้กำลังใจกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและที่สำคัญที่สุดคือ ต้องรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

5. กฎพื้นฐาน 4 ข้อ (4 Basics Principles : PIES) หมายถึง หลักการพื้นฐานของการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกัน ซึ่งจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ จะขาดอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ องค์ประกอบดังกล่าว ได้แก่

5.1 การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (P : Positive Interdependence) นักเรียนจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อเราได้รับประโยชน์จากเพื่อน เพื่อนก็จะได้รับประโยชน์จากเรา ความสำเร็จของเราและความสำเร็จของเพื่อนก็คือความสำเร็จของกลุ่ม หรือความสำเร็จของกลุ่มก็คือความสำเร็จของแต่ละคนนั่นเอง

5.2 การยอมรับความสามารถซึ่งกันและกัน (I : Individual Accountability) ยอมรับความสามารถซึ่งกันและกัน ยอมรับว่าแต่ละคนในกลุ่มต่างก็มีความสามารถในตัวเองและมีส่วนในการทำให้การทำงานของกลุ่มประสบผลสำเร็จด้วยดี

5.3 ความเสมอภาค (E : Equal Participation) ทุกคนมีความเท่าเทียมกันทุกคนในกลุ่มต้องให้ความร่วมมือกันอย่างทั่วถึงและมีบทบาทหน้าที่ภายในกลุ่มเท่าเทียมกัน

5.4 การมีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง (S : Simultaneous Interaction) มีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องทุกคนภายในกลุ่มต้องมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง

5.5 รูปแบบของกิจกรรม (Structures) หมายถึงรูปแบบของกิจกรรมในการทำงานกลุ่ม ซึ่งมีหลากหลายทั้งขึ้นอยู่กับปัญหาหรือสถานการณ์ที่จะศึกษาตัวอย่างกิจกรรม เช่น

5.5.1 สลับสับเปลี่ยน (Timed-Pair-Share) ให้นักเรียนจับคู่กันคนหนึ่งพูดอีกคนหนึ่งฟังแล้ว สลับกันใช้เป็นกิจกรรมเมื่อเริ่มสอนใหม่ ๆ

5.5.2 นายช่างชัก (Rally Robin) ให้นักเรียนคู่กัน พูดคุยซักถามกัน เรื่องใดเรื่องหนึ่ง

5.5.3 ชักไล่เรียง (Round Robin) ให้นักเรียนในกลุ่มผลัดกันพูด

5.5.4 อัดวินโตะกลม (Round Table) นักเรียนในกลุ่มผลัดกันเขียนกระดาษแล้ววนไปเรื่อย ๆ จนหมด แล้วสรุป

5.5.5 หมู่-คู่-เดี่ยว (Team-Pair-Solo) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนเริ่มแก้ปัญหาด้วยการทำเป็นกลุ่ม (Team) ก่อนหลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นจับคู่ (Pair) เมื่อได้รูปแบบในการแก้ปัญหาแล้ว สามารถแก้ปัญหาทำนองเดียวกันได้ด้วยตนเอง (Solo)

5.5.6 ค้นหากติกา (Find My Rule) ช่วยกันค้นหาคำตอบโดยการทายเกณฑ์ที่ใช้แบ่งประเภท เช่น-ดำ-ขาว โลหะ-อโลหะ มีกระดูกสันหลัง-ไม่มีกระดูกสันหลัง ฯลฯ

5.5.7 รวมหัวคิด (Numbered Heads Together) เป็นกิจกรรมรวมหัวกันคิด คล้าย ๆ Round Robin แต่จะมีขั้นตอนดังนี้

5.5.7.1 กำหนดหมายเลขของนักเรียนแต่ละคน เช่น 1, 2, 3..

5.5.7.2 ครูกำหนดปัญหาให้ช่วยกันคิด

5.5.7.3 นักเรียนรวมหัวกันคิด

5.5.7.4 ครูเรียกหมายเลขใดหมายเลขหนึ่งให้ตอบซึ่งต้องตอบได้ทุกคนเพราะทุกคนต้องรู้เท่ากัน

5.10 ปฏิกริยาจากการชมวิดีโอทัศน์ (Reaction to a video)

สถาพร พฤษพิณกุล (2558, ออนไลน์) ได้เสนอตัวอย่างรูปแบบหรือเทคนิค การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบ Active Learning ว่า การเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ (Analysis or reactions to videos) คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ดูวิดีโอ 5–20 นาที แล้วให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น หรือสะท้อนความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ดู อาจโดยวิธีการพูดโต้ตอบกัน การเขียนหรือการร่วมกันสรุปเป็นรายกลุ่ม

5.11 เกมในชั้นเรียน (Game)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้เกม คือ เกมการศึกษา เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นเกมที่มีลักษณะการเล่นเพื่อการเรียนรู้ “Play to learning” มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในขณะที่หรือหลังจากการเล่น เกม เรียนไปด้วยและสนุกไปด้วยพร้อมกัน

ทิศนา แคมมณี (2544, หน้า 81–85 อ้างถึงใน การออกแบบการจัดการเรียนรู้ (Education Games, 2561) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้เกม เป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้นักศึกษาเล่นเกมตามกติกา และนำเนื้อหาและข้อมูลของเกมพฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่น และผลของการเล่นเกมของนักศึกษามาใช้ในการสรุปการเรียนรู้โดยมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้เรื่องต่าง ๆ อย่างสนุกสนานและท้าทายความสามารถ โดยนักศึกษาเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ได้ประสบการณ์ตรง เป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมสูง

5.12 แกลเลอรี วอล์ค (Gallery Walk)

กัญญา ชัยรัตน์ (2554, ออนไลน์) กลวิธีเดินชมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หรือ Gallery Walk เป็นกลวิธีที่ให้ผู้เรียนนำเสนอผลงานของกลุ่มในการศึกษาเรื่องเดียวกัน ภายหลังจากจบบทเรียน ให้กลุ่มอื่นมาชมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผลงาน แสดงความคิดเห็น อภิปรายภายในกลุ่ม โดยเขียนเครื่องหมาย หน้าข้อความที่มีความเห็นเหมือนกัน และเขียนความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ถ้าไม่แน่ใจในประเด็นที่เพื่อนนำเสนอให้ใส่เครื่องหมายคำถามไว้ กลวิธีนี้ใช้เมื่อต้องการให้นักเรียนนำเสนอผลงาน โดยทุกคนมีส่วนร่วม กลวิธีนี้ช่วยฝึกทักษะ การคิดวิเคราะห์ การตั้งคำถาม การตอบคำถาม การสื่อสารและการยอมรับฟัง

ความคิดเห็นของผู้อื่น โดยมีขั้นตอนวิธีการ ดังนี้

- 5.12.1 แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน
- 5.12.2 ให้นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรม อภิปราย และสรุปความคิดเห็นของกลุ่ม เขียนลงในกระดาษโปสเตอร์แล้วนำไปติดไว้ที่ผนัง ระยะห่างกันพอสมควร
- 5.12.3 แจกปากกาสีให้แต่ละกลุ่มอธิบายวิธีการเดินชม แลกเปลี่ยนเรียนรู้ผลงานของกลุ่มอื่น
- 5.12.4 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มยื่นตรงโปสเตอร์ของตนเอง
- 5.12.5 ให้สัญญาณให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเดินไปหยุดที่โปสเตอร์ของกลุ่มถัดไป ศึกษาผลงานอภิปราย และสรุปความคิดเห็น ถ้าเห็นด้วยในประเด็นใดให้เขียนเครื่องหมายหน้าประเด็นนั้น ถ้าไม่เห็นด้วยในประเด็นใดให้เขียนความคิดเห็นของตนเองลงไป ถ้าไม่แน่ใจในประเด็นใดให้เขียนเครื่องหมายคำถาม
- 5.12.6 ให้นักเรียนทำกิจกรรมเช่นเดิมจนครบทุกโปสเตอร์ หรือ 2-3 โปสเตอร์ตามเวลาที่มี

5.12.7 นำอภิปรายทั้งชั้น โดยครู เพื่อสรุปความคิดเห็นของห้อง

5.13 การเรียนรู้โดยการสอน (Learning by Teaching)

Jean-Pol Martin (1980, Online) ให้นิยาม Learning by Teaching ว่า เป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากวัสดุการสอนและเตรียมบทเรียนเพื่อสอนผู้อื่น โดยผู้เรียนจะได้รับทักษะชีวิตร่วมกับความรู้ในวิชานั้น ๆ

กล่าวโดยสรุป แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) คือ การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้จัดประสบการณ์ มีหน้าที่เป็นผู้แนะนำ ชี้แนะและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินกิจกรรม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจะเกิดทักษะกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองจากการลงมือปฏิบัติจริง ที่ส่งเสริมและพัฒนาทักษะการสร้างการทำงานเป็นทีม สร้างความแข็งแกร่งของเครือข่ายการเรียนรู้ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมจะทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในตนเอง ทำให้เกิดการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เป็นแรงขับที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา และช่วยสร้างองค์ความรู้จากการลงมือปฏิบัติเอง ก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ และยังทำให้การเรียนรู้สนุกสนาน ตื่นเต้น อันเนื่องมาจากมีรูปแบบ

แบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผู้สอนสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคล

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมเกมการศึกษา (เกม The fast, เกม whisper, เกม Bingo, เกม Back to the board, และเกม Rip and run) การฟังจากวีดิทัศน์ และนำเสนอ การเรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) กิจกรรมเชิงสำรวจ การฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ (One-minute Paper) มาใช้ในการวิจัย เพื่อเป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่ตื่นตัวเป็นสิ่งเร้า เสริมพลังทางบวกให้ผู้เรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียน เกิดมีความพึงพอใจในการเรียนการสอน อีกทั้งส่งเสริมและกระตุ้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนส่งผลให้การเรียนการสอนเป็นไปได้อย่างมีชีวิตชีวา ส่งผลให้การเรียนการสอน เกิดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

แผนการจัดการเรียนรู้

กวีชาการ นักการศึกษาและนักวิจัยได้ให้ความหมาย ความสำคัญ ประโยชน์ ลักษณะของแผน การเขียนแผนเรียนรู้ และองค์ประกอบของแผนการเรียนรู้ ดังนี้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการ นักวิจัย และนักการศึกษาได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2545, หน้า 1-2) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนซึ่งครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียน โดยวางแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนรู้หรือแหล่งเรียนรู้ แผนการวัดผลประเมินผลโดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนด อันสอดคล้อง กับมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

ถวัลย์ มาตจรัส (2546, หน้า 32) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง การนำวิชาการหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องสอนตลอดภาคเรียน มาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดภาคเรียน โดยมีจุดประสงค์ การเรียนการสอน เนื้อหาสาระกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ การวัดผลประเมินผลโดยให้สอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตร สภาพของผู้เรียนและความพร้อมของโรงเรียนและตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

ลำสิ รั กษุ ทธิ (2546, หน้า 16) อธิบายความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ว่าเป็นการนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ ที่ต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมา สร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์การสอน และการวัดผล ประเมินผล สำหรับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ หรือจุดเน้นของหลักสูตรสภาพผู้เรียนความพร้อมของโรงเรียน ในด้านวัสดุ อุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ก็คือ การเตรียมการสอนเป็นลายลักษณ์อักษร ล่วงหน้าหรือบันทึกการสอนตามปกตินั่นเอง กล่าวให้สั้นก็คือ การเตรียมการสอนหรือการวางแผนการสอนของครูนั่นเอง

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการ นักวิจัย และนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2551, หน้า 58) กล่าวว่า ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนที่ดี วิธีเรียนที่ดี ที่เกิดจากการผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ครูผู้สอนมีคู่มือการจัดการเรียนรู้ ที่ทำไว้ล่วงหน้า ด้วยตนเองและทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย
3. ช่วยให้ครูผู้สอนทราบว่า การสอนของตนได้เดินไปในทางทิศใด หรือทราบว่า จะสอนอะไร ด้วยวิธีใด สอนทำไม สอนอย่างไร จะใช้สื่อแหล่งเรียนรู้อะไร และจะวัดและประเมินผลอย่างไร
4. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนใฝ่ศึกษาหาความรู้ ทั้งเรื่องหลักสูตร วิธีจัดการเรียนรู้ จะจัดหาและใช้สื่อแหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและประเมินผล
5. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอน (จัดการเรียนรู้) แทนได้
6. แผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้และพัฒนาแล้วจะเกิดประโยชน์ต่อ วงการศึกษา
7. เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงถึงความชำนาญและความเชี่ยวชาญของครูผู้สอนสำหรับประกอบการประเมินเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งและวิทยฐานะครูให้สูงขึ้น

แพรพรรณ สมทรัพย์ (2545, หน้า 5) ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ของครูจะช่วยให้ผู้สอนได้มีโอกาส ศึกษาหลักสูตร แนวการสอน
2. วิธีการวัดผลประเมินผล ศึกษาเอกสาร ตำรา ได้อย่างละเอียด ทุกแง่มุม
3. แผนการจัดการเรียนรู้จะทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ทั้งในเรื่องทรัพยากร ของโรงเรียนทรัพยากรของท้องถิ่นค่านิยม ความเชื่อ และสภาพที่เป็นจริงของท้องถิ่น
4. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพของผู้สอนในการนำไปใช้จัดกิจกรรม
5. การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสภาพของผู้เรียน ระยะเวลาและสภาพการเรียนการสอนที่แท้จริงในแต่ละภาคเรียน ช่วยให้ผู้สอนปฏิบัติตามวิธีการสอน ได้ครบถ้วนทันเวลา และช่วยให้มีความมั่นใจในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น
6. แผนการจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนใช้เป็นข้อมูล หรือหลักฐานอ้างอิงได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรงแก่ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้อง ว่าผู้สอนทำการสอนอย่างไร ใช้สื่ออุปกรณ์และทรัพยากรอะไร อย่างไร
7. แผนการจัดการเรียนรู้จะใช้เป็นคู่มือครูที่ใช้สอนแทนได้
8. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเอกสารใช้สำหรับการพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้เป็นอย่างดี
9. แผนการจัดการเรียนรู้ จะเป็นเอกสารที่แสดงถึงการพัฒนาริชาชีพ และมาตรฐานวิชาชีพครูที่แสดงว่างานสอนเป็นงานที่ต้องได้รับการฝึกฝน โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเทคนิคที่จำเป็นสำหรับประกอบวิชาชีพด้วย

จากการศึกษาเรื่องความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นตัวกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การศึกษาบรรลุตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ที่ได้ตั้งไว้

3. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการ นักวิจัย และนักการศึกษาได้บอกลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ (2551, หน้า 58-64) ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ชัดเจน (ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไร หรือด้านใด)
2. กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ชัดเจนและนำไปสู่ผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง (ระบุบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนไว้ชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรจึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล)
3. กำหนดสื่อ อุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน (จะใช้สื่อ อุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้อะไรช่วยบ้าง และจะใช้อย่างไร)
4. กำหนดวิธีวัดและประเมินผลไว้ชัดเจน (จะใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัด และประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น)
5. ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ ในกรณีที่มีปัญหาเมื่อมีการนำไปใช้หรือไม่สามารถกำหนดการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ ก็สามารถปรับเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้โดยไม่กระทบต่อการเรียนการสอนและผลการเรียนรู้)
6. มีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับ สภาพที่เป็นจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่
7. แปลความได้ตรงกัน แผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกับวัตถุประสงค์ เขียนให้อ่านเข้าใจง่ายกรณีมีการสอนแทนหรือเผยแพร่ให้นำไปใช้สามารถเข้าใจและใช้ได้ ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้
8. มีการบูรณาการแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะสะท้อนให้เห็น การบูรณาการ แบบองค์รวมของเนื้อหาสาระการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้เข้าด้วยกัน
9. มีการเชื่อมโยงความรู้ไปใช้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์ใหม่ และนำไปใช้ใน ชีวิตจริงกับการเรียนในเรื่องต่อไป

สงบ ลักษณะ (2544, หน้า 20) ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการสอนที่ดีไว้ ดังนี้

1. เป็นแผนการสอนที่มีกิจกรรมให้ผู้เรียน เป็นผู้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริมหรือกระตุ้นให้กิจกรรมดำเนินไปตามความมุ่งหมาย
2. เป็นแผนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบคำตอบหรือทำสำเร็จด้วยตนเอง โดยครูพยายามลดบทบาทจากผู้บอกคำตอบ มาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหาให้ผู้เรียน คิดแก้หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมเอง
3. เป็นแผนการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการมุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และนำกระบวนการไปใช้ได้จริง
4. เป็นแผนการสอนที่ส่งเสริมการใช้วัสดุอุปกรณ์ ที่จัดหาได้ในท้องถิ่น หลีกเลี่ยงการใช้วัสดุอุปกรณ์สำเร็จรูปราคาสูง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีความชัดเจนในด้านของเนื้อหา วัตถุประสงค์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้วัสดุ อุปกรณ์ และสื่อ ควรมีความยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ เมื่อเกิดปัญหาขณะดำเนินกิจกรรม และลักษณะของแผนที่ดีควรมีการกำหนดวิธีวัดและประเมินผลไว้ชัดเจน

4. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการ นักวิจัย และนักการศึกษาได้บอกองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 5) แผนการจัดการเรียนรู้มีรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ดังนี้

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด เป็นเกณฑ์คุณภาพสำหรับตัวบ่งชี้ถึง ระดับความสามารถที่ต้องการให้เกิดผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้จะบอกถึงสิ่งที่คาดหวังหรือจุดหมายไว้อย่างชัดเจน ว่าสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนรู้และปฏิบัติได้ ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตัวชี้วัด คือระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรมนำไปใช้ ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดทำการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดผลประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน
2. จุดเน้นที่ต้องพัฒนาผู้เรียนช่วงวัย เป็นการพัฒนาคุณลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้และการประเมินผู้เรียนตามหลักสูตร ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน

เป็นพลเมืองที่สมบูรณ์ เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข ให้เหมาะสมกับสภาพสังคม
ปัจจุบัน ซึ่งกำหนดไว้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
ดังนั้น เพื่อให้ผ่านเกณฑ์ตามที่หลักสูตรกำหนด จึงต้องพัฒนาคุณลักษณะผู้เรียนในทุก
ชั้นปีอย่างสม่ำเสมอ โดยสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในห้องเรียนและนอก
ห้องเรียน ตลอดจนกิจกรรมโครงการต่าง ๆ และกิจกรรมประจำวันของผู้เรียนคุณลักษณะ
ที่กำหนดเป็นจุดเน้น

3. ความคิดรวบยอด เป็นการวิเคราะห์ แก่นความรู้จากตัวชีวิต
รวมถึงสาระการเรียนรู้ผู้เรียนจะได้รับทั้งด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ และลักษณะ
อันพึงประสงค์ ที่ติดตัวจากผู้เรียนไปเมื่อเรียนจบแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

4. เนื้อหา/สาระการเรียนรู้ เป็นการเขียนเนื้อหาสาระในลักษณะ
เป็นประเด็นสำคัญสั้น ๆ สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้

5. จุดประสงค์การเรียนรู้ ข้อความที่ระบุคุณลักษณะการเรียนรู้
และความสามารถที่ครูต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังจากผู้เรียนได้ผ่านกิจกรรมการสอน
ในเรื่องนั้น

6. สมรรถนะสำคัญสำหรับผู้เรียนคุณลักษณะที่เด็กทุกคนมีและ
ใช้ได้เหมาะสม เพื่อผลักดันให้ผลการปฏิบัติงานบรรลุตามเป้าหมาย ซึ่งคุณลักษณะ
เหล่านี้ได้แก่ ความรู้ ทักษะ บุคลิกภาพ แรงจูงใจทางสังคมลักษณะนิสัยส่วนตัว ตลอดจน
รูปแบบความคิดและวิธีการคิดความรู้สึกและการกระทำ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา
มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะ
สำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถ
ในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตและความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

7. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ คุณภาพผู้เรียนด้านคุณธรรม
จริยธรรม ค่านิยมที่กำหนดขึ้น โดยพิจารณาจากสภาพของสังคมและการเปลี่ยนแปลง
ของโลกในยุคปัจจุบัน ซึ่งทำให้มีความจำเป็นต้องเน้นและปลูกฝังลักษณะดังกล่าวให้เกิด
ขึ้นกับตัวผู้เรียนทุกคนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาในองค์รวมทั้งด้านสติปัญญา และ
คุณธรรมอันจะนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้า และความมั่นคงสงบสุขในสังคม คุณลักษณะ
อันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มี 8
ประการ

7.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์

7.2 ซื่อสัตย์สุจริต

7.3 มีวินัย

7.4 ใฝ่เรียนรู้

7.5 อยู่อย่างพอเพียง

7.6 มุ่งมั่นในการทำงาน

7.7 รักความเป็นไทย

7.8 มีจิตสาธารณะ

8. ชิ้นงาน ภาระงานระหว่างการจัดกิจกรรม เป็นสิ่งที่ครูผู้สอน ได้สั่งให้ผู้เรียนทำในช่วงจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ชิ้นงาน คือ งานเขียน ภาพ แผนภูมิ สิ่งประดิษฐ์ภาระงาน ภาระงานคือการทดลอง การอ่าน ชิ้นงานหรือภาระงานเป็นหลักฐาน ร่องรอย ว่านักเรียนบรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดในหน่วยการเรียนรู้นั้นๆ

9. กิจกรรมการเรียนรู้ ระเบียบวิธีที่สอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคการสอนที่หลากหลาย เมื่อกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวครบถ้วนแล้วผู้เรียน จะบรรลุจุดประสงค์ในการเรียนรู้ และเมื่อเรียนจบครบทุกแผนผู้เรียนจะได้ความรู้ ทักษะ กระบวนการ และลักษณะที่พึงประสงค์ครบถ้วนตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัด และ มาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้อง ปฏิบัติในแต่ละรายชั่วโมงอย่างชัดเจน

10. สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้ สื่อแหล่งการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้อย่าง ชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ เอกสารเพิ่มเติมสำหรับผู้สอนตาม ความเหมาะสมและบอกแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไป ตามเป้าหมายที่กำหนด

11. การวัดประเมิน ทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะระบุรายละเอียด เกี่ยวกับเรื่องการวัดและประเมินผล คือ มาตรฐานการเรียนรู้ ร่องรอยการเรียนรู้ วิธีการ การวัดผลและประเมินผล เครื่องมือในการวัดและประเมินผล

12. ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย เป็นการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ว่าแผนเป็นอย่างไร

13. บันทึกหลังการสอน หรือบันทึกผลการเรียนรู้ หัวข้อสำหรับผู้สอนได้บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุผลตามเป้าหมายต่อไป

14. ข้อเสนอแนะของผู้ที่ได้รับมอบหมายนิเทศ/เสนอแนะ/รับรอง เป็นการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ของตำแหน่ง รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้นำเอาทักษะและกระบวนการมาสอนหรือไม่ เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้ได้จริงหรือไม่

15. ข้อเสนอแนะ/รับรองของผู้บริหารสถานศึกษา เป็นการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้บริหารสถานศึกษา ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้นำเอาทักษะและกระบวนการมาสอนหรือไม่ เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้ได้จริงหรือไม่

สุวิทย์ มูลคำ (2551, หน้า 63-64) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการเรียนรู้ควรประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนนำหรือหัวแผนแผนการจัดการเรียนรู้เป็นส่วนประกอบที่แสดงให้เห็นภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ใด เรื่องอะไร ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมนานเท่าใด

ส่วนที่ 2 ตัวแผนการจัดการเรียนรู้ (องค์ประกอบที่สำคัญ)

1. สาระ
2. มาตรฐานการเรียนรู้
3. มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น
4. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
5. สาระสำคัญ
6. จุดประสงค์การเรียนรู้ ประกอบด้วย
 - 6.1 จุดประสงค์ปลายทาง
 - 6.2 จุดประสงค์นำทาง
7. สาระการเรียนรู้เนื้อหา

8. กิจกรรม/กระบวนการเรียนรู้
9. สื่อ/นวัตกรรม/แหล่งเรียนรู้
10. การวัดและประเมินผล ประกอบด้วย
 - 10.1 วิธีการประเมิน
 - 10.2 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน
 - 10.3 เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน
11. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้
12. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ส่วนที่ 3 ท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย บันทึกผล การใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้สอนใช้บันทึกการสังเกตที่พบจากการนำแผนไปใช้ เช่นปัญหาและแนวทางการแก้ไข กิจกรรมเสนอแนะ และข้อมูลอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุง แผนการจัดการเรียนรู้ ในการนำไปใช้ต่อไป อีกส่วนหนึ่งของท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ได้แก่ เอกสารประกอบการสอน ได้แก่ ใบงาน แบบทดสอบ ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้น ๆ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ การกำหนดแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เปรียบเสมือนแผนที่นำทางที่ช่วยให้ครูสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม ตรงตามเป้าหมายและจุดประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการจัดกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำแผนการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผล โดยจัดเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในโรงเรียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการสอนที่มีลักษณะ ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน อ.....
ชั้นประถมศึกษาปีที่	ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....
หน่วยการเรียนรู้.....	เวลา.....ชั่วโมง
ผู้สอน	วันที่.....เดือน.....ปี พ.ศ.

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน

ตัวชี้วัด

2. สาระสำคัญ

.....

.....

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

.....

.....

4. สาระการเรียนรู้

.....

.....

5. กิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

6. สื่อและแหล่งเรียนรู้

.....

.....

7. การวัดและประเมินผล

.....
.....

8. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ผลการเรียนรู้

.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....

การแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

.....
.....

(ลงชื่อ) ผู้บันทึก

()

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

9. ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

.....
.....

ลงชื่อ)

()

ผู้อำนวยการโรงเรียน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักวิชาการ นักการศึกษาได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นสิ่งบ่งชี้ผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องการพัฒนาความรู้ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนแล้ว ยังสะท้อนถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความรู้ความสามารถของครูผู้สอน และผู้บริหาร มีนักวิจัย นักการศึกษา และนักวิชาการกล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

สิริวรรณ พรหมโชติ (2542, หน้า 17) ให้ความหมายของ “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” ว่า หมายถึง ความสามารถในการที่จะพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการกระทำประสานกัน และต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของความสำเร็จ ซึ่งสามารถสังเกต และวัดได้ด้วยเครื่องมือทางสติปัญญา หรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, หน้า 1171) ได้ให้ความหมายของคำว่า “สัมฤทธิ์” ว่าหมายถึง ความสำเร็จ (ในคำว่า สัมฤทธิ์ผล)

ปราณี กองจินดา (2549, หน้า 42) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

จากความหมายดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนจัดการเรียนการสอน ที่ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรม ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ซึ่งสามารถวัดพฤติกรรมดังกล่าวด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หรือจากการทดสอบภาคปฏิบัติ

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัยได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2545, หน้า 96) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สิริพร ทิพย์คง (2545, หน้า 193) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ชุดคำถามที่มุ่งวัดพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนว่ามีความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านสมองด้านต่าง ๆ ในเรื่องที่เรียนรู้ไปแล้วมากน้อยเพียงใด

สมพร เชื้อพันธ์ (2547, หน้า 59) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบหรือชุดของข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือความสามารถในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้เพียงใด

3. ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

โดยทั่วไปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้กันโดยทั่วไปในสถานศึกษา 2 มีลักษณะ เป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and pencil test) ซึ่งแบ่งออกได้อีก 2 ชนิดคือ

3.1.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or essay test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถามหรือปัญหาให้แล้วให้ผู้ตอบเขียน โดยแสดงความรู้ ความคิด และ เจตคติได้อย่างเต็มที่

3.1.2 แบบทดสอบปรนัยหรือแบบให้ตอบสั้นๆ (Objective test or short answer) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้ผู้สอบเขียนตอบสั้นๆ หรือมีคำตอบให้เลือกแบบจำกัด คำตอบ (Restricted response type) ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิดได้อย่างกว้างขวาง เหมือนแบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ

1) ข้อสอบแบบถูก-ผิด (True-false test) คือข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือกแต่ตัวเลือก ดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน เป็นต้น

2) ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion test) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยค หรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์แล้วให้ตอบเติมคำหรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้นั้นเพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

3) ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ (Short answer test) เป็นข้อสอบที่คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยค คำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

4) ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple choice test) คำถามแบบเลือกตอบโดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตอนเลือก (Choice) ในตอนเลือกนั้น จะประกอบด้วย ตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกหลง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้พิจารณา แล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่นๆและคำถามแบบเลือกตอบที่ดีนิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน

3.2 แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนโดยทั่วไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการวิเคราะห์และปรับปรุงอย่างดีจนมีคุณภาพ มีมาตรฐาน กล่าวคือ มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนนและการแปลความหมายของคะแนน

จากประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น ได้แก่ แบบทดสอบอัตนัยและแบบทดสอบปรนัย และแบบทดสอบมาตรฐาน

4 ลักษณะของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัยได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

สิริพร ทิพย์คง (2545, หน้า 195) และพิชิต ฤทธิ์จรรยา (2545, หน้า 135-161) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดีไว้ว่า ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง เป็นแบบทดสอบที่สามารถนำไปวัดในสิ่งที่เราต้องการวัดได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
2. ความเชื่อมั่น แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่น คือ สามารถวัดได้คงที่ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งก็ตาม เช่น ถ้านำแบบทดสอบไปวัดกับนักเรียนคนเดิมคะแนนจากการสอบ

ทั้งสองครั้งควรมีความสัมพันธ์กันดี เมื่อสอบได้คะแนนสูง ในครั้งแรกก็ควรได้คะแนนสูงในการสอบครั้งที่สอง

3. ความเป็นปรนัย เป็นแบบทดสอบที่มีคำถามชัดเจน เฉพาะเจาะจง ความถูกต้องตามหลักวิชา และเข้าใจตรงกัน เมื่อนักเรียนอ่านคำถามจะเข้าใจตรงกัน ข้อคำถามต้องชัดเจนอ่านแล้วเข้าใจตรงกัน

4. การถามลึก หมายถึง ไม่ถามเพียงพฤติกรรมขั้นความรู้ความจำ โดยถามตามตำราหรือถามตามที่ครูสอน แต่พยายามถามพฤติกรรมขั้นสูงกว่าขั้นความรู้ความจำ ได้แก่ ความเข้าใจการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

5. ความยากง่ายพอเหมาะ หมายถึง ข้อสอบที่บอกให้ทราบว่า ข้อสอบข้อนั้นมีคนตอบถูกมากหรือตอบถูกน้อย ถ้ามีคนตอบถูกมากข้อสอบข้อนั้นก็ง่าย และถ้ามีคนตอบถูกน้อยข้อสอบข้อนั้นก็ยาก ข้อสอบที่ยากเกินความสามารถของนักเรียน จะตอบได้นั้นก็ไม่มีความหมาย เพราะไม่สามารถจำแนกนักเรียนได้ว่าใครเก่งใครอ่อน ในทางตรงกันข้าม ถ้าข้อสอบง่ายเกินไปนักเรียนตอบได้หมด ก็ไม่สามารถจำแนกได้เช่นกัน ฉะนั้นข้อสอบที่ดีควรมีความยากง่ายพอเหมาะ ไม่ยากเกินไปไม่ง่ายเกินไป

6. อำนาจจำแนก หมายถึง แบบทดสอบนี้สามารถแยกนักเรียนได้ว่าใครเก่งใครอ่อนโดยสามารถจำแนกนักเรียนออกเป็นประเภท ๆ ได้ทุกระดับอย่างละเอียดตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด

7. ความยุติธรรม คำถามของแบบทดสอบต้องไม่มีช่องทางชี้แนะให้นักเรียนที่ฉลาดใช้ไหวพริบในการเดาได้ถูกต้องและไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนที่เกียจคร้านซึ่งดูตำราอย่างคร่าว ๆ ตอบได้ และต้องเป็นแบบทดสอบที่ไม่ลำเอียงต่อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดี ต้องเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย ถามลึก มีค่าความยากง่ายพอเหมาะ มีค่าอำนาจจำแนก และมีความยุติธรรม

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

มีนักวิชาการ นักการศึกษาได้กล่าวถึงการหาคุณภาพของเครื่องมือ ไว้ดังนี้

1. การหาคุณภาพของแบบทดสอบ

ปราณี หล้าเป็นสะ (2559, หน้า 1-28) กล่าวว่า คุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผลคุณลักษณะที่ดีของเครื่องมือวัดและประเมินผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลจะต้องทำการตรวจสอบคุณภาพด้านต่าง ๆ ที่จำเป็นของแบบทดสอบแต่ละชนิด ดังต่อไปนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) เป็นความถูกต้องสอดคล้องของแบบทดสอบกับสิ่งที่ต้องการจะวัด ซึ่งเป็นคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ถือว่าสำคัญที่สุด โดยมีเกณฑ์ในการเปรียบเทียบ คือ เนื้อหา โครงสร้าง สภาพ ปัจจุบัน และอนาคต

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) เป็นความคงเส้นคงวาของคะแนนในการวัดแต่ละครั้ง หรือความคงที่ของ ผลการวัด ผลของการวัดไม่ว่าจะเป็นคะแนนหรืออันดับที่ก็ตาม เมื่อวัดได้ผลออกมาแล้วสามารถเชื่อถือได้ในระดับสูง จนสามารถประกันได้ว่า ถ้ามีการตรวจสอบผลซ้ำอีกไม่ว่า ก็ครั้งก็จะได้ผลใกล้เคียง และสอดคล้องกับผลการวัดเดิมนั่นเอง

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) เป็นความชัดเจนที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการวัดผล ครั้งนั้นมีความเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของคำถาม ค่าของคะแนนหรืออันดับที่ที่วัดได้ ตลอดจนการแปลงค่าคะแนนเป็นผลประเมินในการตัดสินคุณค่าก็สอดคล้องตรงกัน การพิจารณาความเป็นปรนัยของแบบทดสอบมีหลายประการ คุณสมบัติความเป็นปรนัยของแบบทดสอบที่สำคัญ ได้แก่ คุณสมบัติ 3 ประการ ดังนี้

3.1 ชัดแจ้งในความหมายของคำถาม ข้อสอบที่เป็นปรนัย ทุกคนที่อ่านข้อสอบ ไม่ว่าจะเป็นผู้สอบหรือผู้ตรวจข้อสอบย่อมจะเข้าใจตรงกันไม่ตีความไปคนละแง่

3.2 ตรวจให้คะแนนได้ตรงกัน ข้อสอบที่มีความเป็นปรนัย ไม่ว่าจะเป็นผู้ออกข้อสอบหรือใครก็ตามสามารถตรวจให้คะแนนได้ตรงกัน ข้อสอบที่ผู้ตรวจเฉลยไม่ตรงกัน แสดงให้เห็นถึงความไม่ชัดเจนในคำถามและคำตอบ

3.3 แปลความหมายของคะแนนได้ตรงกัน โดยทั่วไปข้อสอบปรนัยนั้นผู้ตอบถูกจะได้ 1 คะแนน ตอบผิดจะได้ศูนย์คะแนน จำนวนคะแนนที่ได้จะแทนจำนวนข้อที่ถูกทำให้สามารถแปลความหมายได้ชัดเจนว่าใคร เก่ง อ่อนอย่างไร ตอบถูกมากน้อยต่างกันอย่างไร ข้อสอบประเภทถูกผิด จับคู่ เติมคำ หรือเลือกตอบที่ขาดคุณสมบัติข้อใด

ข้อหนึ่ง อาจกล่าวได้ว่าเป็นข้อสอบปรนัยเฉพาะรูปแบบของข้อสอบเท่านั้น ส่วนคุณสมบัติ ยังไม่เป็นปรนัยความเป็นปรนัยของข้อสอบจะทำให้เกิดคุณสมบัติทางความเชื่อมั่นของ คะแนนอันจะนำไปสู่ความเที่ยงตรงของผลการวัดด้วย

4. ความยากง่าย (Difficulty) ความยากง่ายของข้อสอบพิจารณาได้จากผลการสอบของผู้สอบเป็นสำคัญ ข้อสอบใดที่ผู้สอบส่วนมากตอบถูก ค่าคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบสูงกว่า 50 เปอร์เซนต์ ของคะแนนเต็ม อาจกล่าวได้ว่าเป็นข้อสอบที่ง่าย หรือ ค่อนข้างง่าย ข้อสอบที่มีความยากง่ายพอเหมาะ คะแนนเฉลี่ยของข้อสอบควรมีประมาณ 50 เปอร์เซนต์ ของคะแนนเต็ม ถ้าคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 50 เปอร์เซนต์ แสดงว่าเป็นข้อสอบ ค่อนข้างยาก ข้อสอบที่ดีควรมีความยากง่ายพอเหมาะ ไม่ยากหรือง่ายเกินไป ข้อสอบฉบับ หนึ่งควรมีผู้ตอบถูกไม่ต่ำกว่า 50 คนและไม่เกิน 80 คน จากผู้สอบ 100 คน

5. อำนาจจำแนก (Discrimination) เป็นลักษณะของแบบทดสอบที่สามารถออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ทุกระดับ ตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด แม้ว่าจะเก่ง-อ่อน กว่ากันเพียงเล็กน้อยก็สามารถชี้จำแนกให้เห็นได้ ข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกสูงนั้น เด็กเก่ง มักตอบถูกมากกว่าเด็กอ่อนเสมอ ข้อสอบที่ทุกคนตอบถูกหมดจะไม่สามารถบอกอะไรได้ เลย หรือข้อสอบที่ทุกคนตอบผิดหมดไม่สามารถบอกได้ว่าใครเก่งหรืออ่อน

6. ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง เครื่องมือที่ทำให้ได้ข้อมูลได้ถูกต้องเชื่อถือได้ โดยลงทุนน้อยที่สุดไม่ว่าจะเป็น การลงทุนในแง่เวลา แรงงาน และทุนทรัพย์ รวมทั้งความ สะดวกสบาย คล่องตัวในการรวบรวม ข้อมูล ข้อสอบที่มีประสิทธิภาพสามารถให้คะแนนได้เที่ยงตรงและเชื่อถือได้มากที่สุด โดยใช้เวลาแรงงานและเงินน้อยที่สุด แต่ประโยชน์ที่ได้จากการสอบคุ้มค่า ข้อสอบที่พิมพ์ ผิดตกหล่นมาก จำนวนหน้า ไม่ครบ รูปแบบของแบบทดสอบเรียงไม่เป็นระเบียบทำให้ ผู้สอบเกิดความสับสน มีผลต่อคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบทั้งสิ้น การจัดรูปแบบ ของข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบเพื่อให้ดูง่าย มีความเป็นระเบียบ เรียบร้อยนิยมพิมพ์แบ่ง ครึ่งหน้ากระดาษ

7. ความยุติธรรม (Fair) ความยุติธรรมเป็นคุณลักษณะของข้อสอบที่ ดีต้องไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้เปรียบเสียเปรียบกัน เช่น ข้อสอบบางฉบับครูไปเน้นเรื่องใด เรื่องหนึ่ง ซึ่งตรงกับเรื่อง que เด็กทำรายงานในบางกลุ่ม ทำให้กลุ่มนั้น ๆ ได้เปรียบคนอื่น ๆ ข้อสอบบางข้อใช้คำถามหรือข้อความที่เน้นคำตอบ ทำให้นักเรียนใช้ไหวพริบเดาได้ การใช้ ข้อสอบแบบอัตนัยเพียง 5 หรือ 10 ข้อ มาทดสอบเด็กนั้นไม่อาจสร้างความยุติธรรมในการ

สอบให้แก่เด็กได้ เพราะผู้สอบมีโอกาสแก้งข้อสอบได้ถูกมากกว่าแบบปรนัยที่มีจำนวนข้อ มาก ๆ เช่น 100 ข้อ

8. คำถามลึก (Searching) ข้อสอบที่ถามลึกไม่ถามแต่เพียงความรู้ ความจำเท่านั้น แต่จะถามวัดความเข้าใจ การนำความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วมาแก้ปัญหา วิเคราะห์ ตลอดจนสร้างสรรค์สิ่งใหม่ขึ้นมาจนท้ายที่สุดคือการประเมินผล คำถามที่ถาม ลึกนั้นผู้สอบต้องคิดค้นก่อนจึงจะสามารถหาคำตอบได้ มิใช่เพียงแต่ระลึกถึงประสบการณ์ ต่าง ๆ เพียงตื่น ๆ ก็ตอบปัญหาได้ แต่เป็นแบบทดสอบที่วัดความลึกซึ้งทางวิชาการตาม แนวตั้งมากกว่าจะวัดตามแนวกว้าง

9. คำถามยั่วยุ (Exemplary) คำถามยั่วยุ ได้แก่ คำถามที่มีลักษณะ ทำทนายให้เด็กอยากคิดอยากทำ มีลีลาการถามที่น่าสนใจ ไม่ถามวนเวียนซ้ำซากน่าเบื่อ หน่าย การใช้รูปภาพประกอบ ก็เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ข้อสอบน่าสนใจ ข้อสอบที่ยากเกินไปทำให้ ผู้สอบหมดกำลังใจที่จะทำ ส่วนข้อสอบที่ง่ายเกินไปก็ไม่ท้าทายให้อีก การเรียง ลำดับคำถามจากข้อง่ายไปหายากเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ข้อสอบมีลักษณะท้าทายน่าทำ

10. จำเพาะเจาะจง (Definite) คำถามที่ดีต้องไม่ถามกว้างเกินไป ไม่ถามคลุมเครือหรือเล่นสำนวนให้ผู้สับสน ผู้สอบอ่านแล้วต้องเข้าใจชัดเจนว่าครุณา มอะไร ส่วนจะตอบได้หรือไม่อยู่ที่ความสามารถของผู้ตอบเป็นสำคัญ

2. การหาประสิทธิภาพของภาพเครื่องมือ

บุญชม ศรีสะอาด (2553, หน้า 98-99) การหาประสิทธิภาพ หมายถึง การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน หรือวิธีสอน หรือนวัตกรรม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำ การทดลองใช้ และหาประสิทธิภาพของสิ่งที่พัฒนา เพื่อที่จะมั่นใจในการที่จะนำไปใช้ต่อไป เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของสื่อ (E_1/E_2) เป็นขั้นตอนการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่าง ที่กำหนดไว้ ไม่ใช่เป็นขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่าง

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้นั้นสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ ภายใต้ สถานการณ์และกิจกรรมที่กำหนดให้ โดยจะมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้อัน เนื่องมาจากความมั่งคั่งของนักเรียนได้

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการ เรียนรู้นั้นสามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่ บรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป็นไปได้

ตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้มากนักน้อยเพียงใด ซึ่งคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนทุกคน

ประสาท เนื่องเฉลิม (2554, หน้า 82-83) กล่าวว่า วิธีหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ วิธีการนี้จะนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ เช่น แผนการจัดการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่มักจะพิจารณาจากร้อยละของกระบวนการเรียนระหว่างเรียน โดยแสดงค่าเป็นตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$ $E_1/E_2 = 85/85$ $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือว่าเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์

3. ประสิทธิภาพของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้หาคุณภาพของเครื่องมือเพื่อเป็นการยืนยันว่า เครื่องมือดังกล่าวมีคุณภาพ ซึ่งการหาคุณภาพของเครื่องมือสามารถจำแนกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การหาคุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับ

การวิเคราะห์ข้อสอบทั้งฉบับ เป็นการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัด เกี่ยวกับความเที่ยงตรง(Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) รายละเอียดดังนี้

1.1 ความเที่ยงตรง หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือวัดที่สามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการวัด เป็นความสอดคล้องระหว่างผลการวัด กับสิ่งที่ต้องการวัด ความตรงที่ใช้ในการทดสอบจำแนกเป็น 3 ชนิด ได้แก่ ความตรง ตามเนื้อหา ความตรงตามโครงสร้าง และความตรงตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องโดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์จะเกี่ยวข้องกับความตรงตามเนื้อหามากกว่าความตรงชนิดอื่น ๆ การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เป็นการหาค่าความเที่ยงตรงที่ให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาว่าข้อสอบ หรือ ข้อคำถามแต่ละข้อ วัดได้ตรงตามสิ่งที่ต้องการวัดเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้มากนักน้อยเพียงใด โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น
แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ หาค่าความสอดคล้อง
ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับจุดประสงค์หรือเนื้อหา (Index of Item-Objective Congruence
หรือ IOC) จากสูตร

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ ΣR แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การตัดสินค่า IOC ถ้ามีค่า 0.50 ขึ้นไป แสดงว่า ข้อคำถามนั้นวัดได้ตรง
จุดประสงค์ หรือตรงตามเนื้อหานั้น แสดงว่า ข้อคำถามข้อนั้นใช้ได้

1.2 ความเชื่อมั่น ความเชื่อมั่น หมายถึง ความคงที่ของคะแนนที่วัดได้
แต่ละครั้ง วิธีการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้หา โดย
ใช้สูตรของ คูเดอร์และริชาร์ดสัน (Kude-Richardson) ซึ่งวิธีการหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธี
ของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน นี้ มีข้อตกลงอยู่ว่า เครื่องมือจะต้องมีคะแนนแบ่งออกเป็นสอง
ประเภท (Dichotomous) เช่น แบบถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ หรือแบบเลือกตอบ โดยทำถูกต้อง
1 คะแนน ทำผิดได้ 0 คะแนน การตรวจคะแนนนอกเหนือจากนี้ จะใช้วิธีการนี้หาค่าความ
เชื่อมั่นไม่ได้

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์
ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ธีรศักดิ์ อุณหารมย์เลิศ, 2549, หน้า 59) โดยคำนวณจาก
สูตร ดังนี้

$$r_n = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\Sigma pq}{S^2} \right\}$$

แทนค่าเมื่อ

- K หมายถึง จำนวนของแบบทดสอบทั้งหมด
- p หมายถึง สัดส่วนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้น
- q หมายถึง สัดส่วนผู้ที่ตอบผิดในข้อนั้น (1-p)
- S^2 หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

2. การวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อสอบรายข้อ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์หาคุณภาพ

ของข้อสอบ ดังนี้

2.1 การหาค่าความยาก (Level of difficulty: p) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination index: r) (ธีรศักดิ์ อุณารมย์เลิศ 2549, หน้า 59) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$P = \frac{P_H + P_L}{N/2}$$

$$r = P_H - P_L$$

แทนค่าเมื่อ

P หมายถึง ระดับความยากของข้อสอบ

r หมายถึง ค่าอำนาจจำแนก

P_H หมายถึง สัดส่วนของคนที่ตอบถูกของกลุ่มสูงในแต่ละข้อ

P_L หมายถึง สัดส่วนของคนที่ตอบถูกของกลุ่มต่ำในแต่ละข้อ

ขอบเขตของค่าความยากง่าย และความหมาย

0.81 – 1.00	เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก
0.61 – 0.80	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย
0.41 – 0.60	เป็นข้อสอบที่ง่ายพอเหมาะ
0.21 – 0.40	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างยาก
0.00 – 0.20	เป็นข้อสอบที่ยากมาก

ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกและความหมาย

0.40 ขึ้นไป	มีค่าอำนาจจำแนกสูงคุณภาพข้อสอบดีมาก
0.30 – 0.39	มีค่าอำนาจจำแนกปานกลางคุณภาพข้อสอบดี
0.20 – 0.29	มีค่าอำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำคุณภาพข้อสอบพอใช้
r ต่ำกว่า 0.20	ลงมามีค่าอำนาจจำแนกต่ำคุณภาพข้อสอบใช้ไม่ได้
r ติดลบ	มีค่าอำนาจจำแนกตรงกันข้ามต้องตัดทิ้ง

4. การหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เป็นการหาค่าความเที่ยงตรงที่ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าแผนการจัดการเรียนรู้ ตรงตามเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้มากน้อยเพียงใด โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัตถุประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัตถุประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัตถุประสงค์/เนื้อหานั้น

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ หาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับจุดประสงค์หรือเนื้อหา (Index of Item-Objective Congruence หรือ IOC) จากสูตร

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ ΣR แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การตัดสินค่า IOC ถ้ามีค่า 0.50 ขึ้นไป แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้นั้นวัดได้ตรงจุดประสงค์ หรือตรงตามเนื้อหานั้น แสดงว่า ข้อคำถามข้อนั้นใช้ได้

จากนั้นผู้วิจัยได้หาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 69-71) ซึ่งมีคุณภาพ 5 ระดับ ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ได้คะแนน 5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ได้คะแนน 4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ได้คะแนน 3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ได้คะแนน 2 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ได้คะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ทำได้โดยการนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E_1/E_2 ที่นำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ที่พัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ 75/75 โดย 75 ตัวแรก เป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และ 75 ตัวหลังเป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) และการหาประสิทธิภาพของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยได้การวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ เพื่อเป็นการตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบแต่ละข้อ โดยพิจารณาจากสมบัติที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่ ค่าความยากและอำนาจจำแนก

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

นักวิชาการ นักวิจัยและนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2545, หน้า 24) กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกที่เริ่มจากการรับรู้ต่อสิ่งเร้า ทำให้จิตรับรู้สิ่งเร้านั้นอย่างต่อเนื่อง ความรู้สึกก็จะเกิดขึ้นถ้าความรู้สึกเกิดการตอบสนองอย่างเต็มที่ ก็จะเกิดความรู้สึกชื่นชอบ หรือเกิดความพึงพอใจต่อสิ่งเร้านั้น ถ้าความรู้สึกต่อสิ่งเร้านั้นไม่ต่อเนื่องหรือไม่เกิดความเอาใจใส่ ความพึงพอใจก็จะไม่เกิดขึ้น

สุพัตรา กองทรัพย์ (2548, หน้า 70) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้ จากนั้นแสดงสภาวะของร่างกาย และจิตใจไปทางชอบ พอใจมากน้อย หรือต่อต้านไม่เห็นดีเห็นชอบ ซึ่งบุคคลจะมีความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ขึ้นอยู่กับการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่แตกต่างกันออกไป ถ้าความรู้สึกเกิดการตอบสนองด้วยความพึงพอใจ ก็จะเกิดความรู้สึกชื่นชอบในสิ่งนั้น

นันทา กุมาภา (2554, หน้า 45) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือความรู้สึกต่อการทำงาน เช่น พอใจ ชอบใจ และมีผลทำให้การทำงานบรรลุผลดังที่ตั้งไว้ บุคคลจะมีความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับ การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่แตกต่างกันออกไป

จากความหมายของความพึงพอใจที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นได้จากการตั้งใจ ทำให้เกิดความพึงพอใจในกิจกรรมที่ปฏิบัติ ซึ่งจะส่งผลต่อการปฏิบัติต่อสิ่งเร้าตาม ความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีของบุคคล

2. แนวทางการวัดความพึงพอใจ

นักวิชาการและนักการศึกษาได้เสนอแนวทางการวัดความพึงพอใจไว้ ดังนี้ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2545, หน้า 60-63) ได้เสนอแนวทางการวัดความพึงพอใจของผู้เรียน สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. สัมภาษณ์ หมายถึง การพูดคุยกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย เน้นจุดประสงค์ในการวัด และบันทึกไว้ได้อย่างถูกต้อง โดยเริ่มจากการสร้างข้อคำถาม ในการสัมภาษณ์ให้ดีเป็นมาตรฐานก่อน ข้อคำถามจะต้องกระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบ ความรู้สึกที่ผู้สัมภาษณ์ต้องการ ได้การวางแผนสร้างข้อคำถามจะต้องคิดถึงระยะเวลาและ ลักษณะของผู้ถูกสัมภาษณ์
2. การสังเกต หมายถึง การเฝ้ามองดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยที่ผู้สังเกตจำเป็นต้องมีข้อรายการที่จะใช้ในการสังเกตให้พร้อม
3. การรายงานตนเอง โดยการให้ผู้เรียนแสดงความรู้สึกของตนเอง ออกมาตามสิ่งเร้าที่ได้สัมผัส นั่นคือ สิ่งเร้าที่เป็นข้อความ ข้อคำถาม หรือเป็นภาพ เพื่อจะ ได้แสดงความรู้สึกออกมาอย่างตรงไปตรงมา
4. เทคนิคการจินตนาการ โดยอาศัยสถานการณ์หลายอย่างไป กระตุ้นผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ตอบสนองการณ์ที่กำหนดให้ จะไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน ผู้เรียน จะต้องจินตนาการออกมาตามประสบการณ์ของตนเอง

สมบุรณ์ ต้นยะ (2545, หน้า 123 - 125) ได้เสนอแนวทางการวัด ความพึงพอใจของผู้เรียนโดยใช้แบบทดสอบและแบบสำรวจ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. แบบสอบถาม หมายถึง ชุดของคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อรวบรวม ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนตอบลงในแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นการ

กรอกข้อความ รูปภาพ หรือสัญลักษณ์การสร้างแบบสอบถามที่ดี ต้องอาศัยการกำหนด จุดมุ่งหมายที่จำเพาะและชัดเจน รวมทั้งข้อความที่ใช้ต้องเป็นภาษาที่ดี และเข้าใจง่าย รูปแบบของแบบสอบถามต้องน่าสนใจ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความถูกต้องและเชื่อถือได้ สามารถแบ่งประเภทของแบบสอบถามได้ 2 ประเภท คือ

1.1 แบบสอบถามปลายเปิดเป็นแบบสอบถามที่ไม่กำหนดคำตอบไว้ตายตัว เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความรู้สึก หรือความคิดเห็นอย่างเต็มที่

1.2 แบบสอบถามแบบปลายปิดเป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วย ข้อความหรือข้อคำถามที่กำหนดตัวเลือก หรือคำตอบที่คาดว่าจะเป็นไปได้ เพื่อให้ผู้ตอบได้เลือกคำตอบที่ตรงกับข้อเท็จจริง หรือตรงกับความรู้สึกของตนเอง

2. แบบสำรวจ หรือแบบตรวจสอบรายการ เป็นเครื่องมือที่นิยมใช้กันมาก ประกอบด้วย บัญชีรายการของสิ่งของหรือเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งจะให้ผู้ตอบ ได้ตอบในลักษณะให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง แบบสำรวจจะช่วยให้ทราบว่า มีสิ่งต่าง ๆ หรือมีการกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ เกิดขึ้นตามรายการที่กำหนดหรือไม่

จากแนวทางการวัดความพึงพอใจที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจให้ได้ประสิทธิภาพมากที่สุด จะต้องวัดให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงซึ่งครูผู้สอนจำเป็นต้องเลือกใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลาย อันได้แก่ การสัมภาษณ์ การสังเกต การรายงานตนเอง หรือการใช้สถานการณ์ ซึ่งเครื่องมือที่ใช้วัดอาจเลือกใช้ แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต แบบรายงานตนเอง แบบตรวจสอบรายการ โดยเลือกใช้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายที่ต้องการการวัด เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงหรือความรู้สึกพึงพอใจของผู้เรียน เพื่อนำมาพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. การสร้างความพึงพอใจในการเรียน

การสร้างความพึงพอใจในการเรียนให้แก่แก่นักเรียนได้มีนักการศึกษาเสนอแนวคิดไว้ ดังนี้

อารีย์ พันธุ์มณี (2542, หน้า 198) กล่าวว่าความพึงพอใจในการเรียนรู้นั้น มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ ที่ครูควรส่งเสริมให้เด็กเพื่อส่งผลต่อการเรียนรู้โดยสร้างความพึงพอใจให้ส่งผลต่อการเรียน ดังนี้

1. การชมเชยและการตำหนิ ทั้ง 2 ประการ จะมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

2. การทดสอบบ่อยครั้ง การทดสอบเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจมากขึ้น เพราะอาจหมายถึงการเลื่อนชั้น การสำเร็จการศึกษา การทดสอบบ่อยครั้ง จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจการเรียนอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ ซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น และเกิดความพึงพอใจของผู้เรียน

3. การค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ครูส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ด้วยการเสนอแนะหรือกำหนดหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง

4. ใช้วิธีการเรียนการสอนที่แปลกใหม่ เพื่อสร้างความสนใจเพราะวิธีการที่แปลกใหม่ ที่ผู้เรียนยังไม่มีประสบการณ์มาก่อน จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความตื่นตัวและมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

5. ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมาย เพื่อช่วยผู้เรียนเกิดความพยายามในงานที่ได้รับมอบหมายประสบผลสำเร็จด้วยดี และเกิดความพึงพอใจกับความสำเร็วจนนั้น ๆ

6. ใช้ตัวอย่างจากสิ่งที่ไม่เคยพบเห็น หรือคาดไม่ถึงการยกตัวอย่างประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน ควรเป็นตัวอย่างที่ผู้เรียนคุ้นเคยเพื่อนให้เข้าใจบทบาทบทเรียนได้ง่ายและเร็วขึ้น

7. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้อีก่อน การเชื่อมโยงสิ่งใหม่ให้สัมพันธ์กับสิ่งที่เคยเรียนรู้อีก่อน จะทำให้ใจง่ายและชัดเจนขึ้น ทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนคาดหวังว่าจะนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์และเป็นฐานต่อไป

8. ใช้เกมส์และละคร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริง เช่น การเล่นเกม และการแสดงละครนั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลินส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

9. สถานการณ์ที่ผู้เรียนไม่พึงปรารถนา เช่น สภาพความจำเจในห้องเรียนหรือบรรยากาศในห้องเรียนที่ไม่เอื้อต่อการเรียน อาจจะเป็นสถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเบื่อ ไม่พอใจ ขัดแย้ง ควรหาทางลดหรือขจัดให้หมดไป เพราะเป็นสิ่งที่อุปสรรคต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544, หน้า 149-150) กล่าวถึง การสร้างความพึงพอใจในการเรียนการสอนว่า ความพึงพอใจเป็นองค์ประกอบที่จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี การเรียนการสอนจะประสบผลสำเร็จได้นั้น ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งก็คือ

ความพึงพอใจในการเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูควรสร้างให้เกิดแก่ผู้เรียนตั้งแต่เริ่มต้นเพราะจะทำให้เกิดการเรียนรู้ต่อบทเรียนนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี ดังนี้

1. การศึกษาความต้องการของผู้เรียนแต่ละวัย และจัดเนื้อหาให้สนองความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาที่สอดคล้องเกี่ยวกับชีวิตจริง และมีความหมายสำหรับผู้เรียน
2. ก่อนเริ่มเรียน ควรมึวิธีการนำข้อเข้าสู่บทเรียน เพื่อดึงความสนใจและแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้
3. ครูควรแนะนำให้ผู้เรียนฝึกการวางแผนเป้าหมายในการเรียนสำหรับตนเอง เพราะคนที่เรียนหรือทำงานอย่างมีเป้าหมายจะกระทำด้วยความตั้งใจ
4. ในบรรยากาศของการเรียนการสอน ควรมีการโต้ถามมีการอภิปราย และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้เด็กเกิดความกระตือรือร้นฝึกความเป็นผู้ฟังที่ดี และมีการยอมรับซึ่งกันและกัน
5. ใช้วิธีการเสริมแรงตามความเหมาะสมและความจำเป็น เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และบางครั้งอาจลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ทั้งนี้เพราะรางวัล คำชมเชย การยิ้มพยักหน้าการให้ความสนใจ นับว่าเป็นการเสริมแรงที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก
6. ใช้การทดสอบ การทดสอบเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัวเตรียมตัว และเอาใจใส่ต่อการเรียนรู้ตลอดเวลา
7. สร้างผลแจ่มผลสอบให้ผู้เรียนทราบทันที เพื่อให้ผู้เรียนทราบสิ่งที่เรียนรู้ไปนั้นตนเองมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด และมีข้อบกพร่องที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ ซึ่งวิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนต้องเอาใจใส่ติดตามเนื้อหาวิชาอยู่ตลอดเวลา
8. การพาผู้เรียนออกไปศึกษานอกสถานที่ หรือเชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางหนึ่งสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
9. การติดตามผลการทำงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อดูความสำเร็จของงาน นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนการสอนของครูเพราะความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในแต่ละครั้งเมื่อได้รับความสนใจจากผู้สอนจะเกิดความพึงพอใจมีกำลังใจที่จะเรียนรู้ในคราวต่อไป

สมยศ นาวิกการ (2549, หน้า 119) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุตาม

วัตถุประสงค์ครูผู้สอน ซึ่งในปัจจุบันเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษา การทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ครูผู้สอนถึงแนวคิดพื้นฐานที่มีความแตกต่างกันใน 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติ การตอบสนองของความต้อการผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ดังนั้น ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบรรลุจุดประสงค์ ต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศ สถานการณ์สื่อการสอน ที่อำนวยความสะดวกการเรียนเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจทำกิจกรรมจนบรรลุวัตถุประสงค์

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทนซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมและผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับนั่นคือ ความพึงพอใจในการใช้งานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นและการรับรู้เรื่องความยุติธรรมของผลตอบแทน

จากหลักการสร้างความพึงพอใจที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การสร้างความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนถือเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญ เพราะจะช่วยให้ครูผู้สอนและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งหากผู้เรียนมีความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอนแล้ว ก็จะเป็นแรงขับให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูล และรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งงานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

นพรัตน์ ทองมาก (2558, บทความ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวันโดยใช้รูปแบบปฏิบัติเป็นฐานการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลตราก อำเภอเมือง

จังหวัดตราด ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้รูปแบบปฏิบัติเป็นฐานการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 75.52/77.68 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 75/75 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้รูปแบบปฏิบัติเป็นฐานการเรียนรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้รูปแบบปฏิบัติเป็นฐานการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก

ภัทรสร นรเหรียญ และชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน (2562, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (กิจกรรมเพลง, เกม, บทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง) ร่วมกับสื่อประสมเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาพัฒนาการการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยประเมินเมื่อจบหน่วยการเรียนรู้ทั้งสิ้น 3 ครั้ง มีผลพัฒนาสูงขึ้นตามลำดับ และนักเรียนมีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ในระดับดี

เพ็ญภา ตลับกลาง (2562, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน (กิจกรรม Matching, Dressing up, Listen and show, Cut and stick, Vocabulary tree และ Riddle) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2) ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมาก 3) ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความคงทนทางการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียน

ณัฐพร พรหมวัง (2562, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุด การสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.72 มีค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปรเท่ากับ 0.08

2. ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เจตคติ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่างกัน (สูง ปานกลาง และต่ำ) หลังได้เรียนด้วยชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณวิษา บันคุ้ม และนัทธิ เพชรบุรี (2563, หน้า 185) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนวัดไผ่แตง อ.เมือง จ.ลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากการวิเคราะห์ทางสถิติโดย

ทดสอบค่าที่ ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนการทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 25.43 (S.D. = 6.271) และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 58.18 (S.D. = 6.435) ซึ่งหมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมฐานสูงกว่าก่อนเรียน ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนซึ่งอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด (4.96) นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น (4.89) และนักเรียนได้รับความรู้ จากกิจกรรม (4.83) ตามลำดับ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

John Vijayan C (2014, อ้างถึงใน ปิยะนุช แจ่มหม้อ 2563, หน้า 60-61) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้บทสนทนาและกิจกรรมการพูดคุยเล็ก ๆ วัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความมั่นใจในตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา รวมถึงความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ซึ่งเป็นวิธีการสร้างบรรยากาศสำหรับผู้เรียน ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาการพูดสนทนาและกิจกรรมการพูดคุยแบบเล็ก ๆ ทำให้ผู้เรียนได้รับความมั่นใจในการเผชิญสถานการณ์ และยังได้รับประโยชน์ใหม่ของคำและประโยคจากกลุ่มเพื่อน ซึ่งถือเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนในการพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในตนเองของผู้เรียน

Aslam and Mazher (2015, อ้างถึงใน เพ็ญญา ตลับกลาง, 2562, หน้า 74) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อศึกษากิจกรรมเป็นฐานว่ามีประสิทธิภาพมากขึ้นในการสอนนักเรียนโดยการประดิษฐ์หรือการสร้างสรรค์และกิจกรรมเป็นฐานเป็นตัวช่วยครูผู้สอนในการจัดการนักเรียนตามบริบททางด้านจิตใจและบริบททางด้านร่างกาย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์โดยสัมภาษณ์ครูผู้สอน จำนวน 10 คน แบบสังเกตนักเรียนได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-5 จำนวน 10 คน และแบบสอบถามความคิดเห็นครูผู้สอนในการใช้กิจกรรมเป็นฐานจำนวน 10 คน ผลการศึกษาพบว่าผลส่วนใหญ่เกือบ 88% ที่ครูผู้สอนใช้กิจกรรมเหล่านี้อยู่แล้ว การมีส่วนร่วมของนักเรียนในกิจกรรมสร้างสรรค์ต่าง ๆ นั้นส่งผลที่ดีต่อนักเรียนและรวมถึงครูผู้สอนด้วยและครูผู้สอนยังมีมุมมองที่เปลี่ยนจากวิธีการแปลไวยากรณ์เป็นการเรียนรู้ ที่เน้นกิจกรรมเพราะเป็นวิธีที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

Haq, Khurram and Bangash (2017, pp. 241–252) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยศึกษาผลของการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูด กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายจำนวน 50 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ และกลุ่มที่ 2 เรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน จากนั้นนำผลการทดสอบหลังเรียนมาเปรียบเทียบกับ การทดสอบก่อนเรียน ผลการศึกษาพบว่า การทดสอบทักษะการพูดหลังเรียนของกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Haq, Khurram and Bangash (2019, pp. 85–104) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านด้วยการเรียนรู้ตามแนวคิดกิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในไคเบอร์ปัคตูนควา ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าครู จำเป็นต้องให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอ่านโดยทำกิจกรรมที่มีความหมายและตามความต้องการ

Emilius German and Disa Evawani Lestari (2020, pp. 223–228) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การดำเนินการตามวิธีการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (ABL) ที่โรงเรียนประถมศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสามารถเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพในวัยเด็ก ซึ่งมักเรียกว่า ยุคทอง ซึ่งข้อมูลที่ได้รับแล้วนำมาเปรียบเทียบและผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าส่งผลต่อพัฒนาการพูดของนักเรียน ดังนั้นการดำเนินการของ ABL ที่โรงเรียนประถมศึกษาสามารถเพิ่มทักษะความสามารถทางการพูดของอย่างมีนัยสำคัญ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการจัดกิจกรรมตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่เข้ามามีส่วนในกระบวนการเรียนรู้รวมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่มีส่วนช่วยส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งจะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนได้เรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยตนเอง จะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนได้ดี ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจะสามารถช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มโรงเรียนลุ่มน้ำสงคราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา จำนวน 13 ห้องเรียน นักเรียนรวมทั้งสิ้น จำนวน 288 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านยางออย กลุ่มโรงเรียนลุ่มน้ำสงคราม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียน 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 14 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เนื่องจากโรงเรียนในเครือข่ายมีระบบการจัดนักเรียนคละความสามารถใกล้เคียงกันและลักษณะโรงเรียนใกล้เคียงกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)

1.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวัดความสามารถ 4 ทักษะ ดังนี้

1.2.1 ทักษะการฟัง เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน

1.2.2 ทักษะการพูด เป็นแบบทดสอบพูดตามหัวข้อที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

1.2.2.1 การทดสอบการพูดตอบคำถาม จำนวน 5 ข้อ โดยครูเป็นผู้ถามคำถามและนักเรียนเป็นผู้ตอบคำถาม

1.2.2.2 การทดสอบการพูดจากหัวข้อเรื่อง Tell me about yourself and your family.

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ประเมินทักษะการพูด ไว้ดังนี้

1. ความถูกต้องด้านเนื้อหา

1.1 พูดได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้อง ออกเสียง คำศัพท์และประโยค ได้ถูกต้อง ได้คะแนน 3 คะแนน

1.2 พูดได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องบางส่วน ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้บางส่วน ได้คะแนน 2 คะแนน

1.3 พูดได้ไม่ตรงประเด็น เนื้อหาไม่ถูกต้อง ออกเสียงคำศัพท์และประโยค ไม่ถูกต้อง ได้คะแนน 1 คะแนน

1.4 ไม่สามารถพูดสื่อสารได้และออกเสียงไม่ถูกต้องเลย ได้คะแนน 0 คะแนน

2. ความสามารถในการพูด

2.1 พูดต่อเนื่องไม่ติดขัดพูดชัดเจนทำให้สื่อสาร ได้คะแนน 3 คะแนน

2.2 พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ไม่ชัดเจน ได้คะแนน 2 คะแนน

2.3 พูดได้บ้างคำ สื่อความหมายไม่ได้ ได้คะแนน 1 คะแนน

2.4 ไม่สามารถพูดสื่อสารได้เลย ได้คะแนน 0 คะแนน

3. บุคลิก การแสดงท่าทางประกอบการสนทนา
- 3.1 แสดงสีหน้าท่าทางประกอบการสนทนา ได้คะแนน 3 คะแนน
ได้อย่างเป็นธรรมชาติ
- 3.2 แสดงสีหน้าท่าทางประกอบการพูด ได้คะแนน 1 คะแนน
แต่ยังขาดความมั่นใจ
- 3.3 แสดงสีหน้าท่าทางประกอบการพูด ได้คะแนน 1 คะแนน
เป็นบางครั้งแต่ขาดความมั่นใจ
- 3.4 ไม่มีท่าทางประกอบการพูด ขาดความมั่นใจ ได้คะแนน 0 คะแนน
เกณฑ์การแปลความหมายการพูด
- คะแนนรวม 0-1 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง แปลคะแนนเป็น 1 คะแนน
คะแนนรวม 2-3 คะแนน หมายถึง พอใช้ แปลคะแนนเป็น 2 คะแนน
คะแนนรวม 4-5 คะแนน หมายถึง ดี แปลคะแนนเป็น 3 คะแนน
คะแนนรวม 6-7 คะแนน หมายถึง ดีมาก แปลคะแนนเป็น 4 คะแนน
คะแนนรวม 8-9 คะแนน หมายถึง ดีเยี่ยม แปลคะแนนเป็น 5 คะแนน
- 1.2.3 ทักษะการอ่านเป็น แบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ
- 1.2.4 ทักษะการเขียนเป็น แบบทดสอบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ
- เกณฑ์การประเมินการเขียน ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ประเมินทักษะการเขียน ไว้ดังนี้
1. สะกดคำได้ถูกต้อง ให้คะแนนระดับ 3 ระดับ
 - 1.1 เขียนสะกดคำศัพท์ได้ถูกต้องทุกคำ ได้คะแนน 3 คะแนน
 - 1.2 เขียนสะกดคำศัพท์ผิด 1-3 คำ ได้คะแนน 2 คะแนน
 - 1.3 เขียนสะกดคำศัพท์ผิดมากกว่า 4 คำ ได้คะแนน 1 คะแนน
 - 1.4 ไม่เขียนคำตอบเลย ได้คะแนน 0 คะแนน
 2. โครงสร้างทางไวยากรณ์ถูกต้อง ให้คะแนนระดับ 3 ระดับ
 - 2.1 โครงสร้างทางไวยากรณ์ถูกต้อง ได้คะแนน 3 คะแนน
 - 2.2 โครงสร้างทางไวยากรณ์ผิดพลาดเล็กน้อย ได้คะแนน 2 คะแนน
 - 2.3 โครงสร้างทางไวยากรณ์ผิดพลาดส่วนใหญ่ ได้คะแนน 1 คะแนน
 - 2.4 ไม่เขียนคำตอบเลย ได้คะแนน 0 คะแนน
- ทั้งประโยค

3. ความตรงประเด็นของข้อมูล ให้คะแนนระดับ 3 ระดับ
3.1 ให้ข้อมูลตรงประเด็น	ได้คะแนน 3 คะแนน
3.2 ให้ข้อมูลตรงประเด็นเป็นส่วนใหญ่	ได้คะแนน 2 คะแนน
3.3 ให้ข้อมูลตรงประเด็นบางส่วน	ได้คะแนน 1 คะแนน
3.4 ไม่ให้ข้อมูลเลย	ได้คะแนน 0 คะแนน
4. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ให้คะแนนระดับ 3 ระดับ
4.1 ใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องทั้งหมด	ได้คะแนน 3 คะแนน
4.2 ใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง	ได้คะแนน 2 คะแนน
4.3 ใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องบางส่วน	ได้คะแนน 1 คะแนน
4.4 ไม่เขียนคำตอบเลย	ได้คะแนน 0 คะแนน

เป็นส่วนใหญ่

เกณฑ์การแปลความหมายการเขียน

คะแนนรวม 0 - 2.4 คะแนน	หมายถึง ปรับปรุง	แปลคะแนนเป็น 2 คะแนน
คะแนนรวม 2.5 - 4.8 คะแนน	หมายถึง พอใช้	แปลคะแนนเป็น 4 คะแนน
คะแนนรวม 4.9 - 7.2 คะแนน	หมายถึง ดี	แปลคะแนนเป็น 6 คะแนน
คะแนนรวม 7.3 - 9.6 คะแนน	หมายถึง ดีมาก	แปลคะแนนเป็น 8 คะแนน
คะแนนรวม 9.7 - 12 คะแนน	หมายถึง ดีเยี่ยม	แปลคะแนนเป็น 10 คะแนน

1.3 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

เกณฑ์การประเมินความพึงพอใจ

พึงพอใจมากที่สุด	ได้คะแนน 5 คะแนน
พึงพอใจมาก	ได้คะแนน 4 คะแนน
พึงพอใจปานกลาง	ได้คะแนน 3 คะแนน
พึงพอใจน้อย	ได้คะแนน 2 คะแนน
พึงพอใจน้อยที่สุด	ได้คะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ฟังพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ฟังพอใจมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ฟังพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ฟังพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ฟังพอใจน้อยที่สุด

2. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการ
ดังนี้

2.1.1 ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา บทความและงานวิจัยที่
เกี่ยวข้องกับ Activity-Based Learning เพื่อนำมาวิเคราะห์และใช้เป็นกรอบในการสร้าง
กิจกรรม การเรียนรู้

2.1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2551 คู่มือครู แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อนำมาประกอบการวางแผนการจัดการเรียนรู้

2.1.3 ศึกษาวิธีการสร้างและสร้างเครื่องมือจากทฤษฎี หลักการ
แนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-
Based Learning) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรม การเล่นเกม (เกม The fast,
เกม whisper, เกม Bingo, เกม Back to the board, และเกม Rip and run) การฟังจากวีดี
ทัศน์และนำเสนอ การเรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้บทบาท
สมมติ (Role-Play) กิจกรรมเชิงสำรวจและการฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ (One-minute Paper)
มาใช้ในการวิจัย

2.1.4 หาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง
English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) มีลำดับขั้นตอน
ดังนี้

2.1.4.1 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา
เพื่อตรวจสอบและให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

2.1.4.2 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.1.4.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วเสนอให้ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้อง เหมาะสมของภาษาและการใช้ถ้อยคำ โดยคณะผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งมีรายนาม ดังนี้

- 1) รองศาสตราจารย์ ดร.ชนานันต์ กุลไพบุตร
อาจารย์ประจำ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จังหวัดสกลนคร
- 2) ดร.พัทธนันท์ ชมภูนุช อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จังหวัดสกลนคร
- 3) นางจรัญญา ไชยศล ศึกษานิเทศก์สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2
- 4) นางสาวตติยา โคทั่งคะ ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านดอนถ่อนโคกกลางวิทยา อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม
- 5) นางศิริภรณ์ ปิตะพรหม ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านนาเดื่อ อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม

2.1.5 ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของมาตรฐานการเรียนรู้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่ง การเรียนรู้และการวัดผลและประเมินผล แล้วทำการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 69 – 71) ซึ่งมีคุณภาพ 5 ระดับ ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ได้คะแนน 5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ได้คะแนน 4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ได้คะแนน 3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ได้คะแนน 2 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ได้คะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

2.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาหัวบ่อ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 25 คน ที่ได้เคยเรียนเนื้อหามาแล้ว มีการสอบถามผู้เรียนถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการนำแผนการทดลองไปใช้ จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านยางงอย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 2 ต่อไป

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัย ดำเนินการ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หนังสือแบบเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา สาระสำคัญ และมาตรฐาน ตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตาราง 12 เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life

ชั่วโมง	สาระการเรียนรู้
3	ทดสอบก่อนเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family
3	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง People around me
3	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Telling the time
3	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Places to visit
3	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Buying and Selling things
3	ทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ ทำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียน

2.2.3 ศึกษาวิธีการสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากหนังสือการวัดผลการศึกษาและศึกษากการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (สมนึก ภัททิยธนี, 2549, หน้า 178-231)

2.2.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยเป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ (multiple choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ต้องการใช้จริง จำนวน 20 ข้อ แบบทดสอบอัตนัย จำนวน 20 ข้อ ใช้จริง 10 ข้อ โดยแยกตามทักษะด้านต่าง ๆ ดังนี้

1) ทักษะการฟัง เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ (multiple choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ รวม 10 คะแนน

2) ทักษะการพูด เป็นการทดสอบการพูดตามหัวข้อที่ครูกำหนดให้ ซึ่งเป็นการทดสอบการพูดตอบคำถาม จำนวน 5 ข้อ รวม 5 คะแนน และทดสอบการพูดบรรยายตามหัวข้อที่กำหนดให้ จำนวน 1 ข้อ 5 คะแนน การตรวจให้คะแนน เป็นการให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (Analytic Rubric Score)

3) ทักษะการอ่านเป็น แบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ (multiple choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ รวม 10 คะแนน

4) ทักษะการเขียนเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ

รวม 10 คะแนน

2.2.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหาสาระ แลวนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

2.2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมที่ตรวจแผนการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ กับจุดประสงค์

2.2.7 วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของ แบบทดสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2546, หน้า 221) แล้วพิจารณาเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ที่มีคะแนนตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งเป็นข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2.2.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้รับการ พิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาห้วยบ่อ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนมเขต 2 จำนวน 25 คน

2.2.9 นำผลการทดสอบจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเกณฑ์การให้คะแนนมาวิเคราะห์หาค่าความยากรายข้อ (p) และค่าอำนาจจำแนก รายข้อ (r) โดยกำหนดเกณฑ์คุณภาพของข้อสอบที่มีค่าความยากตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 เพื่อใช้เป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการฟังและการอ่าน เกณฑ์การให้คะแนนที่มีคุณภาพ จำนวน 20 ข้อ ผู้วิจัยได้ คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.79 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.43 ถึง 0.86 สำหรับในการวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อสอบรายข้อของการฟังและการอ่าน ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อสอบ ดังนี้

การหาค่าความยาก (Level of difficulty: p) (ธีรศักดิ์ อุณารมณเลิศ, 2549, หน้า 59) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$P = \frac{P_H + P_L}{N/2}$$

$$r = P_H - P_L$$

แทนค่าเมื่อ

P หมายถึง ระดับความยากของข้อสอบ

r หมายถึง ค่าอำนาจจำแนก

P_H หมายถึง สัดส่วนของคนที่ตอบถูกของกลุ่มสูงในแต่ละข้อ

P_L หมายถึง สัดส่วนของคนที่ตอบถูกของกลุ่มต่ำในแต่ละข้อ

ขอบเขตของค่าความยากง่ายและความหมาย

0.81-1.00 เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก

0.61-0.80 เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย

0.41-0.60 เป็นข้อสอบที่ง่ายพอเหมาะ

0.21-0.40 เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างยาก

0.00-0.20 เป็นข้อสอบที่ยากมาก

และการหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination index: r) (สมชาย วรกีเกษมสกุล 2557, หน้า 284) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$r = \frac{(R_H - R_L)}{N_H} \quad \text{or} \quad r = \frac{(R_H - R_L)}{N_L}$$

เมื่อ r แทน ค่าดัชนีอำนาจจำแนกรายข้อของข้อสอบข้อหนึ่งๆ

R_H แทน จำนวนผู้เข้าสอบในกลุ่มสูงที่ตอบข้อสอบข้อนั้นถูกต้อง

R_L แทน จำนวนผู้เข้าสอบในกลุ่มต่ำที่ตอบข้อสอบข้อนั้นถูกต้อง

N_H แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมดในกลุ่มสูง

N_L แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ

ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกและความหมาย

0.40 ขึ้นไป มีค่าอำนาจจำแนกสูงคุณภาพข้อสอบดีมาก

0.30-0.39 มีค่าอำนาจจำแนกปานกลางคุณภาพข้อสอบดี

0.20-0.29 มีค่าอำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำคุณภาพข้อสอบพอใช้

r ต่ำกว่า 0.20 ลงมามีค่าอำนาจจำแนกต่ำคุณภาพข้อสอบใช้ไม่ได้

r ติดลบ มีค่าอำนาจจำแนกตรงกันข้ามต้องตัดทิ้ง

ข้อสอบรายข้อของการพูดและการเขียนการหาค่าความยาก (Level of difficulty : p) โดยคำนวณจากสูตรของ D.R Whitney และ D.L Sabers (สมชาย วรภิเษมสกุล, 2557, หน้า 157-158) ดังนี้

$$P = \frac{(S_H + S_L) - (N_T)(X_{\min})}{N_T(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ P	แทน	ดัชนีความยากของข้อสอบที่ต้องการหา
S_H	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มสูงในข้อสอบข้อนั้น
S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มต่ำในข้อสอบข้อนั้น
X_{\max}	แทน	คะแนนสูงสุดที่ทั้งสองกลุ่มทำได้
X_{\min}	แทน	คะแนนต่ำสุดที่ทั้งสองกลุ่มทำได้
N_T	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งกลุ่มและสูงกลุ่มต่ำรวมกัน

ขอบเขตของค่าความยากง่ายและความหมาย

0.81-1.00	เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก
0.61-0.80	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย
0.41-0.60	เป็นข้อสอบที่ง่ายพอเหมาะ
0.21-0.40	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างยาก
0.00-0.20	เป็นข้อสอบที่ยากมาก

และการหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination index: r) (สมชาย วรภิเษมสกุล, 2557, หน้า 284) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$D = \frac{(S_H - S_L)}{N_H (X_{\max} - X_{\min})} \text{ or } D = \frac{(S_H - S_L)}{N_L (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ D	แทน	ค่าดัชนีอำนาจจำแนกรายข้อที่ต้องการหาค่า
S_H	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มสูงในข้อสอบนั้น
S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มต่ำในข้อสอบนั้น
X_{\max}	แทน	คะแนนสูงสุดที่ทั้งสองกลุ่มทำได้
X_{\min}	แทน	คะแนนต่ำสุดที่ทั้งสองกลุ่มทำได้
N_H	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมดในกลุ่มสูง
N_L	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ

ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกและความหมาย

0.40 ขึ้นไป	มีค่าอำนาจจำแนกสูงคุณภาพข้อสอบดีมาก
0.30–0.39	มีค่าอำนาจจำแนกปานกลางคุณภาพข้อสอบดี
0.20–0.29	มีค่าอำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำคุณภาพข้อสอบพอใช้
r ต่ำกว่า 0.20	ลงมามีค่าอำนาจจำแนกต่ำคุณภาพข้อสอบใช้ไม่ได้
r ติดลบ	มีค่าอำนาจจำแนกตรงกันข้ามต้องตัดทิ้ง

2.2.10 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการฟังและการอ่าน ที่ผ่านการคัดเลือกในข้อ 2.2.9 มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้ สูตร KR – 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน แบบทดสอบมีความเชื่อมั่น 0.86 การหาค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบการฟังและการอ่าน โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ธีรศักดิ์ อุณารมณณ์เลิศ, 2549, หน้า 59) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$r_n = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right\}$$

แทนค่าเมื่อ

K	หมายถึง จำนวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ
p	หมายถึง สัดส่วนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้น
q	หมายถึง สัดส่วนผู้ที่ตอบผิดในข้อนั้น (1-p)
S^2	หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

และการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการพูดและการเขียน โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach (Cecil R. Reynolds B. Livingston and Victor Willson อ้างถึงใน สำราญ กำจัดภัย, 2562, หน้า 86) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$\text{Coefficient Alpha } (\alpha) = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right)$$

เมื่อ α	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหรือแบบสอบถามทั้งฉบับ
k	แทน จำนวนข้อคำถามทั้งฉบับ
S_i^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนข้อคำถามแต่ละข้อ
S_T^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบทดสอบ

2.2.11 จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเกณฑ์การให้คะแนนฉบับสมบูรณ์ จากนั้นนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 36 ข้อ ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2.12 จัดพิมพ์ข้อสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วเป็นแบบทดสอบฉบับจริงเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองต่อไป

ตาราง 13 ตารางกำหนดทักษะการเรียนรู้ตามเนื้อหาของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบ Activity Based-Learning วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life

ที่	ทักษะการเรียนรู้	เนื้อหา ด้านภาษา	จำนวนข้อสอบ	
			ที่ออก ทั้งหมด	ที่ ต้องการ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Family	ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยคบทสนทนาและนิทานง่าย ๆ (ต 1.1 ป.4/4)	ทักษะการฟัง	4	2
	พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองเพื่อนและครอบครัว (ต 1.2 ป.4/4)	ทักษะการพูด	3	2
	พูด/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆใกล้ตัวตามที่ฟังหรืออ่าน (ต1.3 ป.4/2)	ทักษะการอ่าน	4	2
	พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองเพื่อนและครอบครัว (ต 1.2 ป.4/4)	ทักษะการเขียน	4	2

ตาราง 13 (ต่อ)

ที่	ทักษะการเรียนรู้	เนื้อหาทาง ภาษา	จำนวนข้อสอบ	
			ที่ออก ทั้งหมด	ที่ ต้องการ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง People around me	ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนาและนิทานง่าย ๆ (ต 1.1 ป.4/4)	ทักษะการฟัง	4	2
	พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล (ต 1.2 ป. 4/1)	ทักษะการพูด	3	1
	เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์หรือ เครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยค และข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน (ต1.1 ป.4/3)	ทักษะการอ่าน	4	2
	พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล (ต 1.2 ป.4/1)	ทักษะการเขียน	4	2
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Telling the time	ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนาและนิทานง่าย ๆ (ต 1.1 ป.4/4)	ทักษะการฟัง	4	2
	พูดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว (ต 1.3 ป.4/3)	ทักษะการพูด	2	1
	เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์หรือ เครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยค และข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน ต 1.1 ป.4/3)	ทักษะการอ่าน	4	2
	พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล (ต 1.2 ป.4/1)	ทักษะการเขียน	4	1

ตาราง 13 (ต่อ)

ที่	ทักษะการเรียนรู้	เนื้อหา ทางภาษา	จำนวนข้อสอบ	
			ที่ออก ทั้งหมด	ที่ ต้องการ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Places to visit	ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนา และนิทานง่าย ๆ (ต 1.1 ป.4/4)	ทักษะการ ฟัง	4	2
	พูดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่อง ต่าง ๆ ใกล้ตัว (ต 1.3 ป.4/3)	ทักษะการ พูด	2	1
	เลือก/ระบุภาพหรือสัญลักษณ์หรือ เครื่องหมายตรงตามความหมายของ ประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน (ต 1.1 ป.4/3)	ทักษะการ อ่าน	4	2
	พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสาร ระหว่างบุคคล (ต 1.2 ป.4/1)	ทักษะการ เขียน	4	2
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Buying and Selling things	ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนาและนิทานง่าย ๆ (ต 1.1 ป.4/4)	ทักษะการ ฟัง	4	2
	พูดแสดงความรู้สึกรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่อง ต่างๆ ใกล้ตัวและกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบ ที่ฟัง (ต 1.2 ป.4/5)	ทักษะการ พูด	2	1
	ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนา และนิทานง่าย ๆ (ต 1.1 ป.4/4)	ทักษะการ อ่าน	4	2
	พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ ง่าย ๆ (ต 1.2 ป.4/3)	ทักษะการ เขียน	4	2
รวม			71	36

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ

การสร้างและหาคุณภาพของแบบสอบถาม ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

2.3.1 ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เพื่อนำมาวิเคราะห์และใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม

2.3.2 ศึกษาวิธีการสร้างและสร้างเครื่องมือจากทฤษฎี หลักการ แนวคิด และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบและให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

2.3.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.3.5 นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้อง เหมาะสมของภาษา การใช้ถ้อยคำ โดยคณะผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมที่ตรวจแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากนั้นนำผลการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) หากพบว่า มีค่าระหว่าง 0.80–1.00 แสดงว่า แบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าดัชนีสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหาอยู่ในระดับดี

2.3.6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญไปนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

2.3.7 จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ และนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียว และมีการวัดก่อนการทดลอง 1 ครั้ง และหลังการทดลอง 1 ครั้ง (One Group Pretest Posttest Design) เขียนเป็นรูปแบบการทดลอง ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 14 รูปแบบการวิจัย One Group Pretest Posttest Design กลุ่มเดียวทดสอบก่อน และหลังรูปแบบการทดลอง

ก่อนการทดลอง	ตัวแปรทดลอง	หลังการทดลอง
$O_{pretest}$	X	$O_{posttest}$

$O_{pretest}$ คือ การวัดตัวแปรตามก่อนการทดลอง (Pretest) อันได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

X คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

$O_{posttest}$ คือ การวัดตัวแปรตามหลังการทดลอง (Posttest) อันได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนยางออย จำนวน 14 คน โดยดำเนินการทดลองตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ชี้แจงให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการวิจัยทราบถึงแผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อให้ทุกคนเข้าใจตรงกันและปฏิบัติกิจกรรมได้ถูกต้อง

2.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มตัวอย่าง ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.4 ทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วย
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชุดเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน

2.5 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรม
การเรียนรู้ แล้วบันทึกคะแนนไว้เปรียบเทียบกับเกณฑ์วัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อ
กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้
กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล คำนวณค่าสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป
ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life
ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1/E_2
 2. การเปรียบเทียบเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for
Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้สถิติ
Dependent Sample t-test และเปรียบเทียบหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 75
โดยใช้สถิติ One Samples t-test
 3. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์โดยการแจกแจง
ความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
 4. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า
วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based
Learning) มาตรวจให้คะแนนตามแนวคิดของ บุญชม ศรีสะอาด (2556, หน้า 82) แสดง
ระดับค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ โดยกำหนดดังนี้
- 5.1 เกณฑ์ในการตอบแบบสอบถามที่แสดงความคิดเห็นในแต่ละข้อ
คำถามในระดับใดระดับหนึ่งเพียงระดับเดียว คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อย
ที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ความพึงพอใจระดับมากที่สุด	ระดับคะแนน	5
ความพึงพอใจระดับมาก	ระดับคะแนน	4
ความพึงพอใจระดับปานกลาง	ระดับคะแนน	3
ความพึงพอใจระดับน้อย	ระดับคะแนน	2
ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด	ระดับคะแนน	1

5.2 การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ เมื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลผลข้อมูลไว้ 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 82)

มากที่สุด	ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายความว่า	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ
มาก	ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายความว่า	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ
ปานกลาง	ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายความว่า	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ
น้อย	ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายความว่า	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ
น้อยที่สุด	ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายความว่า	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1.1 หาค่า IOC (Index of item objective congruence) ของคุณภาพของเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงของแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยการคำนวณความสอดคล้องระหว่างเครื่องมือกับเนื้อหา (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551, หน้า 96) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเครื่องมือกับเนื้อหา

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 ค่าความยาก (Difficult) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560, หน้า 97)

สูตร

$$p = \frac{R_u + R_l}{2f}$$

เมื่อ p แทน ระดับความยาก

R_u แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบข้อนั้นถูก

R_l แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบข้อนั้นถูก

f แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำซึ่งเท่ากัน

1.3 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560, หน้า 97)

สูตร

$$r = \frac{R_u - R_l}{f}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนก

R_u แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบข้อนั้นถูก

R_l แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบข้อนั้นถูก

f แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำซึ่งเท่ากัน

1.4 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูลดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ธีรศักดิ์ อุณหารมณเลิศ, 2549, หน้า 59) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$r_n = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right\}$$

แทนค่าเมื่อ

- K หมายถึง จำนวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ
 p หมายถึง สัดส่วนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้น
 q หมายถึง สัดส่วนผู้ที่ตอบผิดในข้อนั้น (1-p)
 S^2 หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

2.1 การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2528, หน้า 49) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x / N}{A} \times 100$$

E_1 แทน ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยและทำใบงานของจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ได้คะแนนร้อยละ 75

- $\sum x$ แทน ค่าคะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบย่อย
 N แทน ค่าจำนวนผู้เรียน
 A แทน ค่าคะแนนเต็มของกิจกรรมระหว่างปฏิบัติ

$$E_2 = \frac{\sum Y / N}{B} \times 100$$

E_2 แทน ค่าเป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพของผลลัพธ์และการหาประสิทธิภาพของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) หลังการเรียนรู้เสร็จสิ้น

ΣY แทน ค่าคะแนนรวมของผู้เรียนจากการทดสอบผลลัพธ์รวม

N แทน ค่าจำนวนกลุ่มผู้เรียน

B แทน ค่าคะแนนเต็มของการทดสอบผลลัพธ์

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 83) โดย คำนวณจากสูตรดังนี้

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n \Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

แทนค่าเมื่อ

t หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติจากตารางแจกแจงปกติเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D หมายถึง ค่าผลต่างของคะแนนแต่ละคู่

n หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่ของตัวอย่าง

2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนโดยใช้สถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.3.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean)

โดยใช้สูตรในการวิเคราะห์ข้อมูล (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 105) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\Sigma x}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทนค่า ค่ะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทนค่า ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	N	แทนค่า จำนวนกลุ่มข้อมูลทั้งหมด

2.3.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สูตรในการวิเคราะห์ข้อมูล (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 106)

โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน ค่าคะแนนแต่ละตัว
	N	แทน ค่าจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	\sum	แทน ค่าผลรวม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครึ่งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

t แทน ค่าสถิติที่ได้จากการทดลองค่าที่ชนิดสองกลุ่มไม่อิสระกัน

(Dependent samples t – test)

E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งหาได้จาก ค่าร้อยละของคะแนนรวมเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากการทำใบงานและ แบบทดสอบย่อยหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ จากจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ ที่พัฒนาขึ้นหลังการเรียนเสร็จสิ้น ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75

t แทน สถิติที่ใช้ t-test (Dependent Samples)

** แทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

* แทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75
2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ทดสอบโดยใช้สถิติ Dependent Samples t-test
3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75
 - 1.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปรากฏดังตาราง 14

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)

แผนการ จัดการเรียนรู้	คะแนนระหว่างเรียน				ร้อยละ
	คะแนนเต็ม	N	\bar{X}	S.D.	
แผนที่ 1	20	14	17.9	1.64	82.14
แผนที่ 2	20	14	17.4	1.65	86.80
แผนที่ 3	20	14	16.4	1.60	81.80
แผนที่ 4	20	14	16.4	1.78	81.80
แผนที่ 5	20	14	16.6	1.70	82.90
รวมระหว่างเรียน	100	14	84.57	8.36	84.57

จากตาราง 15 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบย่อยแต่ละกิจกรรม (E_1) เท่ากับ 84.57 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 84.57 ของคะแนนเต็ม ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 75

1.2 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปรากฏดังตาราง 15

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (E_2)

ประสิทธิภาพ ด้าน	คะแนนเต็ม	จำนวนนักเรียน	กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน		
			\bar{X}	S.D.	%
E_1	100	14	84.57	8.36	84.57
E_2	40	14	32.36	2.44	80.89
สรุปผล			E_1 / E_2 เท่ากับ 84.57/80.89		

จากตาราง 16 พบว่า ค่าประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.57/80.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ทดสอบโดยใช้สถิติ Dependent Samples t-test ปรากฏผลดังตาราง 17

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ทดสอบโดยใช้สถิติ Dependent Samples t-test

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	14	40	9.87	3.433	55.099**	0.00
หลังเรียน	14	40	32.36	4.540		

** ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 17 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ปรากฏผลดังตาราง 17

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

รายการความพึงพอใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านครูผู้สอน			
1.1 ครูมีบุคลิกภาพ การแต่งกายและการพูดจาเหมาะสม	4.78	0.42	มากที่สุด
1.2 ครูใช้วิธีการสอนและใช้สื่ออย่างหลากหลาย	4.64	0.49	มากที่สุด
1.3 ครูตั้งใจสอน ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการทำกิจกรรม	4.71	0.46	มากที่สุด
1.4 ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย	4.21	0.80	มาก
1.5 ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน	4.71	0.46	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.61	0.53	มากที่สุด
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
2.1 กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน	4.5	0.51	มาก
2.2 กิจกรรมการเรียนสนุกและน่าสนใจ	4.64	0.49	มากที่สุด
2.3 ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	4.28	0.46	มาก
2.4 ครูจัดบรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนการสอน	4.64	0.49	มากที่สุด
2.5 นักเรียนมีความสุขขณะจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.71	0.46	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.55	0.49	มากที่สุด
3. ด้านเนื้อหาและความรู้			
3.1 เนื้อหาที่สอนน่าสนใจทันสมัยนำไปใช้ได้จริง	4.5	0.51	มาก
3.2 เนื้อหาที่สอนเหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน	4.64	0.49	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาที่สอนไม่ง่ายหรือยากจนเกินไป	4.28	0.46	มาก
3.4 นักเรียนได้รับความรู้และเข้าใจในเนื้อหาที่ครูสอน	4.64	0.49	มากที่สุด

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการความพึงพอใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
3.5 หลังการจัดกิจกรรมนักเรียนได้รับความรู้จากเรื่องที่ครูสอนเพิ่มขึ้น	4.71	0.46	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.55	0.49	มากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผล			
4.1 ครูแจ้งเกณฑ์การประเมินผลล่วงหน้า	4.78	0.42	มากที่สุด
4.2 การให้คะแนนเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล	4.85	0.36	มากที่สุด
4.3 ผู้เรียนได้รับการประเมินครบทั้ง 4 ทักษะ (การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน)	4.35	0.63	มาก
4.4 นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน	4.35	0.63	มาก
4.5 ครูประเมินผลอย่างยุติธรรม	4.85	0.36	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.64	0.48	มากที่สุด
เฉลี่ยทุกด้าน	4.55	0.51	มากที่สุด

จากตาราง 18 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เฉลี่ยทุกด้านความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.51) เมื่อพิจารณารายด้าน ค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านการวัดและประเมินผล ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.48) ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการกิจกรรมการเรียนรู้และด้านเนื้อหาและความรู้ ความพึงพอใจอยู่ในระดับเท่ากันคือ ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.49)

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายในระหว่างดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้สังเกตจากการเรียนการสอน โดยการสัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ การสนทนากับนักเรียน

และการสังเกตพฤติกรรมแล้วบันทึกหลังการสอน นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียน ด้วยกิจกรรมที่ผู้วิจัย พัฒนาขึ้นสามารถสรุปแยกเป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

4.1 การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตัวเอง มากกว่าการฟังครูผู้สอนในห้องเรียนหรือการท่องจำ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้มากขึ้น

ภาพประกอบ 4 กิจกรรมการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My family

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน สัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ และการสนทนากับนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน และมีท่าทาง สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส และทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนได้เป็นอย่างดี

“พวกเราชอบการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 1, สัมภาษณ์, 19 มกราคม 2566)

“วันนี้หนูสนุกมากเลยคะ คุณครู” (นักเรียนคนที่ 2)

(นักเรียนคนที่ 2, สัมภาษณ์, 19 มกราคม 2566)

“ผมชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษครับ” (นักเรียนคนที่ 3)

(นักเรียนคนที่ 3, สัมภาษณ์, 19 มกราคม 2566)

4.2 การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน นอกจากนักเรียนจะได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตัวเองแล้วยังส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการทำงานและการทำงานเป็นทีมช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในห้องเรียน

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน สัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการและการสนทนากับนักเรียน พบว่า ที่เรียนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ จากสถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) ส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออก มีความกระตือรือร้นและอยากออกมาร่วมกิจกรรมกับเพื่อน มีรายละเอียดดังนี้

“คุณครูชาววันนี้หนูได้เป็นแม่ค้าขายแตงโม ขายของให้เพื่อน ๆ สนุกดีค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 4, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2566)

“คุณครูครับวันนี้ผม ได้เป็นคนไปซื้อผลไม้ที่ตลาดกับเพื่อนด้วยครับ”

(นักเรียนคนที่ 5, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2566)

ภาพประกอบ 5 กิจกรรมการเรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง (Simulation) หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Buying and Selling Things

4.3 ด้านความพึงพอใจที่มีของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน นักเรียนมีความพึงพอใจอย่างมาก สามารถสรุปผลได้ดังนี้

4.3.1 ด้านครูผู้สอน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการจัดกิจกรรมเรียนรู้ในด้านของครูผู้สอน อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูจัดการเรียนรู้ที่ไม่เน้นการบรรยาย แต่มีการ จัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติซึ่งทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม จากการสัมภาษณ์ นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ นักเรียนมีความคิดเห็น ดังนี้

“หนูชอบมากคะ ได้แสดงจริง ๆ พอได้ลงมือทำตื่นเต้นมากเลยคะ”

(นักเรียนคนที่ 6, สัมภาษณ์, 27, มกราคม 2566)

4.3.2 ด้านการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูออกแบบการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน จากการสัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ นักเรียนมีความคิดเห็น ดังนี้

“ผมชอบที่ได้ซื้อของใช้จริง เหมือนกับตอนที่แม่ซื้อให้ไปซื้อของใน หมู่บ้านครับ”

(นักเรียนคนที่ 7, สัมภาษณ์, 27 มกราคม 2566)

“แต่ก่อนผมไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แต่พอได้เรียนแล้ว ได้นำมาใช้จริง ๆ ทำให้กล้าแสดงออกและจำคำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นครับ”

(นักเรียนคนที่ 8, สัมภาษณ์, 27 มกราคม 2566)

4.3.3 ด้านเนื้อหาและความรู้

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับ มากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เนื้อหาที่นำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเนื้อหาที่ไม่ยาก หรือง่ายจนเกินไป มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน อีกทั้งยังมีความทันสมัยเกี่ยวข้องกับ ชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้เมื่อเจอสถานการณ์ในชีวิตจริงได้

4.3.4 ด้านการวัดและประเมินผล

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูแจ้งเกณฑ์การวัดและประเมินผลไว้ล่วงหน้า การให้คะแนนก็เป็นไปอย่างสมเหตุสมผล นักเรียนมีความคิดเห็นดังนี้

“คุณครูได้แจ้งเกณฑ์การให้คะแนนล่วงหน้า ว่าแต่ละข้อได้คะแนน อย่างไร ได้ละเอียดและเข้าใจคะ”

(นักเรียนคนที่ 9, สัมภาษณ์, 7 กุมภาพันธ์ 2566)

“คุณครูให้คะแนนนักเรียนตามเกณฑ์ที่บอกไว้ค่ะ ทำให้พวกหนูเข้าใจและพยายามทำข้อสอบให้ได้คะแนนเยอะ ๆ ค่ะ”

(นักเรียนคนที่ 9, สัมภาษณ์, 7 กุมภาพันธ์ 2566)

ภาพประกอบ 6 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง People around me

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน สัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการ และการสนทนากับนักเรียน พบว่า นักเรียนส่วนมากชอบการเรียนการสอนที่ตนเองได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้มากกว่าการเรียนรู้แบบครูบรรยาย แล้วนักเรียนนั่งฟังเพียงอย่างเดียว จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจากการเรียนรู้ จากสถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-Play) กิจกรรมเชิงสำรวจ การฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ (One-minute Paper) และการทำงานร่วมกับผู้อื่น จนเกิดทักษะและองค์ความรู้จากกิจกรรมที่ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เป็นการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายตามที่กำหนดไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปผลตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สรุปผล
6. อภิปรายผล
7. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล 4 ชนิด ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
3. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล ติดต่อประสานงานเพื่อทดลองวิจัยกับผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านยางงอย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2
2. ทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน จำนวน 15 ชั่วโมง
4. ทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน และทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
5. นำข้อมูลมาวิเคราะห์สรุป และอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1/E_2
2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้สถิติค่าที่ t-test ชนิด dependent Samples
3. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
4. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มาตรวจให้คะแนนแสดงระดับค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ โดยกำหนด ดังนี้

5.1 เกณฑ์ในการตอบแบบสอบถามที่แสดงความคิดเห็นในแต่ละข้อคำถามในระดับใด ระดับหนึ่งเพียงระดับเดียว คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ความพึงพอใจระดับมากที่สุด	ระดับคะแนน	5
ความพึงพอใจระดับมาก	ระดับคะแนน	4
ความพึงพอใจระดับปานกลาง	ระดับคะแนน	3
ความพึงพอใจระดับน้อย	ระดับคะแนน	2
ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด	ระดับคะแนน	1

5.2 การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ เมื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลผลข้อมูลไว้ 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 82)

ที่สุด	ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
	ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
ปานกลาง	ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
	ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
น้อยที่สุด	ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สรุปผล

ผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปผล ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 84.57/80.92 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.51)

อภิปรายผล

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลในประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.57/80.89 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำใบงานในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 84.57 และได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 80.89 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ออกแบบ ทำการตรวจสอบและประเมินคุณภาพกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยผู้เชี่ยวชาญ และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนเพื่อตรวจสอบความง่าย และอำนาจจำแนก ในทุกขั้นตอนมีการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ทำให้ได้กิจกรรมการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ โดยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดำเนินตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาการเรียนรู้ในแต่ละแผนการเรียนรู้ จากเรื่องที่นักเรียนคุ้นเคยหรือมีอยู่ในชีวิตประจำวัน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และจัดแผนการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรมหรือเรื่องที่ตนเองคุ้นเคย จะส่งผลให้เกิดการกระกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน สอดคล้องกับ เพ็ญนภา ตลับกลาง (2562, หน้า 49) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขื่อนเขต พบว่าหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง Buehl (2001, อ้างถึงใน เพ็ญนภา ตลับกลาง, 2562, หน้า 49) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานว่าจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่เปลี่ยนรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปจากเดิม

คือ เปลี่ยนจากการให้นักเรียนนั่งเรียนเพียงอย่างเดียวเป็นกิจกรรมที่ปฏิสัมพันธ์หรือกิจกรรมเชิงรุก และสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, หน้า 8-9) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ว่าเรียนรู้เชิงรุก หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งนำกิจกรรมเป็นที่ตั้งเพื่อที่จะฝึกหรือพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ วิเคราะห์ สังเคราะห์หลักสูตร เนื้อหา วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบกับการตรวจสอบเครื่องมือของผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ให้เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของผู้เรียน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ ศึกษา ค้นคว้าความรู้ และลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ตามความรู้ ทักษะและประสบการณ์ของผู้เรียน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน ผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจากการเล่นเกม การทดลอง การสร้างสรรค์ผลงาน และการทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม และมีการวางแผนในการใช้สื่อที่ดี (ศศิธร ลิขจันทร์พร, 2556, หน้า 13) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ญัฐพร พรหมวัง (2562, หน้า 156) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไข การกระทำ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดอังกฤษโดยใช้ Activity Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของชุดการสอนเท่ากับ 0.72 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ .05

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ผ่านการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำกิจกรรมกลุ่ม การเรียนรู้จากสถานการณ์จนเกิดทักษะ และองค์ความรู้จากกิจกรรมที่ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ส่งผลให้บรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.49) จากการประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านครูผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านเนื้อหาและความรู้ และด้านการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยขอเสนอในแต่ละด้าน ดังนี้

3.1 ด้านครูผู้สอน

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ในด้านของครูผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูจัดการเรียนรู้ที่ไม่เน้นการบรรยาย แต่มีการจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติซึ่งทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมห้องและครูผู้สอน อีกทั้งครูยังมีการชมเชย ปรบมือเพื่อสร้างกำลังใจให้ผู้เรียนกล้าที่จะลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยความมั่นใจและความสนุกสนานกับกิจกรรมที่เข้าร่วมกับเพื่อน นอกจากนี้ครูยังให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกในการดำเนินการจัดกิจกรรมของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

3.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้ด้วยตนเองและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ผ่านการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนและมีความสุขสนุกสนานทุกครั้งเมื่อมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.3 ด้านเนื้อหาและความรู้

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้และเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเนื้อหาที่นำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน อีกทั้งยังมีความทันสมัยเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้เมื่อเจอสถานการณ์ในชีวิตจริงได้

3.4 ด้านการวัดและประเมินผล

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูแจ้งเกณฑ์การวัดและประเมินผลไว้ล่วงหน้า การให้คะแนนก็เป็นไปอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งผู้เรียนได้รับการประเมินครบทั้ง 4 ทักษะ และยังมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน อีกทั้งครูยังให้ความสำคัญกับการวัดและประเมินผล และให้การประเมินผลกับผู้เรียนทุกคนอย่างยุติธรรม

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเป็นอีกวิธีที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น เพราะการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีลักษณะการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิด แก้ปัญหาและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติผ่านกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนในห้องเรียน ผู้เรียนจึงเกิดความสนใจและพอใจกับการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอารีย์ พันธุ์มณี (2542, หน้า 198) กล่าวว่าความพึงพอใจในการเรียนรู้นั้นมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ ที่ครูควรส่งเสริมให้เด็กเพื่อส่งผลต่อการเรียนรู้ ซึ่งนักเรียนมีอิสระในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ครูคอยแนะนำและอำนวยความสะดวกในการดำเนินการแก้ปัญหาของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับธนัฐพร พรมวง (2562, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอแนะปฏิบัติ ดังนี้

- 1.1 ครูผู้สอนควรมีการวางแผนที่ดีก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการจัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้ที่ระบุดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ให้พร้อม เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามแผนที่วางไว้
- 1.2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ครูผู้สอนควรให้นักเรียนทุกคนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวก ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เสริมแรงให้กับนักเรียน และสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีให้กับนักเรียน
- 1.3 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมและมีบทบาทในการเรียนรู้ โดยการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เพราะฉะนั้นครูผู้สอนจึงควรกำหนดเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม
- 1.4 ครูควรเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับรายวิชาที่สอน เหมาะสมกับผู้เรียน และบริบทของโรงเรียน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ผู้วิจัยขอเสนอแนะปฏิบัติ ดังนี้

- 2.1 ควรมีการศึกษาและพัฒนาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานในระดับชั้นเรียนอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมทักษะและยกระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
- 2.2 ควรมีการศึกษาและพัฒนาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในเนื้อหาหรือกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อเป็นการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้ครบทั้ง 8 กลุ่มสาระ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- 2.3 ควรมีการศึกษาและพัฒนาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยนำมาบูรณาการหรือผสมผสานกับเทคนิคอื่น ๆ ตามบริบทของสถานศึกษา ที่เกี่ยวข้องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- _____. (2557). *แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูป
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ, (หน้า 10)* กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการ
และมาตรฐานการศึกษา.
- _____. (2562). *คู่มือแนวทางการจัดการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ตามความเข้มข้น 3 ระดับสู่สากล*, กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการ
และมาตรฐานการศึกษา.
- กัญญา ชัยรัตน์ (2554). *กลวิธีการสอน*. เข้าถึงได้จาก <http://teacherkanya.blogspot.com/2011/07/blog-post.html> 20 มิถุนายน 2564.
- กรรณิกา ปัญญาดี. (2558). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกออนไลน์เพื่อพัฒนา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ 3 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*.
วิทยานิพนธ์ ค.อ.บ. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- กรมวิชาการ. (2544). *แนวทางการบริหารการบริการหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*.
กรุงเทพฯ: ศรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*.
กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- กัณฑ์ณัย วรจิตติพล. (2542). *การพัฒนาแบบฝึกการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏนครปฐม
จังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จินดา งามสุทธิ. (2556). *การพูด*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.
- ชาติรี เกิดธรรม. (2545). *เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2553). *การออกแบบพัฒนาโปรแกรมบทเรียนและบทเรียนบนเว็บ*.
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ณัฐพร พรหมวัง. (2562). การพัฒนาชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟัง-พูด เจตคติ และความมั่นใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). นวัตกรรมการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการเขียนหนังสือสำหรับครูและผู้บริหาร กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- ทวีศักดิ์ ชูมา. (2560). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบกลวิธีการสื่อสาร. วารสารมหาจุฬาริชาการ, 3(1), 125-137.
- ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ และพิรุณ อนวัชศิริวงศ์. (2559). การอ่านมหัศจรรย์แห่งสุขภาพ-สุขชีวิต. กรุงเทพฯ: แปลนปรินติ้ง.
- ทิตนา แชมมณี. (2536). กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: นิซินแอดเวอร์ไทซิงกรุ๊ป.
- _____. (2545). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2547). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรศักดิ์ อุ่นอารมณเลิศ. (2559). เครื่องมือวิจัยทางการศึกษา: การสร้างและการพัฒนา. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฐปทอง กว่างสวัสดิ์. (2549) คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นพรัตน์ ทองมาก. (2558). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้รูปแบบปฏิบัติเป็นฐานการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลตราด อำเภอเมือง จังหวัดตราด. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- นฤมล มณีงาม. (2547). การพัฒนาโปรแกรมสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการประหยัดพลังงานตามหลักการเรียนรู้ด้วยการรับใช้สังคม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นันทา กุมภา. (2554). การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสร้างแผนที่ความคิด เรื่อง My house and home สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศษ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- นิภาพร บุญกุลศ. (2557). การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้ชุดกิจกรรมการเล่านิทานและบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2553). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1 (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2560). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเรือน จันทร์โต. (2546). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประสาธน์ เมืองเฉลิม. (2554). วิจัยการเรียนการสอน. มหาสารคราม: อภิชิตการพิมพ์.
- ปราณี กองจินดา. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการคิดเลขในใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบชิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- ปราณี หล้าเป็นสะ. (2559). การหาคุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผล. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- ปิยะนุช แจ่มหม้อ. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การค้นคว้าอิสระ กศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

- พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ และคณะ. (2544). *ภาวะวิกฤตและยุทธศาสตร์การพัฒนา คณะครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ เพื่อปฏิรูปการศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษา แห่งชาติ ระยะที่ 9-10 (พ.ศ.2545-2554)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานปฏิรูปวิชาชีพครู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- พรสวรรค์ สิป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุค ใหม่*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พิชิต ฤทธิ์จรรยา. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อิง: ปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- พิสมร ชูเอม. (2561). *การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เพ็ญนภา ตลับกลาง. (2562). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน วัดเข็ญเขต*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- แพรวพรรณ สมทรัพย์. (2545). *การสร้างแผนการสอนที่ใช้เกมประกอบการสอน คณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภัทรารตี ยวนชื่น. (2553). *การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนตามแนว ทฤษฎีธรรมชาติกับแนวการสอนแบบเดิม*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภัทรสร นรเหรียญ, ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน. (2562). *การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ร่วมกับสื่อประสมเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- มณี แก้วมณี, (2554). ผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและเล่าเรื่องที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดหัวกระสังข์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- มนต์ชัย เทียนทอง. (2551). “เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ Mentor Coached Think-Pair Share เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนรู้ออนไลน์.” วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ 18(1), หน้า 99-105.
- มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา. (2542). การพัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย. ค.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เยาวเรศ ภัทติจิตฺต. (2557) , *Active Learning* กับการพัฒนาผู้เรียนในศตวรรษที่ 21. นครสวรรค์: สาขาวิชาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- รัชนิกร ทัพชัย. (2552). การพัฒนาระบบการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กรณีศึกษาการแก้ปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์ วท.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยการจัดการเรียนรู้ผ่านพอดคาสต์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองกุงศาลาหน้าเที่ยงวิทยากร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2545). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณวิษา บันคุ้ม, นัทธี เพชรบุรี. (2563). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนวัดไผ่แตง อ.เมือง จ.ลพบุรี. : วิจัยเพื่อการพัฒนานวัตกรรมสู่ความยั่งยืน การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ 15-16 กรกฎาคม 2563. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

- วัชรีย์ บุรณสิงห์ และนิรมล ศตวุฒิ. (2542). การอ่านเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ ด้านหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วันเพ็ญ วัฒฐานะ. (2558). การจัดการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านและศึกษาพฤติกรรมกรรมการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตะปอนน้อย จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วัชรีย์ เกษพิชัยณรงค์ และคณะ. (2557). การเรียนเชิงรุกและเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนเชิงรุก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศศิธร ลิขจันทร์พร. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชัน เพื่อการศึกษาบนอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 9(4), 13-26.
- สงบ ลักษณะ. (2544). การเรียนการสอนที่ยืดหยุ่นเป็นสำคัญเสริมสร้างหรือทำลายการศึกษา, *สานปฏิรูป*, 18(43), 76-77.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากลระดับชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- สถาพร พฤษณีกุล. (2558). การจัดการเรียนการสอนแบบ *Active Learning* โครงการจัดการความรู้ (Knowledge Management) มหาวิทยาลัยบูรพา เข้าถึงได้จาก https://km.buu.ac.th/article/frontend/article_detail/141 3 มกราคม 2565.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). แนวทางการนิเทศเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (*Active Learning*) ตามนโยบายลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำราญ กำจัดภัย. (2562). สถิติเพื่อการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน (ฉบับปรับปรุง). สกนนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ลำลี รักสุทธิ. (2546) เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนและเขียนแผนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

- สิริพร ทิพย์คง. (2545). *หลักสูตรและการสอนคณิตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- สิริวรรณ พรหมโชติ. (2542). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สุดศิริ ศิริคุณ. (2543). *การใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยโปรแกรม ซี ไอ อาร์ ซี (CIRC) เพื่อพัฒนาความสามารรถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม”
- สุภัตรา กองทรัพย์. (2548). *การพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2532). *การสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยมศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2551). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2551). *การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สมจิตต์ สินธุชัย. (2560). *การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเสมือนจริง: นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน*. *วารสารทหารบก*, 18(1), 29–38.
- สมชาย วรกีเกษมสกุล. (2557). *การวัดและประเมินผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 6).
 อุดรธานี: โรงพิมพ์อักษรศิลป์.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). *การวัดผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- _____. (2549). *การวัดผลการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.

- สมบัติ ท้ายเรือคำ, (2551) *ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*.
 มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบูรณ์ ต้นยะ. (2545). *การประเมินทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สมพร เชื้อพันธ์. (2547). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบสร้างองค์
 ความรู้ด้วยตนเองกับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
 พระนครศรีอยุธยา: สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- สมยศ นาวีการ. (2549). *การบริหารและพฤติกรรมองค์กร* (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ:
 บรรณกิจ.
- อารีย์ พันธุ์มณี. (2542). *จิตวิทยาการสอน*. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ 1999.
- อัครนัย ขวัญอยู่. (2558). *แนวทางการแก้ปัญหาโรงเรียนขนาดเล็ก*. รายงานดีที่อาร์ไอ,
 (113), 1-16.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบทางภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- Aslam, A., & Mazher. (2015). *Enhancing communication skills of ESL primary
 students through activity-based learning*. *European Journal of Language
 Studies*, 2(1), 1-15.
- Arapoff, N. (1975). *Writing: A Thinking Process*. *English Teaching Forum*, 13, 233-234.
- Awasthi, D. (2014). *Activity-based Learning Methodology can bring
 improvement in quality of education in India*. *Research paper of GLRA –
 Global Journal for Research Analysis*, 3(August).
- Ayotola, A., & Ishola, A. (2013). *Preparation of Primary Teachers in Pupil Centered
 Activity-Based Mathematics Instructions and Its Model*. *Proceeding In 1st
 Annual International Interdisciplinary Conference*. Azores: Portugal.
- Bartz, W. H. (1979). *Teaching Oral Communication in the Foreign Language
 Classroom*. *Language in Education Theory and Practice*. Virginia: The
 Centre for Applied Linguistics.
- Burmeister. (1978). *Reading strategies for secondary school teachers*. Massachusetts:
 Addison Weley.

- Buehl, D. (2001). *Classroom strategies for interactive learning*. Newark, DE: International Reading Association.
- Byrne, D. (1988). *Teaching writing skills*. London New York: Longman.
- Carr, E.M. (1983). The Effect of Inference Training of Children's Comprehension of Expository Text, *Journal of Reading*. 15(3), 1–8.
- Carroll, Brenda Joseph. (1982), *Testing Communicative Performance*. New York: the Viking.
- Cohen, D.A. (1964). *Assessing Language Ability in the Classroom*. Boston: Heinle & Heinle Publishers.
- German, E.& Lestari,D.E. (2020). The Implementation of Activity Based Learning (ABL) Method at Elementary School to Enhance Students' Speaking Skills. *International journal of community service learning*, 4(3), 223–228.
- Finocchiaro, M. & Sako, S. (1983). *Foreign Language Testing: A Practical Approach*. New York: Regents.
- _____. M., & Brumfit, C. (1983). *The functional national approach: From Theory to practice*. New York: Oxford University Press.
- Flowerdew, J & Miller, L. (2005). *Second Language Listening: Theory & Practice*. UK: Cambridge University Press.
- Hag, K., & Bangash. (2017). *Development of speaking skills through activity based learning at elementary level*. *Eurasian journal of education research*, 69(241–252).
- Haq, Khurram and Bangash. (2019) Development of Reading Skill through Activity Based Learning at Grade–VI in Khyber Pakhtunkhwa. *Eurasian journal of education research*, 41(1), 85–104. <https://eric.ed.gov/?id=EJ1217856>
- Haq. (2016). *Development of language skills through activity–based learning at grade–VI in Khyber Pakhtunkhwa*. Ph.D. dissertation, Faculty of Arts and Social Sciences Northern University, Nowshera Pakistan.
- Harmer, J. (1991). *The Practice of English Language Teaching*. New York: Longman.

- Harmer, J. (2007). *The practice of English language teaching*: Harlow, Essex: Pearson Education, c2007.
- Harris, D.P. (1996). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw–Hill Book Company.
- Harris, L. A. & Carl B.S. (1980). *Reading Instruction: Diagnostic Teaching in the Classroom* (3rd ed.). New York: Richard C. Owen.
- Hubbard, P. (1983). *A Training Course of TELF*. Oxford: Oxford University Press.
- Jean–Pol Martin. (1980). *Learning by Teaching: Developing Transferable Skills*. Retrieved https://isecosmetic.com/wiki/Learning_by_teaching May 9th, 2022.
- Johnson, K. & Morrow, K. (1981). *Communication in the Classroom*. London: Longman.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____. (1989). *Foreign and Second Language Learning: Language acquisition research and its implications for the classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Madsen, H. (1995). *Techniques in Testing*. New York: Oxford University Press.
- Martin, J.–P. (1985). *Zum Aufbau didaktischer Teilkompetenzen beim Schüler. Fremdsprachenunterricht auf der lerntheoretischen Basis des Informationsverarbeitungsansatzes*.
- Mazur, E. (1997). *Peer Instruction: A User's Manual*. New Jersey: Prentice Hall.
- Okwudishu, A. U. (2011). *Trainer guide to the use of manual of the best practices and methods of facilitating in basic literacy program me. A lead papers presented during a work shop on developing Manual of Best Practices at Enugu. Nigeria*.
- Raimes, A. (1987). *Techniques in Teaching Writing*. Oxford: Oxford University Press.
- Reid, J. M. (1993). *Teaching ESL Writing*. New Jersey: Regents/Prentice Hall.
- Smith, N.B. (1963). *Reading Instruction for Today's Children*. New Jersey: Prentice Hall.
- Scott, R. (1981). *“Speaking” in Communication in the Classroom*. London: Longman.

- Underwood, M. (1989). *Teaching Listening*. New York: Longman Inc.
- Valette, R. M. (1977). *Modern Language Testing* (2nd ed.). New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- White, R., & Arndt, V. (1991). *Process Writing*. London New York: London.
- Widdowson, H.G. (1986). *Teaching language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.
- Zahoor-ul-Haq, Khurram, B. A. & Bangash, A. K. (2019). Development of Reading Skill through Activity Based Learningbat Grade-VI in Khyber Pakhtunkhwa. *Bulletin of Education and Research*. April Vol. 41, No. 1 pp. 85-104.
- Zamel, V. (1982). Writing: The Process of Discovering Meaning. *TESOL Quarterly*, 16, 195-209.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการวิจัย

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๗๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ มีนาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ธนานันต์ กุลไพบุตร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เครื่องมือการวิจัย

๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๓๔๓๒๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based-Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๐๖๒ ๕๒๖๑

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๗๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ มีนาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.พัชรนันท์ ชมภูนุช

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เครื่องมือการวิจัย

๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๓๔๓๒๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based-Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๐๖๒ ๕๒๖๑

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๓๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ มีนาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางจริญญา ไชยศล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เครื่องมือการวิจัย

๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๓๔๓๒๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based-Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๐๖๒ ๕๒๖๑

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๗๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ มีนาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวตติยา โคทังคะ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เครื่องมือการวิจัย

๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นางสาวนริศรา ศิริวงค์ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๓๔๓๒๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based-Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนริศรา ศิริวงค์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๐๖๒ ๕๒๖๑

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๔๗๒

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๘ มีนาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางศิริภรณ์ ปิยะพรหม

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๓๔๓๒๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based-Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๔๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๔๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๑๐๖๒ ๕๒๖๑

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ ในการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จำนวน 5 ท่าน
ประกอบด้วย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ชนานันต์ กุลไพบุตร ตำแหน่ง อาจารย์
ประจำสาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. ดร.พิพัฒน์ ชมภูษ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยหลักสูตร
และการสอน สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. นางจรัญญา ไชยศล ตำแหน่ง คีษานิเทศก์ วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2
4. นางสาวตติยา โคหังคะ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สังกัดโรงเรียนบ้านดอนดอนโคกกลางวิทยา
5. นางศิริภรณ์ ปิตะพรหม ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สังกัดโรงเรียนบ้านนาเตีอ

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง English for Daily Life ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
4. ตัวอย่างผลงานนักเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life
ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

นริศรา ศิริวงศ์

2566

คำชี้แจง

แผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นวิชาพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัด ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง เน้นการปฏิบัติผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อความเข้าใจในการนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้ไปใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ควรทราบรายละเอียด ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งนี้ได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เน้นกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการลงมือปฏิบัติผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้สอนกำหนดไว้
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ได้แก่ 1) ชี้นำ 2) ชี้นกิจกรรม 3) ชี้นอภิปรายและนำไปใช้ 4) ชี้นสรุปและประเมินผล
3. แผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ ผู้วิจัยออกแบบและกำหนดเวลาของการทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน จำนวน 5 แผน 15 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน อ 14101
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
หน่วยการเรียนรู้ My family	เวลา 3 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวนริศรา ศิริวงศ์	วันที่.....เดือน..... ปี พ.ศ.....

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ต.1.1 ป.4/4 ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนาและนิทานง่าย ๆ

ต 1.2 ป 4/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อนและครอบครัว

ต 1.3 ป.4/2 พูด/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวตามที่ฟังหรืออ่าน

2. สาระสำคัญ

ครอบครัวประกอบด้วยสมาชิกในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันแต่ละครอบครัวมีความรักและความผูกพันต่อกัน การให้ข้อมูลบุคคลในครอบครัว การแนะนำและตอบคำถามเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญในการใช้ชีวิตประจำวัน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 นักเรียนสามารถออกเสียงและเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวได้อย่างถูกต้อง

3.2 นักเรียนสามารถใช้ประโยคคำถามและตอบคำถามจากการฟังและอ่านเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวได้

3.3 นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวและนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

4. สารการเรียนรู้

4.1 Vocabulary : father, mother, brother, sister, son, daughter, grandmother, grandfather, new, friends, name, this, my, his, her, family members.

4.2 Structure : How many people are in your family?

I have.....

Who is she?

She is my mother.

4.3 Function : Introducing family members

4.4 Culture : Relationship

5. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

1. ช้่นนำ

1.1 ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวของนักเรียน โดยให้นักเรียนบอกสมาชิกในครอบครัวของตนเองว่ามีสมาชิกกี่คน ประกอบด้วยใครบ้าง

1.2 ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนโดยพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวเป็นภาษาอังกฤษและจำนวนนับเลขภาษาอังกฤษแล้วให้นักเรียนบอกความหมายของคำที่ได้ยิน

2. ช้่นกิจกรรม

2.1 ครูให้นักเรียนศึกษาคำศัพท์เรื่องครอบครัวจากวีดีทัศน์

2.2 ครูติดบัตรคำในกระดานพร้อมอ่านคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวให้นักเรียนฟังและอ่าน

2.3 ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์พร้อมชี้บัตรคำประกอบและสลับคำศัพท์กับภาพแล้วให้นักเรียนจัดเรียงใหม่

2.4 ครูแจกใบความรู้ที่ 1 แล้วให้นักเรียนเขียนแผนภาพสมาชิกในครอบครัวของตนเองในใบงานที่ 1 My family tree จากนั้นให้นักเรียนออกมาอ่านแผนภาพสมาชิกในครอบครัวของตนเองให้เพื่อนฟัง

ชั่วโมงที่ 2

2.5 ครูสอนโครงสร้างประโยคคำถามและคำตอบเกี่ยวกับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

ประโยค How many people are in your family?

I have.....

2.6 ครูให้นักเรียนจับคู่ฝึกสนทนาโดยผลัดกันตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

2.7 ครูสุ่มนักเรียน 2 คน ออกมาแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) โดยให้นักเรียนทั้ง 2 คน สนทนาเกี่ยวกับจำนวนสมาชิกในครอบครัวโดยการผลัดเปลี่ยนกันตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

2.8 ครูให้นักเรียนทำใบงานที่ 2 โดยให้นักเรียนสำรวจสมาชิกในครอบครัวของเพื่อนในห้องเรียนแล้วเขียนลงในใบงานที่ 2 Talking about your family

ชั่วโมงที่ 3

2.8 ครูสอนโครงสร้างประโยคคำถามและคำตอบเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว
ตัวอย่างประโยค Who is she?

She is my mother.

Who is he?

He is my father.

2.9 ครูนำรูปครอบครัวหนึ่งขึ้นมาแล้วถามนักเรียนว่าคนในรูปเป็นใครบ้าง

3. ชั้นอภิปรายและนำไปใช้

3.1 นักเรียนนำภาพครอบครัวของตนเองมาที่บ้านแล้วให้เพื่อนในห้อง หมุนเวียนกันเดินสำรวจและปฏิบัติกิจกรรมการสำรวจครอบครัวโดยถามความสัมพันธ์ในครอบครัวของแต่ละคนว่ามีจำนวนสมาชิกเท่าไรและเป็นใครบ้าง จากนั้นให้นักเรียนเขียนข้อความสั้น ๆ (One-minute paper) ลงในใบงานที่ 3 your relationship with your family

3.2 ให้นักเรียนแต่ละคนออกมานำเสนอใบงานที่ 3 เรื่อง your relationship with your family หน้าชั้นเรียน จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงความสัมพันธ์และความสำคัญของคนในครอบครัว

4. ชั้นสรุปและประเมินผล

4.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงทบทวนคำศัพท์และประโยคคำถามและคำตอบ แล้วประเมินผลผู้เรียนในแบบสังเกตพฤติกรรม

6. สื่อและแหล่งเรียนรู้

6.1 ภาพสมาชิกครอบครัว

6.2 ใบงานที่ 1 My family tree

6.3 ใบงานที่ 2 Talking about your family

6.4 ใบงานที่ 3 Your relationship with your family

6.5 บัตรคำ

6.6 วิดีทัศน์ <https://shorturl.asia/ZmoaH>

7. การวัดและประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การวัด
1. นักเรียนสามารถออกเสียงและเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวได้อย่างถูกต้อง	1. ใบงานที่ 1 2. ใบงานที่ 3 3. สังเกตพฤติกรรม	1. แบบสังเกตพฤติกรรม 2. ใบงานที่ 1 3. ใบงานที่ 3	ผ่านระดับ ดี ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวได้	1. ใบงานที่ 2 2. ใบงานที่ 3 3. สังเกตพฤติกรรม	1. แบบสังเกตพฤติกรรม 2. ใบงานที่ 2 3. ใบงานที่ 3	ผ่านระดับ ดี ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75
3. นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์และเห็นความสำคัญของคนในครอบครัว	1. สังเกตพฤติกรรม	1. แบบสังเกตพฤติกรรม	ผ่านระดับ ดี

8. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

การแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

.....

(ลงชื่อ) ผู้บันทึก

(นางสาวนริศรา ศิริวงศ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

9. ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

.....

ลงชื่อ)

(นางสาววลัยรัตน์ คะสีลวัน)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านยางงอย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

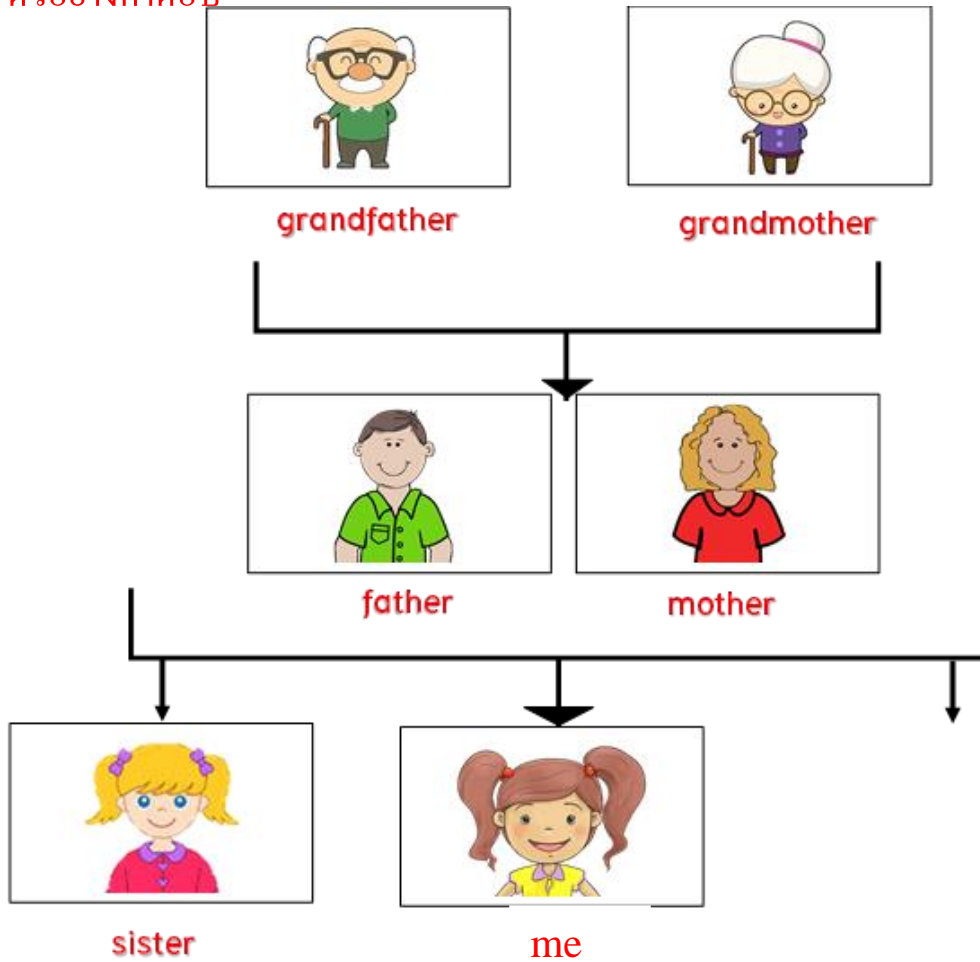

1. ให้นักเรียนวาดภาพสมาชิกในครอบครัวของตนเองพร้อมทั้งเขียนคำศัพท์สมาชิกในครอบครัวไว้ใต้ภาพ

Name.....Number.....Class.....

เฉลยใบงานที่ 1

ตัวอย่างคำตอบ

หมายเหตุ สมาชิกในครอบครัวของแต่ละคนมีไม่เท่ากัน ฉะนั้นคำตอบแต่ละคนอาจไม่เหมือนกัน อยู่ในดุลยพินิจของครูผู้สอน

เฉลยใบงานที่ 2

ตัวอย่างคำตอบ

Name	Question	Answer
Jane	How many people are there in your family?	There are five
		family members
		: I have one sister,
		brother, father,
		mother and me.
Peter	How many people are there in your family?	There are three
		family members
		: father, mother
		And me.

หมายเหตุ สมาชิกในครอบครัวของแต่ละคนมีไม่เท่ากัน ฉะนั้นคำตอบแต่ละคนอาจไม่เหมือนกัน อยู่ในดุลยพินิจของครูผู้สอน

อ่านเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวของ Lisa แล้วตอบคำถาม

My name is Lisa. There are four people in my parents, my brother and me. I have a little brother. He name is Benten. He is two years old. And I am four years old.

1. How many people are there in Lisa's family?

.....

2. Who are they?

.....

3. How old is Lisa?

.....

4. Who is Benten?

.....

Name..... Class..... Number.....

เฉลยใบงานที่ 3

1. How many people are there in Lisa's family?

There are four people in her parents.

2. Who are they?

They are Lisa's family.

3. How old is Lisa?

She is 4 years old.

4. Who is Benten?

He is Lisa's brother.

Vocabulary

grandmother	ย่า, ยาย
grandfather	ปู่, ตา
father	พ่อ
mother	แม่
brother	พี่ชาย, น้องชาย
sister	พี่สาว, น้องสาว
son	ลูกชาย
daughter	ลูกสาว
me	ฉัน
his	เขาผู้ชาย
her	เขาผู้หญิง

ประโยคคำถาม

How many people are there **in** your family? คุณมีสมาชิกในครอบครัวกี่คน

There are four people in my family. สมาชิกในครอบครัวของฉัน มี 4 คน

Who is she? เขาผู้หญิงเป็นใคร

She is my sister. เขาเป็นพี่สาวของฉัน

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน

คำชี้แจง ให้ใส่ตัวเลข 1-5 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมตามรายการสังเกต

เลข ที่	ชื่อ - นามสกุล	ทักษะการฟัง			ทักษะการพูด			ทักษะการอ่าน			ทักษะการเขียน		
		สนใจ	สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้	เข้าใจคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งได้	สนทนาโต้ตอบได้ตรงเนื้อหา	ความชัดเจนในการพูด	ใช้ภาษาประกอบการสนทนาได้เหมาะสม	อ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	น้ำเสียง การเว้นวรรคตอน	จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้	เขียนสะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอน	เขียนได้ตรงประเด็น	เขียนได้ถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													

เกณฑ์การประเมิน คะแนนเต็ม 60 คะแนน

คะแนน 50.00 – 60.00	คะแนน อยู่ในระดับ	ดีเยี่ยม
คะแนน 40.00 – 49.00	คะแนน อยู่ในระดับ	ดีมาก
คะแนน 30.00 – 39.00	คะแนน อยู่ในระดับ	ดี
คะแนน 20.00 – 29.00	คะแนน อยู่ในระดับ	พอใช้
คะแนน 10.00 – 19.00	คะแนน อยู่ในระดับ	ปรับปรุง

ลงชื่อ

(นางสาวนริศรา ศิริวงศ์)

ครูผู้สอน/ผู้ประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน

ประเด็นในการ ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
ทักษะการฟัง					
1. สนใจรับฟัง อย่างตั้งใจ	1.1 สนใจฟังทุก ครั้ง ไม่หลับ ไม่ พูดคุยในชั้น เรียน	1.2 สนใจฟัง ไม่ หลับ ไม่พูดคุย ในชั้นเรียนเป็น ส่วนใหญ่	1.3 สนใจฟังบ้าง บางครั้งไม่หลับ พูดคุยในชั้น เรียนบางครั้ง	1.4 ไม่สนใจฟัง พูดคุยในชั้น เรียน หลับในชั้น เรียนบางครั้ง	1.5 ไม่สนใจฟัง พูดคุยในชั้น เรียน หลับใน ชั้นเรียนทุกครั้ง
2. สามารถจับ ใจความสำคัญของ เรื่องที่ฟังได้	2.1 สามารถจับ ใจความสำคัญของ เนื้อหาที่ฟัง และสนทนา โต้ตอบหรือ ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ได้ทุกครั้ง	2.2 สามารถจับ ใจความสำคัญของ เนื้อหาที่ฟัง และสนทนา โต้ตอบหรือ ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ได้เป็นส่วนใหญ่	2.3 สามารถจับ ใจความสำคัญของ เนื้อหาที่ฟัง และสนทนา โต้ตอบหรือ ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ได้บางครั้ง	2.4 สามารถจับ ใจความสำคัญของ เนื้อหาที่ฟัง และสนทนา โต้ตอบหรือ ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ได้แต่บ่อยครั้ง	2.5 ไม่สามารถ จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาที่ฟังและ สนทนาโต้ตอบ หรือตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ไม่ได้เลย
3. เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้	3.1 เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้ทุกครั้ง	3.2 เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้เป็น ส่วนใหญ่	3.3 เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้บางครั้ง	3.4 เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้แต่บ่อย ครั้ง	3.5 ไม่เข้าใจ คำสั่งและ ปฏิบัติตาม คำสั่งไม่ได้เลย
ทักษะการพูด					
1. ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	1.1 พูดสื่อสารได้ ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้อง ตามหัวข้อที่ กำหนด	1.2 พูดสื่อสาร ได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	1.3 พูดสื่อสาร ได้ตรงประเด็น แต่เนื้อหาหยาบ และถูกต้อง บางส่วน	1.4 พูดสื่อสาร ได้ แต่ไม่ตรง ประเด็น เนื้อหา ไม่ถูกต้อง	1.5 พูดสื่อสาร ไม่ได้เลย
2. ความสามารถ ในการพูด	2.1 พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัดพูด ชัดเจนทำให้ สื่อสารได้	2.2 พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ ชัดเจน	2.3 พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	2.4 พูดได้บางคำ สื่อความหมาย ไม่ได้	2.5 พูดไม่ได้ เลย
3. บุคลิก การ แสดงท่าทาง ประกอบการ สนทนา	3.1 แสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ การสนทนา อย่างเป็นได้ ธรรมชาติ	3.2 แสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ การพูดเป็นส่วน ใหญ่ มีความ มั่นใจ	3.3 แสดงสี หน้าท่าทาง ประกอบ การ พูดมีความ มั่นใจบางครั้ง	3.4 แสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ บ้างบางครั้งแต่ ขาดความมั่นใจ	3.5 ไม่มีท่าทาง ประกอบการ พูด ขาดความ มั่นใจ

เกณฑ์การให้คะแนน (ต่อ)

ประเด็นในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				ปรับปรุง (1 คะแนน)
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	
ทักษะการอ่าน					
1. อ่านออกเสียง คำศัพท์ได้ถูกต้อง	1.1 อ่านออก เสียงได้ถูกต้อง ต่อเนื่อง คล่องแคล่ว	1.2 อ่านออก เสียงได้ถูกต้อง ต่อเนื่องติดขัด เป็นบางครั้ง	1.3 อ่านออก เสียงได้ถูกต้อง บางส่วน และไม่ ต่อเนื่อง	1.4 ออกเสียง เป็นคำได้แต่ไม่ ถูกต้อง	1.5 ออกเสียง ไม่ได้
2. น้ำเสียง การเว้น วรรคตอน	2.1 อ่านได้ คล่องแคล่ว ออกเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์ การ เว้นวรรคตอน ได้ถูกต้อง	2.2 การออก เสียงออกเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์ การ เว้นวรรคตอน ได้ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	2.3 ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ออกเสียง เน้นหนักเป็น ส่วนน้อย	2.4 ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ขาดการ ออกเสียง เน้นหนัก	2.5 ออกเสียง คำ/ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้
3. จับใจความ สำคัญของเรื่องที่ อ่านได้	3.1 จับใจความ สำคัญของเรื่อง ที่อ่านได้ ทั้งหมด	3.2 จับใจความ สำคัญของเรื่อง ที่อ่านได้ เกือบ หมด	3.3 จับใจความ สำคัญของเรื่อง ที่อ่านได้ บางส่วน	3.4 จับใจความ สำคัญของเรื่อง ที่อ่านได้น้อย มาก	3.5 จับใจความ สำคัญของเรื่อง ที่อ่านไม่ได้เลย
ทักษะการเขียน					
1. เขียนสะกดคำ และใช้เครื่องหมาย วรรคตอนได้ถูกต้อง	1.1 การสะกด คำศัพท์ถูกต้อง การเลือกใช้คำ ตรงกับเนื้อหา ประโยคถูกต้อง มีเครื่องหมาย วรรคตอนที่ ถูกต้อง	1.2 การสะกด คำศัพท์ผิด เล็กน้อย เขียน รูปประโยคผิด หลักไวยากรณ์ เล็กน้อยเครื่องหมาย วรรคตอน ผิดเล็กน้อย	1.3 การสะกด คำศัพท์ผิด เขียนรูป ประโยคผิดหลัก ไวยากรณ์ และเครื่องหมาย วรรคตอนผิด เป็นส่วนใหญ่	1.4 สะกดคำ ผิดมาก แต่พอ เดาความหมาย ได้รูปประโยค ผิดพลาดมาก เครื่องหมาย วรรคตอนไม่ ครบหรือไม่ ถูกต้อง	1.5 สะกดคำ ผิดมากเขียนรูป ประโยคไม่ ถูกต้อง ไม่มี เครื่องหมาย วรรคตอน
2. เขียนได้ตรง ประเด็น	2.1 พูดยต่อเนื่อง ไม่ติดขัดพูด ชัดเจนทำให้ สื่อสารได้	2.2 พุดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ชัดเจน	2.3 พุดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	2.4 พุดได้บางคำ สื่อความหมาย ไม่ได้	2.5 พุดไม่ได้เลย

เกณฑ์การให้คะแนน (ต่อ)

ประเด็นในการ ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
3. เขียนได้ ถูกต้องตาม โครงสร้างทาง ไวยากรณ์	3.1 โครงสร้าง ทางไวยากรณ์ ถูกต้องทุก ประโยค	3.2 โครงสร้าง ทางไวยากรณ์ผิด พลาดเล็กน้อย	3.3 โครงสร้าง ทางไวยากรณ์ผิด หลายแห่ง	3.4 โครงสร้าง ทางไวยากรณ์ผิด เกินครึ่งหนึ่งของ งานเขียน	3.5 โครงสร้าง ทางไวยากรณ์ผิด เกือบทั้งหมด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน อ 14101
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Buying and Selling Things	เวลา 3 ชั่วโมง
ผู้สอน นางสาวนริศรา ศิริวงศ์	วันที่.....เดือน..... ปี พ.ศ.....

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ต.1.3 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด ต 1.1 ป.4/4 ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและอ่านประโยค บทสนทนาและนิทานง่าย ๆ

ต 1.1 ป.4/3 เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.2 ป. 4/1 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ต 1.3 ป.4/3 พูดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

2. สาระสำคัญ

การซื้อขายสินค้าเป็นกิจกรรมที่ต้องเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของพวกเราทุกคน นักเรียนจึงควรมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในฐานะเป็นผู้ซื้อ โดยสามารถสอบถามราคาสินค้าและบอกปริมาณสินค้าที่ต้องการได้หรือในฐานะเป็นผู้ขาย สามารถบอกราคาของสินค้าได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษพูดหรือเขียนประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่านเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลได้

3.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาในฐานะเป็นผู้ซื้อ โดยสอบถามราคาสินค้า บอกปริมาณสินค้าที่ต้องการ และในฐานะเป็นผู้ขาย สามารถบอกราคาสินค้าได้

3.3 นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสร้างสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่นทั้งในฐานะผู้ซื้อและผู้ขายสินค้า

4. สารการเรียนรู้

4.1 Vocabulary : fifteen, twenty, twenty-five, thirty, thirty-five, forty, forty-five, fifty, fifty-five, sixty, sixty-five, seventy, seventy-five, eighty, eighty-five, ninety, ninety-five, one hundred, noodles, a sandwich, a hot dog, soda pop, an ice cream, watermelon, mango, mangosteen, grapes, longan, durian, rose-apple, rambutan, papaya, a kilo of,

4.2 Structure : How much is it?
It is (ten baht).
How much are they?
They are (thirty baht a kilo).
May I have a bowl of noodles?
A carton of milk.
A can of soda.
A piece of chicken.
A bowl of noodles.
A kilo of rambutans.
Two kilos of grapes.

4.3 Function : Telling and ask the price.

5. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

1. ขั้นนำ

1.1 ครูให้นักเรียนดูแผ่นพับสินค้าจากร้านค้าและห้างสรรพสินค้าหรือป้ายโฆษณาสินค้าจากห้างสรรพสินค้าในท้องถิ่นหรือในอินเทอร์เน็ต แล้วให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ที่แต่ละคนมีว่าได้ซื้ออะไรบ้าง

2. ขั้นกิจกรรม

2.1 ครูสอนคำศัพท์ the market, a piece of chicken, a bowl of noodles, a sandwich, a hot dog, a can of soda pop, a carton of milk และคำศัพท์อื่น ๆ โดยรูปภาพ และติดคำศัพท์ หรือเขียนบนกระดาน ให้นักเรียนพูดตามและสะกดคำศัพท์

2.2 สอนประโยค May I have (a sandwich)?

How much is it? It is (ten) baht.

โดยครูนำโต๊ะเรียนวางหน้าชั้นใช้นำอาหารจริง ๆ หรือภาพอาหารวางบนโต๊ะ สมมติตนเองเป็นคนขาย ชี้ไปที่อาหารแต่ละอย่างพร้อมออกเสียงคำศัพท์ และวางป้ายราคาพร้อมพูด

T : It's a sandwich. It's 15 baht.

2.3 ครูสอนประโยคพูดซื้ออาหารและถามราคา โดยให้นักเรียนอาสาสมัคร 1 คน ออกมาหน้าชั้นเรียน และพูด ดังนี้

T : Hello. Can I help you?

S1 : ชี้ไปที่ของไก่ ครูพูดประโยคพร้อมติดแถบประโยคบนกระดาน

T : May I have a piece of chicken?

S1 : May I have a piece of chicken?

T : How much is it?

S1 : How much is it?

T : ชี้ไปที่ป้ายราคา It's 8 baht.

ครูและ S1 สนทนาซ้ำอีกครั้งให้นักเรียนทั้งชั้นพูดตาม

2.4 ครูให้นักเรียนจับกลุ่มกัน 3-4 คน มาซื้ออาหารที่โรงอาหารโรงเรียน

ตัวอย่าง

T : Can I help you?

Ss : Yes. May I have _____?

How much is it?

T : It is 10 baht.

ชั่วโมงที่ 2

2.5 ครูสอนประโยคคำถาม How much are they?

They are (20) baht a kilo.

Which one do you want?

I want a big one.

ครูสมมติว่าพวกเราทุกคนอยู่ที่ตลาด จากนั้นให้นักเรียนอาสาสมัครเลือกผลไม้จากบัตรภาพที่ได้เรียนมาแล้ว เช่น แตงโม ทุเรียน เงาะ มะละกอ มังคุด คนละ 1 ชนิด

2.6 ขออาสาสมัครนักเรียนออกมาซื้อผลไม้ สนทนากับครู หากนักเรียนพูดไม่ถูกต้อง ครูช่วยแก้ไขและให้นักเรียนทั้งชั้นพูดตาม

ตัวอย่าง

S1 : ซื้ไปที่แตงโม I want a watermelon.

T : Which one do you want?

S1 : I want two big watermelons.

How much are they?

T : They are fifteen baht a kilo.

2.7 ครูเรียกนักเรียนออกมาเป็นผู้ซื้อและผู้ขายและให้นักเรียนทั้งชั้นพูดตาม

2.8 ครูให้นักเรียนทำใบงานที่ 1 Buying and Selling Things

ชั่วโมงที่ 3

3. ชั้นอภิปรายและนำไปใช้

3.1 นักเรียนนำแผ่นพับโฆษณาสินค้าจากห้างร้านในท้องถิ่น แล้วตัดภาพและติดลงกระดาษ ครูสมมติเหตุการณ์ขึ้นว่าคุณแม่ให้เงินนักเรียน 500 บาท นักเรียนจะซื้ออะไรได้บ้าง โดยให้วาดภาพพระบายสีและเขียนราคาสินค้าใต้ภาพ ในใบงานที่ 2 Buying Things

3.2 นักเรียนที่ทำเสร็จแล้วออกมาพูดสินค้าที่ตัวเองซื้อในวงเงิน 500 บาท ครูสุ่มนักเรียนถามว่าสิ่งที่เพื่อนซื้อคืออะไรบ้าง

4. ชั้นสรุปและประเมินผล

4.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคำศัพท์ ประโยคคำถาม คำตอบ จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงบททวนคำศัพท์และประโยค แล้วประเมินผลผู้เรียนในแบบสังเกตพฤติกรรม

6. สื่อและแหล่งเรียนรู้

6.1 ใบงานที่ 1 Buying and Selling Things

6.2 ใบงานที่ 2 Buying Things

6.3 บัตรคำ

6.4 บัตรภาพ

7. การวัดและประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การวัด
1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลได้	1. ตรวจใบงานที่ 1 2. ตรวจใบงานที่ 2 3. สังเกตพฤติกรรม	1. ใบงานที่ 1 2. ใบงานที่ 2 3. แบบสังเกตพฤติกรรม	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70 ผ่านระดับ ดี
2 เพื่อให้นักเรียนมีทักษะภาษาอังกฤษในการพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาในฐานะเป็นผู้ซื้อ โดยสอบถามราคาสินค้า บอกปริมาณสินค้าที่ต้องการได้และในฐานะเป็นผู้ขายสามารถบอกราคาสินค้าได้	1. สังเกตพฤติกรรม	1. แบบสังเกตพฤติกรรม	ผ่านระดับ ดี
3 นักเรียนมีสัมพันธที่ดีกับบุคคลอื่นทั้งในฐานะผู้ซื้อและผู้ขายสินค้า	1. สังเกตพฤติกรรม	1. แบบสังเกตพฤติกรรม	ผ่านระดับ ดี

8. บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

การแก้ไข/ข้อเสนอแนะ

.....

(ลงชื่อ) ผู้บันทึก

(นางสาวนริศรา ศิริวงศ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

9. ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

.....

ลงชื่อ)

(นางสาววลัยรัตน์ คะสีลวัน)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านยางงอย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ให้นักเรียนดูภาพ แล้วเขียนประโยคคำถามและคำตอบ ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

<p>1</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> <p>A kilo of grapes (100 Bht/kg)</p> </div>	<p>2</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> <p>A bottle of juice (45 Bht)</p> </div>	<p>3</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> <p>A bowl of noodles (50 Bht)</p> </div>
<p>4</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> <p>A piece of chicken (50 Bht)</p> </div>	<p>5</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;"> <p>A carton of milk (50 Bht)</p> </div>	

1. How much is a kilo of grapes?

It is 100 baht.

2.

.....

3.

.....

4.

.....

5.

.....

Name.....Number.....Class.....

ถ้าคุณแม่ให้เงินนักเรียน 500 บาท นักเรียนจะซื้ออะไรได้บ้าง โดยให้ติดภาพและเขียน คำศัพท์พร้อมราคาสินค้าได้ภาพ จากนั้นให้นักเรียนพูดสนทนา จากตัวอย่างในใบความรู้

What can you buy?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Name..... Class..... Number.....

Vocabulary

noodles	ก๋วยเตี๋ยว(อาหารแบ่งที่เป็นเส้น)
sandwich	ขนมปังแซนวิชด์
hot dog	ไส้กรอก
soda pop	น้ำอัดลม
ice cream	ไอศกรีม
watermelon	แตงโม
mango	มะม่วง
mangosteen	มังคุด
grapes	องุ่น
longan	ลำไย
durian	ทุเรียน
rose-apple	ชมพู
rambutan	เงาะ
papaya	มะละกอ
kilo	กิโลกรัม

ประโยคคำถาม

How much is it?	ราคาเท่าไร
It is ten baht.	10 บาท
How much are they?	ราคาเท่าไร
They are thirty baht a kilo.	กิโลละ 30 บาท

บทสนทนา

A: Can I help you?	
B: Yes, I'd like to buy a kilo of grapes.	
A: Here you are.	
B: Thank you. How much is it?	
A: It 30 bant.	

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน

คำชี้แจง ให้ใส่ตัวเลข 1-5 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมตามรายการสังเกต

เลข ที่	ชื่อ - นามสกุล	ทักษะการฟัง			ทักษะการพูด			ทักษะการอ่าน			ทักษะการเขียน		
		สนใจรับฟัง	เข้าใจคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งได้	สนทนาโต้ตอบได้ตรงเนื้อหา	สนทนาโต้ตอบได้ตรงเนื้อหา	ความคล่องแคล่วในการพูด	ใช้ภาษาประกอบกรสนทนาได้เหมาะสม	อ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	น้ำเสียง การเว้นวรรคตอน	จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้	เขียนสะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอน	เขียนได้ตรงประเด็น	เขียนได้ถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													

เกณฑ์การประเมิน คะแนนเต็ม 60 คะแนน

คะแนน 50.00 – 60.00	คะแนน อยู่ในระดับ	ดีเยี่ยม
คะแนน 40.00 – 49.00	คะแนน อยู่ในระดับ	ดีมาก
คะแนน 30.00 – 39.00	คะแนน อยู่ในระดับ	ดี
คะแนน 20.00 – 29.00	คะแนน อยู่ในระดับ	พอใช้
คะแนน 10.00 – 19.00	คะแนน อยู่ในระดับ	ปรับปรุง

ลงชื่อ

(นางสาวนริศรา ศิริวงศ์)

ครูผู้สอน/ผู้ประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน

ประเด็นในการ ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
ทักษะการฟัง					
1. สนใจรับฟัง อย่างตั้งใจ	1.1 สนใจฟังทุก ครั้ง ไม่หลับ ไม่พูดคุยในชั้น เรียน	1.2 สนใจฟัง ไม่หลับ ไม่พูด คุยในชั้นเรียน เป็นส่วนใหญ่	1.3 สนใจฟังบ้าง บางครั้งไม่หลับ พูดคุยในชั้น เรียนบางครั้ง	1.4 ไม่สนใจฟัง พูดคุยในชั้น เรียน หลับในชั้น เรียนบางครั้ง	1.5 ไม่สนใจฟัง พูดคุยในชั้น เรียน หลับใน ชั้นเรียนทุกครั้ง
2. สามารถจับ ใจความสำคัญของ เรื่องที่ฟังได้	2.1 สามารถจับ ใจความสำคัญ ของเนื้อหาที่ฟัง และสนทนา โต้ตอบหรือ ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ได้ทุกครั้ง	2.2 สามารถจับ ใจความสำคัญ ของเนื้อหาที่ฟัง และสนทนา โต้ตอบหรือ ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ได้เป็นส่วนใหญ่	2.3 สามารถจับ ใจความสำคัญ ของเนื้อหาที่ฟัง และสนทนา โต้ตอบหรือ ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ได้บางครั้ง	2.4 สามารถจับ ใจความสำคัญ ของเนื้อหาที่ฟัง และสนทนา โต้ตอบหรือ ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง ได้แต่น้อยครั้ง	2.5 ไม่สามารถ จับใจความ สำคัญ ของ เนื้อหาที่ฟังและ สนทนาโต้ตอบ หรือตอบ คำถามจาก เรื่องที่ฟังไม่ได้ เลย
3. เข้าใจคำสั่งและ ปฏิบัติตามคำสั่งได้	3.1 เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้ทุกครั้ง	3.2 เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้เป็น ส่วนใหญ่	3.3 เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้บางครั้ง	3.4 เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตาม คำสั่งได้แต่น้อย ครั้ง	3.5 ไม่เข้าใจ คำสั่งและ ปฏิบัติตาม คำสั่งไม่ได้เลย
ทักษะการพูด					
1. ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	1.1 พูดสื่อสาร ได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้อง ตามหัวข้อที่ กำหนด	1.2 พูดสื่อสาร ได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	1.3 พูดสื่อสาร ได้ตรงประเด็น แต่เนื้อหาบ่อย และถูกต้อง บางส่วน	1.4 พูดสื่อสาร ได้ แต่ไม่ตรง ประเด็น เนื้อหา ไม่ถูกต้อง	1.5 พูดสื่อสาร ไม่ได้เลย
2. ความสามารถใน การพูด	2.1 พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัดพูด ชัดเจนทำให้ สื่อสารได้	2.2 พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ชัดเจน	2.3 พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	2.4 พูดได้บางคำ สื่อความหมาย ไม่ได้	2.5 พูดไม่ได้เลย
3. บุคลิก การแสดง ท่าทาง ประกอบการ สนทนา	3.1 แสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ การสนทนา อย่างเป็นได้ ธรรมชาติ	3.2 แสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ การพูดเป็นส่วน ใหญ่ มีความ มั่นใจ	3.3 แสดงสี หน้าท่าทาง ประกอบ การ พูดมีความ มั่นใจบางครั้ง	3.4 แสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ บ้างบางครั้งแต่ ขาดความมั่นใจ	3.5 ไม่มีท่าทาง ประกอบการ พูด ขาดความ มั่นใจ

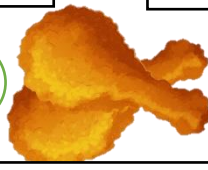

ประเด็นในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	ดีเยี่ยม (5 คะแนน)	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
ทักษะการอ่าน					
1. อ่านออกเสียง คำศัพท์ได้ถูกต้อง	1.1 อ่านออกเสียงได้ถูกต้องต่อเนื่อง คล่องแคล่ว	1.2 อ่านออกเสียงได้ถูกต้องต่อเนื่องติดขัด เป็นบางครั้ง	1.3 อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง บางส่วน และไม่ต่อเนื่อง	1.4 ออกเสียงเป็นคำได้แต่ไม่ถูกต้อง	1.5 ออกเสียงไม่ได้
2. น้ำเสียง การเว้นวรรคตอน	2.1 อ่านได้คล่องแคล่ว ออกเสียงเน้นหนัก ในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์ การเว้นวรรคตอนได้ถูกต้อง	2.2 การออกเสียงออกเสียง เน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์ การเว้นวรรคตอนได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	2.3 ออกเสียง คำศัพท์และประโยคได้ ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ออกเสียงเน้นหนักเป็นส่วนน้อย	2.4 ออกเสียง คำศัพท์และประโยคได้ ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	2.5 ออกเสียง คำ/ประโยคผิด หลักการออกเสียงทำให้สื่อสารไม่ได้
3. จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้	3.1 จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ทั้งหมด	3.2 จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เกือบหมด	3.3 จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ บางส่วน	3.4 จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้น้อยมาก	3.5 จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านไม่ได้เลย
ทักษะการเขียน					
1. เขียนสะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง	1.1 การสะกด คำศัพท์ถูกต้อง การเลือกใช้คำ ตรงกับเนื้อหา ประโยคถูกต้อง มีเครื่องหมายวรรคตอน ที่ถูกต้อง	1.2 การสะกด คำศัพท์ผิด เล็กน้อย เขียนรูปประโยคผิด หลักไวยากรณ์ เล็กน้อยเครื่องหมายวรรคตอนผิดเล็กน้อย	1.3 การสะกด คำศัพท์ผิด เขียนรูปประโยคผิดหลัก ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอนผิด เป็นส่วนใหญ่	1.4 สะกดคำ ผิดมาก แต่พอเดาความหมายได้ รูปประโยค ผิดพลาดมาก เครื่องหมายวรรคตอนไม่ครบหรือไม่ถูกต้อง	1.5 สะกดคำ ผิดมากเขียนรูปประโยคไม่ถูกต้อง ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน
2. เขียนได้ตรงประเด็น	2.1 พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัดพุดชัดเจนทำให้สื่อสารได้	2.2 พุดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ชัดเจน	2.3 พุดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	2.4 พุดได้บางคำ สื่อความหมายไม่ได้	2.5 พุดไม่ได้เลย
3. เขียนได้ถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์	3.1 โครงสร้างทางไวยากรณ์ ถูกต้องทุกประโยค	3.2 โครงสร้างทางไวยากรณ์ ผิด พลาด เล็กน้อย	3.3 โครงสร้างทางไวยากรณ์ ผิด หลายแห่ง	3.4 โครงสร้างทางไวยากรณ์ ผิดเกินครึ่งหนึ่งของงานเขียน	3.5 โครงสร้างทางไวยากรณ์ ผิดเกือบทั้งหมด

เฉลยใบงาน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

ให้นักเรียนดูภาพ แล้วเขียนประโยคคำถามและคำตอบ ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

<p>1</p> <p>A kilo of grapes (100 Bht/kg)</p>	<p>2</p> <p>A bottle of juice (45 Bht)</p>	<p>3</p> <p>A bowl of noodles (50 Bht)</p>
<p>4</p> <p>A piece of chicken (50 Bht)</p>	<p>5</p> <p>A carton of milk (50 Bht)</p>	

1. How much is a kilo of grapes?

It is 100 baht.

2. How much is a bottle of juice?

It is 45 baht.

3. How much is a bowl of noodles?

It is 50 baht.

4. How much is a piece of chicken?

It is 50 baht.

5. How much is a carton of milk?

It is 50 baht.

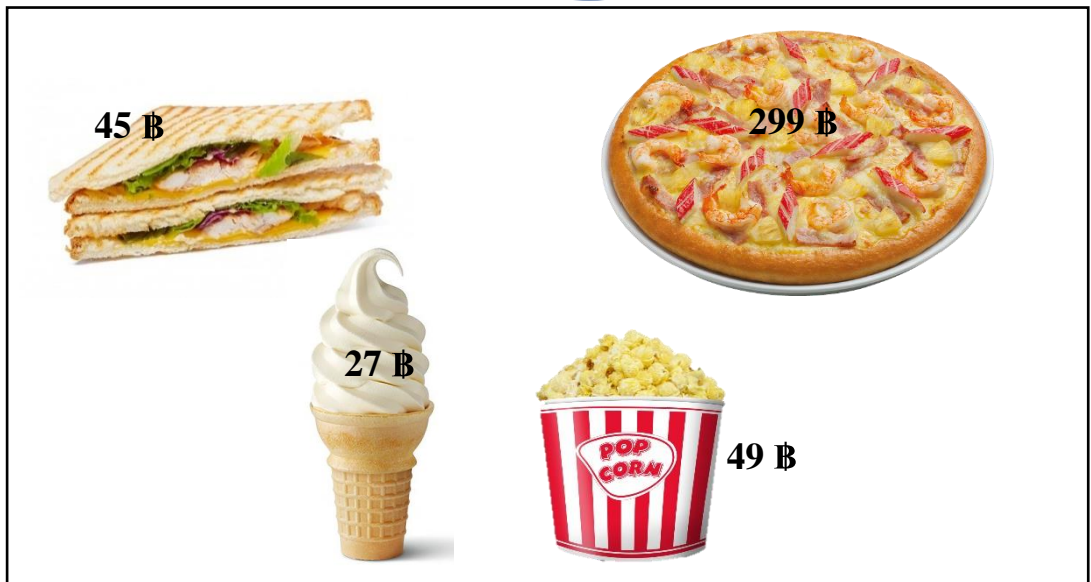
Name.....Number.....Class.....

ถ้าคุณแม่ให้เงินนักเรียน 500 บาท นักเรียนจะซื้ออะไรได้บ้าง โดยให้ติดภาพและเขียนคำศัพท์พร้อมราคาสินค้าได้ภาพ จากนั้นให้นักเรียนพูดสนทนาจากตัวอย่างในใบความรู้

What can you buy?

ตัวอย่างคำตอบ

I have 500 baht.

I can buy sandwich for 45 baht.

I can buy a pizza for 299 baht.

I can buy an ice cream for 27 baht.

My change is 129 baht.

Name..... Class..... Number.....

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2566

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนคำตอบลงในแบบทดสอบนี้ โดยข้อสอบมีทั้งหมด 36 ข้อ
 40 คะแนน ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบทั้งหมด 2 ชั่วโมง แบ่งออกเป็น 4 ตอน
 ดังนี้

ตอนที่ 1-3 มีทั้งหมด 30 ข้อ 30 คะแนน ใช้เวลาทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการฟัง แบบปรนัย มีทั้งหมด 10 ข้อ 10 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการอ่าน แบบปรนัย 10 ข้อ 10 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบการเขียน แบบอัตนัย 10 ข้อ 10 คะแนน

ตอนที่ 4 การทดสอบการพูด 10 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง แบ่ง
 การทดสอบออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

4.1 ให้นักเรียนพูดตอบคำถาม 5 ข้อ (5 คะแนน)

4.2 ให้นักเรียนพูด 1 เรื่อง ในหัวข้อเรื่อง “Tell me about yourself
 and your family” ใช้เวลาในการพูดคนละไม่เกิน 5 นาที (5 คะแนน)

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการฟัง มีทั้งหมด 10 ข้อ 10 คะแนน

จากข้อ 1-3 ครูอ่านคำแล้วให้นักเรียนเลือกวงกลมอักษรหน้าคำศัพท์ที่ได้ยิน

1. (She works at the hospital. What does she do.)
a. farmer b. postman c. teacher **d. doctor**
2. (They are going to the temple.)
a. teacher **b. temple** c. twenty -d. time
3. (How much is for a sandwich?)
a. sandwich b. sister c. swimming d. soda

จากข้อ 4-7 ให้นักเรียนฟังประโยคพร้อมเลือกคำตอบที่ถูกต้อง โดยขีดเส้นใต้คำศัพท์ตามคำศัพท์ที่ได้ยิน

4. My uncle is a _____ **postman**/teacher.
5. What does she do? She is a _____cook/ **nurse**.
6. Where does he work? He works in the _____library/ **hospital**.
7. I play football at _____ **four** / five o'clock.

จากข้อ 8-10 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วเลือกคำตอบถูกต้องที่สุดเติมลงในช่องว่างเพียงข้อเดียว โดยทำเครื่องหมาย ✕ หลังคำตอบ (a, b, c, d)

8. A : What time is it?
B : It is _____It's time for go to school.
a. 7.30 b. 8.30
c. 9.40 d. 9.50
9. A : How much is a hot dog?
B : _____
a. It is five baht. **b. It is fifteen baht.**
c. It is ten baht. d. It is fifty baht.

10. A: Excuse me. I'm looking for the museum.?

B: It's next to the hospital.

a. Where is it?

b. When is it?

c. Why is it?

d. How is it?

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการอ่าน แบบปรนัย 10 ข้อ 10 คะแนน

จากข้อ 1-6 ให้นักเรียนอ่านเรื่องต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามโดยทำเครื่องหมาย X หน้าคำตอบที่ถูกต้อง

Hi my name is Peter. I'm ten years old and I have big family. There are five people in my family: my father, my mother, my sister, my younger brother and me. My father is a doctor. My mother is a nurse They work in the hospital. My sister is a teacher. She works at school. Every day I wake up at 6 o'clock and go to school at 7:30. My house is near the school. I walk to school and it takes 5 minutes. My school is near the temple and opposite the market.

1. How many people are there in Peter's family?

a. four

b. five

c. six

d. seven

2. What does Peter do?

a. He is a nurse.

b. He is a student.

c. He is a doctor

d. He is a barber.

3. How does Peter go to school?

a. On foot.

b. By bus.

c. By car.

d. By bicycle.

4. Where is the market?

a. It's near the park.

b. It's near the temple.

c. It's near the school.

d. It's opposite the school.

9. A: Can I have

B: It is 25 baht.

a. a hot dog

b. an ice cream

c. a carton of milk.

d. a cake

10. A: Can I have a hot dog and an ice cream please?

B: It is.....

a. fifty baht.

b. four baht.

c. forty-five baht.

d. forty baht.

ตอนที่ 3 แบบทดสอบการเขียน แบบอัตนัย 10 ข้อ 10 คะแนน

ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วตอบคำถามโดยเขียนคำตอบลงในช่องว่าง

There are four people in my family. There are father, mother, sister and me. My father is a policeman. He works in police station. My mother is a teacher. She works in school. Yaya is my sister. She is a student. I am a student too. I am happy to live with my family.

1. How many people are there in her family?

They are four people in her family.

2. What does her father do?

He is a policeman.

3. Where does her mother work?

She works at a school.

4. What does her sister do?

She is a student.

จากข้อ 5-8 ให้นักเรียนดูภาพ แล้วเขียนคำตอบลงในช่องว่าง

5. What time is it?

It is ten eleven.

6. What time is it?

It is three fifty-eight.

A kilo of orange
(50 B/kg)

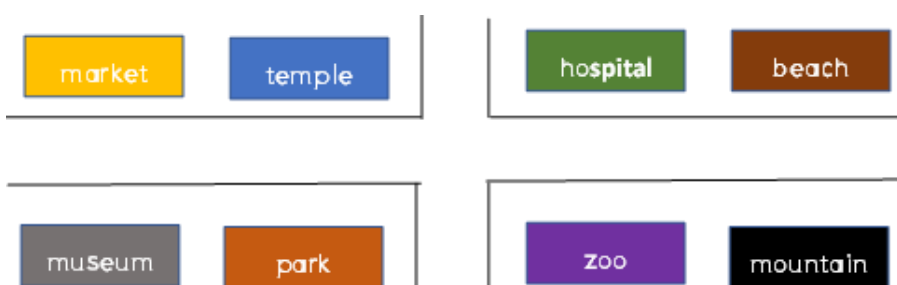
7. How many oranges are there?

There are five oranges.

8. How much is a kilo of oranges?

It's fifty baht.

จากข้อ 9-10 ให้นักเรียนอ่านแผนที่ แล้วตอบคำถามโดยเขียนคำตอบลงในช่องว่าง

9. Where is the temple?

It is next to the market and opposite the park.

10. Excuse me. I'm looking for the hospital! Where is it?

It is near the beach and opposite the zoo.

ตอนที่ 4 ทดสอบการพูด มีทั้งหมด 2 ข้อ (5 คะแนน)

4.1 ให้นักเรียนพูดตอบคำถามต่อไปนี้ (ข้อละ 1 คะแนน)

4.1.1 How many people are there in your family?

4.1.2 What does your father/mother/sister/brother do?

4.1.3 นักเรียนดูภาพนาฬิกาแล้วตอบคำถาม What time is it?

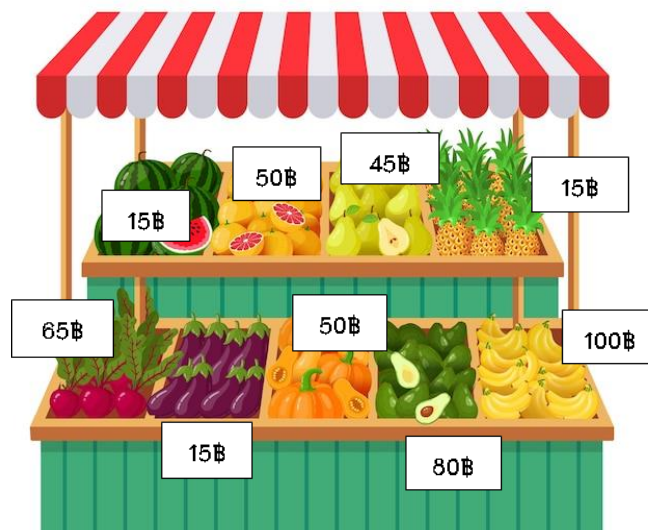
4.1.4 นักเรียนดูภาพแล้วตอบคำถาม Where are they going?

4.1.5 นักเรียนดูภาพที่มีราคากำกับสินค้าแล้วตอบคำถาม

Teacher: Can I have a (ชื่อผลไม้) please? How much is it?

Student:

4.2 ทดสอบการพูดจากหัวข้อต่อไปนี้ (5 คะแนน)

“Tell me about yourself and your family”

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
เรื่อง English for Daily Life โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based – Learning)
ครูผู้สอน นางสาวนริศรา ศิริวงศ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
รายวิชา ภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ 41101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบให้ครบทั้ง 3 ตอน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาต่อไป

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความ

1. เพศ

หญิง

ชาย

ตอนที่ 2 ระดับความพึงพอใจ/ครูผู้สอน/การจัดกิจกรรม/เนื้อหาและความรู้/การวัดและประเมินผล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

5 : มากที่สุด 4 : มาก 3 : ปานกลาง 2 : น้อย 1 : น้อยที่สุด

รายการ	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านครูผู้สอน					
1. ครูมีบุคลิกภาพ การแต่งกายและการพูดจาเหมาะสม					
2. ครูใช้วิธีการสอนและใช้สื่ออย่างหลากหลาย					
3. ครูตั้งใจสอน ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการทำกิจกรรม					
4. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และรวมกันอภิปราย					

รายการ	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
5. ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน					
ด้านการจัดกิจกรรม					
1. กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน					
2. กิจกรรมการเรียนสนุกและน่าสนใจ					
3. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา					
4. ครูจัดบรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนการสอน					
5. นักเรียนมีความสุขขณะจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
ด้านเนื้อหาและความรู้					
1. เนื้อหาที่สอนน่าสนใจทันสมัยนำไปใช้ได้จริง					
2. เนื้อหาที่สอนเหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน					
3. เนื้อหาที่สอนไม่ง่ายหรือยากจนเกินไป					
4. นักเรียนได้รับความรู้และเข้าใจในเนื้อหาที่ครูสอน					
5. หลังการจัดกิจกรรมนักเรียนได้รับความรู้จากเรื่องที่ครูสอนเพิ่มขึ้น					
ด้านการวัดและประเมินผล					
1. ครูแจ้งเกณฑ์การประเมินผลล่วงหน้า					
2. การให้คะแนนเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล					
3. ผู้เรียนได้รับการประเมินครบทั้ง 4 ทักษะ (การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน)					
4. นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน					
5. ครูประเมินผลอย่างยุติธรรม					
รวมคะแนน					
รวมทั้งหมด					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนครั้งนี้ ได้แก่

.....
.....
.....

2. หัวข้อที่ท่านอยากให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนครั้งต่อไป ได้แก่

.....
.....
.....

****ขอบคุณทุกท่านที่ร่วมตอบแบบสอบถาม****

Look at the picture. Write the question and answer.

1. What do they do?

They arestudents.....

2. What does he do?

He isa doctor.....

3. What does she do?

She is.....a nurse.....

4. What does he do?

He is a taxi driver.....

5. What does he do.....?

He is a fire fighter.

Q.
17th January 2023

Name.....ouphisara.....khampharat..... Class.....8..... Number.....4.....

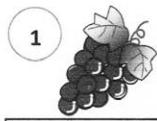
ภาพประกอบ 7 ผลงานนักเรียน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง People around me

ใบงานที่ 1

Buying and Selling Things

ให้นักเรียนดูภาพ แล้วเขียนประโยคคำถามและคำตอบ ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

A kilo of grapes
(100 Bht/kg)

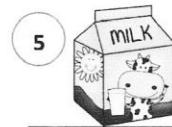
A bottle of juice
(45 Bht)

A bowl of noodles
(50 Bht)

A piece of chicken
(50 Bht)

A carton of milk
(50 Bht)

16. January 2023

1. How much is a kilo of grapes?

It is 100 baht.

2. How much is a bottle of juice?

It is 45 baht.

3. How much is a bowl of noodles?

It is 50 baht.

4. How much is a piece of chicken?

It is 50 baht.

5. How much is a carton of milk?

It is 50 baht.

Name... Jirayu ... Parikx Number... 4 Class... 4

ภาพประกอบ 8 ผลงานนักเรียน หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง buying and selling

ภาคผนวก ง

ค่าคุณภาพเครื่องมือ

1. ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ
2. ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ
3. ผลการวิเคราะห์ ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ ต่อการเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ
5. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ตาราง 19 ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง English for Daily Life
ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)
สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	การแปลผล
	1	2	3	4	5		
1. มาตรฐานการเรียนรู้							
1.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	5	5	4	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้							
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	3	5	5	4	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่าง ชัดเจน	5	5	5	4	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้							
3.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ และ ตัวชี้วัด	5	5	4	5	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่าง ชัดเจน	5	5	5	5	4	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 มีความเป็นไปได้ที่จะบรรลุตามเป้าหมาย	5	5	5	5	4	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้							
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.2 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย น่าสนใจ	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 19 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	การแปลผล
	1	2	3	4	5		
4.4 เหมาะสมกับเวลาเรียน	5	5	5	4	5	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
5. กิจกรรมการเรียนรู้							
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5		เหมาะสมมากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.3 เป็นไปตามลำดับขั้นตอนตามแนวคิด การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเป็นฐาน	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้							
6.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 ส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหา ได้เร็วขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
7. การวัดและประเมินผล							
7.1 การวัดและประเมินผลได้ตามตรงตาม วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้	5	4	5	5	4	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
7.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลและ ประเมินผลมีความหลากหลาย	5	4	5	5	4	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
7.3 มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลชัดเจน	5	5	5	5	4	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
7.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	3	5	5	5	5	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย						4.86	เหมาะสมมากที่สุด

จากตาราง 19 ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.86 ซึ่งหมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ตาราง 20 ค่าดัชนีความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ ที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ทักษะการฟัง							
1	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
16	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ทักษะการอ่าน							
21	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
31	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
35	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อ ที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
38	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
40	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ทักษะการเขียน							
41	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
42	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
43	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
44	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
45	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
46	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
47	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
48	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
49	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง
50	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
51	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
52	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
53	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
54	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
55	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
56	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
57	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง
58	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อ ที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
59	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง
60	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง
ทักษะการพูด (ตอนที่ 1)							
61	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
62	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
63	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
64	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
65	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
66	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
67	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
68	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
69	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
70	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ทักษะการพูด (ตอนที่ 2)							
71	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง

จากตาราง 20 ผลการประเมินความสอดคล้องค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากข้อสอบทั้งหมด 71 ข้อ มีค่า IOC อยู่ในระดับ 0.80–1.00 และข้อสอบมีความสอดคล้องทุกข้อ

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด (ตอนที่ 1)

ข้อ ที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

จากตาราง 21 ผลการประเมินความสอดคล้องค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญ
ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่พัฒนาขึ้นด้านทักษะ
การพูด (ตอนที่ 1) เป็นข้อสอบการตอบคำถามจากครูผู้สอน จากข้อสอบทั้งหมด 10 ข้อ
มีค่า IOC อยู่ในระดับ 1.00 และข้อสอบมีความสอดคล้องทุกข้อ

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด (ตอนที่ 2)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ทักษะการพูด ตอนที่ 2	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง

จากตาราง 22 ผลการประเมินความสอดคล้องค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด ตอนที่ 2 จำนวน 1 ข้อ มีค่า IOC อยู่ในระดับ 0.8 แสดงว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง English for Daily Life ด้านทักษะการฟังและ
การอ่าน

ข้อ (ฉบับ เดิม)	ค่าความ ยาก (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	แปลผล ค่าความ ยาก (p)	แปลผล ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ผลการพิจารณา	ข้อ (ฉบับ ใหม่)
ทักษะการฟัง						
1	0.86	0.29	ตัดทิ้ง	ใช้ได้	ตัดทิ้ง	
2	0.79	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
3	0.50	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	1
4	0.57	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	2
5	0.71	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
6	0.64	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
7	0.64	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
8	0.50	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
9	0.64	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
10	0.57	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	3
11	0.79	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
12	0.50	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	4
13	0.64	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	5
14	0.43	0.86	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	6
15	0.79	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	7
16	0.71	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	8
17	0.79	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
18	0.79	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
19	0.43	0.86	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	9
20	0.50	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	10
ทักษะการอ่าน						
21	0.64	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	11
22	0.50	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อ (ฉบับ เดิม)	ค่าความ ยาก (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	แปลผล ค่าความ ยาก (p)	แปลผล ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ผลการพิจารณา	ข้อ (ฉบับ ใหม่)
23	0.64	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	12
24	0.64	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
25	0.79	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
26	0.71	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	13
27	0.29	0.29	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
28	0.43	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
29	0.64	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	14
30	0.50	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	15
31	0.64	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
32	0.71	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
33	0.36	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	16
34	0.57	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	17
35	0.57	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
36	0.64	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	18
37	0.71	0.29	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
38	0.29	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
39	0.43	0.86	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	19
40	0.57	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	20

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ 0.86

จากตาราง 23 แสดงให้เห็นว่าค่าถามข้อที่ 1-20 ที่คัดเลือกแล้ว มีค่าระดับความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.36-0.79 และอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.43-0.86 แสดงให้เห็นว่าค่าถามมีค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกใช้ได้ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟังและการอ่าน เท่ากับ 0.86

ตาราง 24 ผลการวิเคราะห์ค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด (ตอนที่ 1)

ข้อ (ฉบับ เดิม)	ค่า ความ ยาก (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	แปลผลค่า ความยาก (p)	แปลผลค่า อำนาจ จำแนก (r)	ผลการพิจารณา	ข้อ (ฉบับ ใหม่)
1	0.40	0.85	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	1
2	0.50	0.80	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	2
3	0.64	0.69	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
4	0.45	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
5	0.45	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	3
6	0.50	0.85	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
7	0.62	0.65	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	4
8	0.69	0.79	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
9	0.45	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
10	0.50	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	5

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ 0.862

จากตาราง 24 แสดงให้เห็นว่า ข้อสอบทักษะการพูด ตอนที่ 1 มีค่าระดับความ
ยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.40–0.69 และอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.40–0.85 แสดงให้
เห็นว่า คำถามมีค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกใช้ได้ และมีค่าความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูดเท่ากับ 0.93

ตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน

ข้อ (ฉบับ เดิม)	ค่าความ ยาก (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	แปลผล ค่าความ ยาก (p)	แปลผล ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ผลการพิจารณา	ข้อ (ฉบับ ใหม่)
1	0.66	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	1
2	0.50	0.90	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
3	0.50	0.91	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	2
4	0.44	0.88	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
5	0.44	0.88	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	3
6	0.40	0.80	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
7	0.44	0.88	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	4
8	0.38	0.98	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
9	0.48	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
10	0.69	0.90	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	5
11	0.45	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
12	0.40	0.80	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	6
13	0.45	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
14	0.44	0.68	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	7
15	0.38	0.98	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	8
16	0.62	0.65	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
17	0.69	0.79	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
18	0.48	0.90	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	9
19	0.50	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	
20	0.35	0.71	ใช้ได้	ใช้ได้	ใช้ได้	10

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ 0.97

จากตาราง 25 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คำถามข้อที่ 1-20 มีค่าระดับความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.35 - 0.69 และอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.68 - 0.98 แสดงให้เห็นว่า คำถามมีค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกใช้ได้ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ด้านทักษะเขียนเท่ากับ 0.97

ตาราง 26 ผลการประเมินความสอดคล้องค่า IOC ของแบบสอบถามความพึงพอใจ
โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
10	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 26 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
18	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

จากตาราง 26 ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญ ต่อแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English for Daily Life ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่า IOC อยู่ในระดับ 0.80–1.00 และแบบสอบถามความพึงพอใจมีความสอดคล้องทุกข้อ

ตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และ
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₁/E₂) ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
เรื่อง English for Daily Life

เลขที่	คะแนนระหว่างเรียน (เต็ม100)	ร้อยละ	คะแนนหลังเรียน (เต็ม40)	ร้อยละ
1	87	87	33	82.5
2	95	95	36	90
3	77	77	30	75
4	79	79	31	77.5
5	88	88	34	85
6	75	75	30	75
7	91	91	34	85
8	75	75	30	75
9	93	93	34	85
10	95	95	36	90
11	92	92	35	87.5
12	86	86	30	75
13	75	75	30	75
14	76	76	30	75
รวม	1184	1184	453	1132.5
เฉลี่ย	84.571	84.571	32.36	80.89

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₁/E₂) ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
เรื่อง English for Daily Life ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ
84.57/80.89

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวนริศรา ศิริวงค์
วัน เดือน ปีเกิด	29 มีนาคม 2531
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	159 หมู่ 1 ตำบลนาเตือ อำเภอสรีสงคราม จังหวัดนครพนม รหัสไปรษณีย์ 48150
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครู
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านยางงอย อำเภอสรีสงคราม จังหวัดนครพนม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2550	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนาเตือพิทยาคม อำเภอสรีสงคราม จังหวัดนครพนม
พ.ศ. 2554	ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2557	ประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2566	ปริญญาโท ครุศาสตรบัณฑิต ค.ม. สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2554	ครูพี่เลี้ยงเด็กพิการ โรงเรียนบ้านนาเตือ อำเภอสรีสงคราม จังหวัดนครพนม
พ.ศ. 2559	ครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านคำภู อำเภอเมือง จังหวัดบึงกาฬ
พ.ศ. 2566	ครู วิทยฐานะ ชำนาญการ โรงเรียนบ้านยางงอย อำเภอสรีสงคราม จังหวัดนครพนม